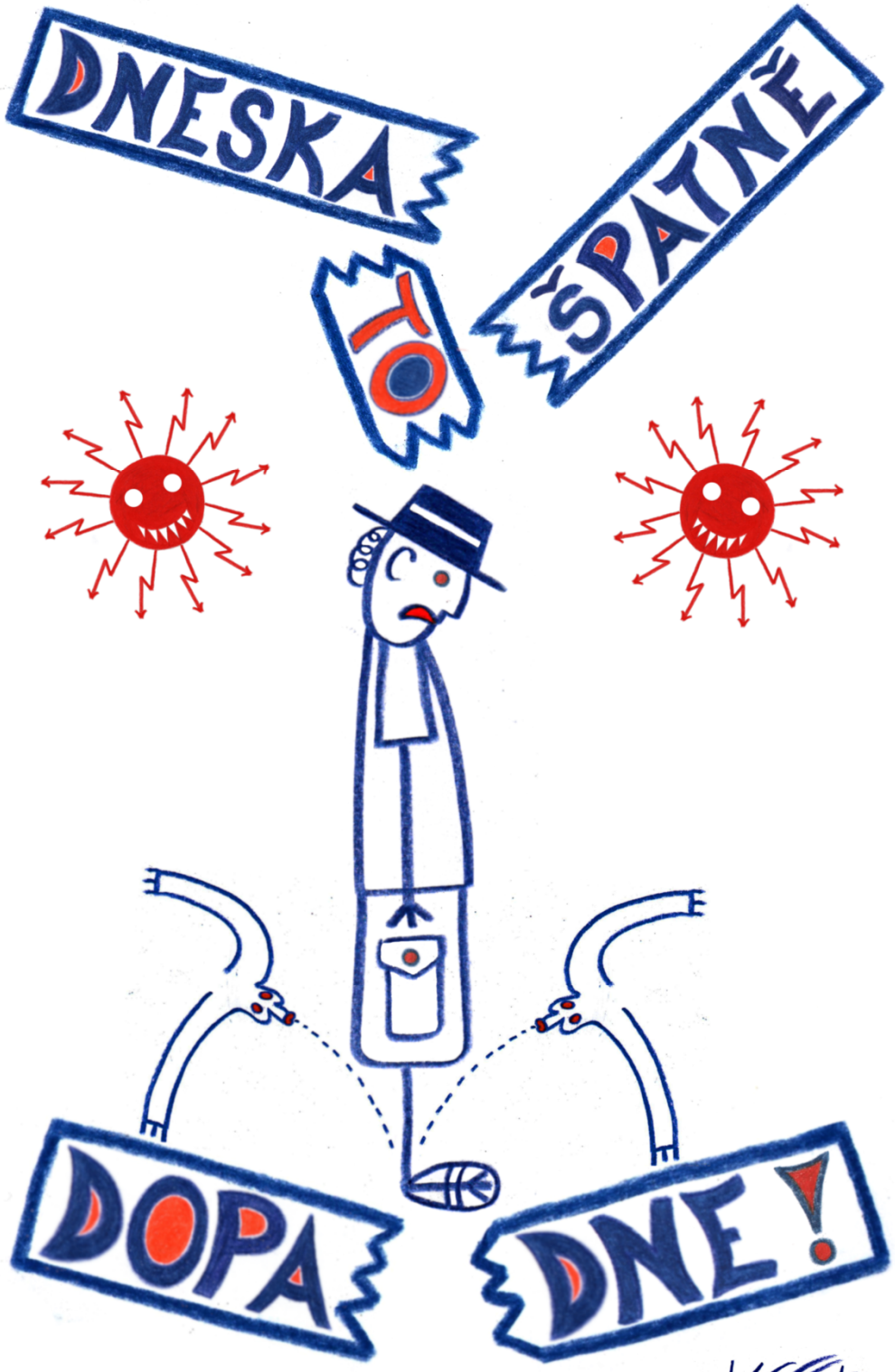
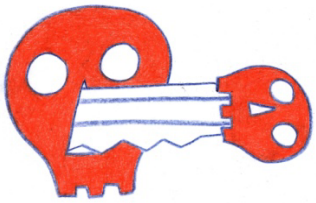

NAPSAL A NAKRESLIL

2018

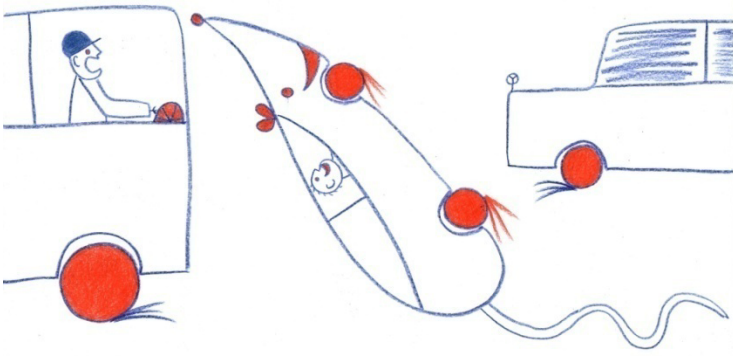
Rekord pana Rychlýho

Pan Rychlý votočí klíčkem, voroštuje svý žihadlo, svýho bavoráka, a vyráží do háku. A ulice jsou poloprázdný, a tak na to pan Rychlý šlápne. Dneska to vypadá na rekord! řiká si a zaboří se do sedadla jak pilot formule jedna nebo rovnou stíhačky.

Pan Rychlý je zazobanej, dělá náměstka jednomu velkýmu zvířeti a může si dovolit různý povyražení, tadle ranní jízda je ale lepčí než lajna koksu. Každej den si měří čas, za jak dlouho tu svojí soukromou Grand Prix zvládne.

A první, kdo mu překáží v jeho sportovnim výkonu, je fungl novej mercedes – černej s kouřovejma sklama. To nóbl fáro má čtyry sedmičky na značce. Dneska budu mít štěstí! napadne pana Rychlýho a šlápne na plyn. Čára – ani dvojitá – neni zeď! Pak hodí myšku před nákladákem, kerej se řítí naproti – jeho šofér zoufale brzdí. Paráda! Klaplo to!

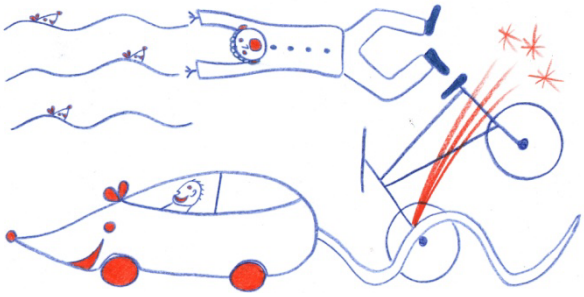

„Meďoura máme z krku, dneska budu mít kliku!“ raduje se a veršuje pan Rychlý a počítá, kolik asi tim manévrem ušetřil času. Takhle brzo ale za toudle zatáčkou eště nebyl, to ví jistě! Dneska jede na rekord!

Ten černej meďour se mu ale ňák podezřele lepí na paty! Asi se chlapíka dotklo, jak mu to pan Rychlý natřel. No jo, nóbl fáro, čtyry sedmičky na značce, asi ňákej prominent, někdo, kdo je těžce za vodou – takový bejvaj háklivý! Tak ty si myslíš, když jseš za vodou, že jseš závodník! ušklíbne se pan Rychlý. Ty jseš tak možná „zavodník“! To je ale velkej rozdíl závodník a „zavodník“! A Pan Rychlý se zachechtá slovu „zavodník“, kerý zrovna vymyslel, a zase svýmu bavorákovi šlápne na krk.

A už je tu další překažeč!

„Uhni, křápe!“ zařve na ňákou nebohou škodovku, podřadí a veme jí zprava. Najednou – kde se vzal?! – cyklista! Blbeček, co tu nacvičuje?! Pan Rychlý má co dělat, ale jako školenej pilot to zvládne – hodí myšku tentokrát z druhý strany a cyklista akorát včas zajede do oranice.

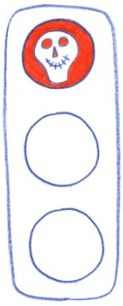

Proč na něj ta ženská, co jí předjel, tak zběsile bliká?! No jo, asi to bude proto, že jí tim manévrem dost překvapil – a taky jí urazil zrcátko. Ale u tý její starý herky to nestojí za řeč, takový zrcátko splaší na každym vrakovišti. To von určitě přišel k větší úhoně, jak se vo ní škrábnul – bavorák neni škodovka! Ten blbej kolista se tam prostě zjevil zčistajasna!

Hlavně ale, že to uražený zrcátko dost zaskočilo toho černýho meďoura, toho zavodníka – cinklo mu vo přední sklo, a má pocit, že tomu frajírkovi urazilo i ten mercedesáckej emblém z chladiče. Navíc ovšem pan Rychlý najel cenný vteřiny a je daleko před svym dosavad nejlepčim výkonem. To bude rekord! Dneska to bude rekord jak vyšitej!

„Dneska to bude extra rychlý, pane Rychlý!“ nadčeně hlásá pan Rychlý po způsobu sportovních hlasatelů.

A už je tu zas ten černej medvěd! Jak to dokázal? Jo, jasně – ta pani ve škodovce ten závod vzdala, zajela ke krajnici a zvrací do škarpy. A chlapík v medvědovi na něj dost dotírá, nejradči by ho předjel! To ale nezná pana Rychlýho – už se blíží cílová rovinka a tu má pan Rychlý najetou jako nikdo! A je to tim lepčí, že jsou tu semafory a zrovna padla červená. Paráda! Na todle si určitě ten zavodník netroufne!

A Pan Rychlý přišlápne plyn k podlaze a vlítne do křižovatky. Auta zběsile brzděj, ale stíhaj to – pan Rychlý má holt dneska štěstí! No, a štěstí má pak i maminka s kočárkem, kerá jde po přechodu – bavorák prosviští těsně kolem a pohoupe jí miminko.

Smůlu má ale navopak pes tý matky – má dlouhý vodítko. Když ho pan Rychlý spatří, střetu už se nedá zabránit, pan Rychlý se teda zachová přesně podle vyhlášky vo silničnim provozu: nezpanikaří a přežvejkne toho vořecha jak hokejista žvejkačku. Černej meďour ovšem zbaběle stojí na světlech, a tak pan Rychlý už nikým neohrožován dojede do cíle.

V cíli pak následujou ovace vestoje – pan Rychlý si pustil z přehrávače svuj voblíbenej potlesk. A ty ovace si rozhodně zaslouží – dneska to byl rekord rekordů! Nikdy nedoufal, že by tu trať zajel v takovymdle čase! Je to prostě úžasný! Skvělý!

Potom ale panu Rychlýmu spadne brada – do firemní brány, teda do cíle, vjel černej meďour s kouřovejma sklama, má uraženej mercedesáckej emblém na chladiči a škráblou kapotu a přední sklo. Pan Rychlý teda šáhá pro šekovou knížku a koumá, kolik to dnešní ranní povyražení asi bude stát. Neva! Hlavně, že to byl rekord! A taky to natřel tomudle frajírkovi! ušklíbne se v duchu.

A frajírek zavodník už vylejzá ze svý nóbl káry, a je to – do prdele! – šéf, velký zvíře, kerýmu pan Rychlý dělá náměstka! To fáro si pořídil zrovna dneska, a tak ho pan Rychlý nemoh poznat – ještě k tomu ty kouřový skla!

A velký zvíře je rozzuřený jak tygr a taky tak řve: „Tak dneska to bude extra rychlý, pane Rychlý!“

A nikdo se nemůže divit, že je tak vytočenej – kdo by nebyl?! Při prvnim manévru pana Rychlýho, teda při tom závaru s naklaďákem, pocintal šéf svýho nejlepčího klienta kafem. A ten maník měl bohužel bílý kvádro a to kafe bylo bohužel černý. Bejvalej klient byl černoch, ale zblednul jako stěna – radostí to nebylo!

Druhej majstrštyk pana Rychlýho – teda předjíždění zprava – dojal pak šéfa nejen proto, že mu uražený zrcátko vocejchovalo (a vodcejchovalo) jeho novej bourák, ale ještě víc proto, že ta dáma ve škodovce byla jeho kojná – je to jeden z mála lidí, kerý má šéf vopravdu rád. Navíc: ten cyklista, co v poslední chvíli zajel do škarpy, utrpěl těžkej držkopád a šéf je čestnej předseda Svazu cyklistů.

A aby toho pak nebylo málo, šéf taky čestně předsedá Svazu pejskařů – ten přejetej vořech na přechodu, to už byl vrchol! A k tomu ta vyděšená matka!

Výsledek? Eště na tý křižovatce, když stál na červenou a bejvalej nejlepčí klient politej a znechucenej vystoupil, zavolal šéf na policii – konkrétně na hospodářskou kriminálku. Pan Rychlý totiž zčořil pár melounů a von na to přišel.

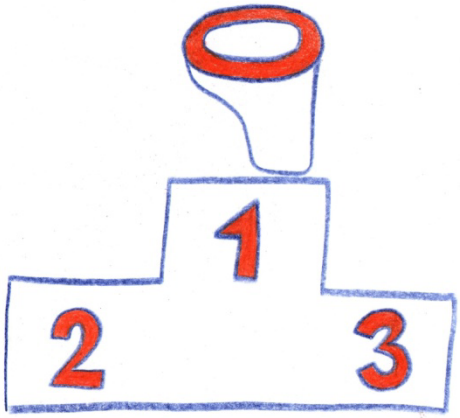
Původně mu teda chtěl dneska jenom domluvit a zamíst to pod koberec – je von šéf totiž strejda pana Rychlýho a takovejch melounů má kopici jak zelináři na Živitelce. Teďka je ale jasný, že pan Rychlý hnedka po svym rekordu rekordů pude sedět. Po úspěchu neúspěch – tak už to chodí!

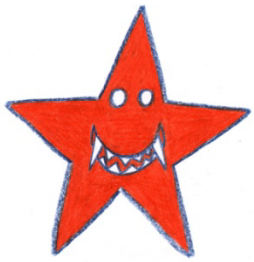

A až vyleze z lochu, musí ovšem eště zacálovat strejdovi, velkýmu zvířeti, ty prachy, co mu zčořil – na to si strejda dohlídne, pan Rychlý zaplatí do halíře! A to po dobrym nebo po zlym – je von strejda taky tak trochu mafián.

A vyrovnat ten dluh nebude pak asi pro pana Rychlýho zrovna snadný, náměstka dělal totiž jen díky strejdovi a původnim vzdělánim je von nešikovnej instalatér – talent měl prej jedině možná na hajzly.

No, rekordman pan Rychlý bude teď teda muset usadit hodně hajzlů – ale každej sportovní výkon, každej rekord něco stojí!

Estébáci v důchodu

Dva soudruzi, estébáci, co celej život buzerovali, fízlovali a posílali lidi do krimu nebo rovnou pod drn, jsou teď na zaslouženym vodpočinku. Po celoživotní poctivý práci pro bolševika má teď každej bejvák v luxusnim křídle jednoho kapitalistickýho důchoďáku. Často se navštěvujou a nejradči pak sedávaj na balkóně, kde maj výhled na park a na voprejskanej barák pro nemajetný důchodce – pro „somráky“, jak jim řikaj.

No, a jednou zas takhle vegetěj a jeden z těch dvou bejvalejch pracovitejch soudruhů, přezdívanej kvuli metodám při výslechu Lojza Bič, povidá: „Zajímavý, že jsme furt pohromadě – my dva a takovýdle somráci,“ a ukazuje dolu na jednoho podvyživenýho stařika. „Třeba tohodle jsem třikrát pomáhal zalígrovat. Je to profesor, ale furt byl v krimu nebo umejval výlohy, takže z důchodu sotva zacáluje tu bídnou špeluňku támdle naproti – nezbyde mu ani na nový ponožky. Profesor – a takovej pitomec! A smrdí!“

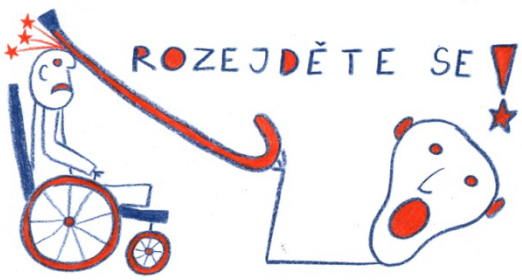
Na to řiká druhej soudruh: „Jo, jsou to troubové, nýmandi! Koukej na ty dva žluťáky támdle na lavičce – taky dizidenti!“ a ukáže na dva vychrtlíky se žlutejma ksichtama. „Selhání jater. Vosobně jsem je rozchlastával a platil jim pití. Tydle to vydrželi nejdýl – pche! – vostatní podvratný živlové jsou už dávno na tý jejich pravdě boží!“

Tomu druhýmu soudruhovi se v estébáckym kolektivu přezdívá Franta Píč a měl, jak vidno, v popisu práce především likvidaci třídních nepřátel kořalou – hlavně rum bejval jeho silná zbraň. Taky mu dvakrát transplantovali fungl nový játra ve stranickym špitále. Teď na zaslouženym vodpočinku už popíjí jen gruziňáček a ruskou vodečku – ty mu dělaj dobře.

A rudý důchodci si přiťuknou sedmihvězdičkovym koňakem a pak Franta Píč povidá: „Ale je tu trochu nuda.“

„To jo,“ přitaká Lojza Bič. „Škoda, že si ty šupáky už nemůžem podat – hned by bylo veselejc!“

Potom si cucnou gruziňáku a Franta Píč se důvěrně nakloní k Lojzovi Bičovi.

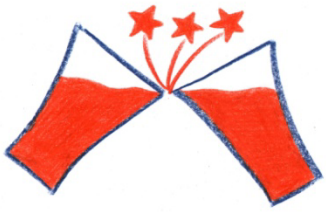
„Ňáký povyražení jsem si ale přeci jenom našel,“ říká spikleneckym hlasem. „Posílám udání.“

„Jaký udání? Anonymní?“ votáže se Lojza Bič.

„Ne, podepsaný,“ lišácky se usmívá Franta Píč. „Vymyslel jsem si třeba, že starosta krade, šéfa policajtů jsem vobvinil z pedofilie a řiditele tohodle ústavu pro změnu z nekrofilie – a podškrábnu tam dycky ňákýho z támdletěch somráků vodnaproti, ňákýho toho chartistu.“

„No, to je geniální tah!“ pochvalně kejve hlavou Lojza Bič. „Za našich časů bys dostal prémie a možná by tě i povýšili.“

A při vzpomínce na starý dobrý časy v Bartolomějský se voba chvíli zasněj a pak si nalejou něco vostřejšího, aby spláchli smutek – stakan ruský vodky. „Na zdarovje!“.

Když se votřesou po tý dobrotě a udělaj „brrr“, povidá Lojza Bič:„Důvěru za důvěru! Taky mam takovej vedlejšák. Pamatuješ, jak jsem byl vonehdá vo Vánocích u dcéry – šoupnul jsem jí vodposlechy do ložnice.“

„A máš to i s vobrazem?“ votáže se Franta Píč a zamlaská.

„Né, jenom zvuk – chtěl jsem aby měli soukromí,“ vodvětí Lojza Bič.

„Hmm, to je vod tebe hezký,“ poznamená Franta Píč. „Ale neni to vono.“

„No, to je fakt. Ale důležitý je, co jsem zjistil,“ hlásí Lojza Bič a začíná mluvit polohlasem. „Vona ta moje holka svýmu starýmu zahejbá.“

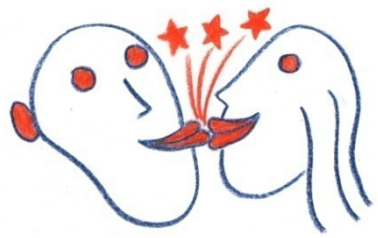
„Ty brďo! A s kym?“ třeští voči Franta Píč.

„Pokaždý s někym jinym – asi bude po mně,“ říká s nádechem hrdosti Lojza Bič.

„No to je teda informace! Taková má cenu zlata! Co s tim uděláš?“ táže se Franta Píč.

„Jako dycky: vytěžim ten zdroj, tu zlatou žílu,“ vodvětí Lojza Bič. „Včera jsem jí hodil do schránky tu první lechtivou nahrávku a podepsal jsem se ‚Inkvizitor‘ – che-che! Holka se má celkem dobře, a tak jí ty její bokovky přídou draho – prachy mi pošle na mý tajný konto do Švýcarska.“

„A kolik máš těch nahrávek?“ je zvědavej Franta Píč, ale nedoví se to – přichází totiž na návštěvu dcera soudruha Biče. Je bledá, voba soudruzi věděj proč a mhouřej na sebe voči a potutelně se usmívaj.

„Ahoj, zlatíčko!“ vítá soudruh Bič svojí zlatou žílu, dcerku svojí. Pusinka na jednu tvář, pusinka na druhou tvář a pak vřelej mokrej huban jako soudruh Brežněv se soudruhem Husákem.

„Tati, něco bych potřebovala…“ začíná nesměle záletná dcerka.

„Taky bych něco potřeboval,“ přeruší jí taťka, soudruh Bič. „Ale povídej, copak tě trápí?“ A potajmu mrkne na soudruha Píče.

„Potřebuju pučit, máme teď ňáký nečekaný výdaje,“ vyhrkne ta hříšnice.

„Zrovna jsem ti chtěl říct vo to samý – nevyšel jsem s důchodem. To mě mrzí!“ hlásí se zkormoucenym výrazem taťka, soudruh Bič. „Nemohla bys pučit starýmu, vetchýmu otci aspoň pětistovku?“

A dcerka pak teda s těžkym srdcem dá svýmu starýmu, vetchýmu tatíkovi pětikilo a tatík, soudruh Bič jí za to dá dobrou radu: „Mohla bys třeba prodat ňáký šperky, zlatíčko.“

No, to je nápad! Zlatíčko poděkuje a už uhání do frcu prodat svý šmuky – naštěstí jich má dost, prachy za ně budou prozatim stačit.

„A kolik máš těch nahrávek?“ zeptá se znova Franta Píč, když ta holka vyšumí.

„Nebuď zvědavej, budeš brzo starej!“ vodpoví mu Lojza Bič.

Na to Franta Píč ovšem povidá: „Starej už jsem, ale ty bys moh bejt zvědavej na to, že jsem si ty tvý řeči nahrál.“ Pak vytasí z kapsy diktafon a dodá: „Dcerka by se mohla dovědět, kdo je ten tajemnej Inkvizitor.“

A soudruh Bič je neúprosnej rudej bojovník, ví ale, kdy přiznat porážku:

„Tak jo, pojedem v tom vydírání soudružsky, čestně – napůl!“

„No vidíš, že se domluvíme! Proletáři všech zemí, spojte se!“ plácá ho po ramenu soudruh Píč. „A jestli chceš, naučim tě na voplátku psát fakt vypečený udavačský dopisy.“

„No tak to bych rád, soudruhu,“ je celej natřesenej soudruh Bič a už hledá tužku a papír.

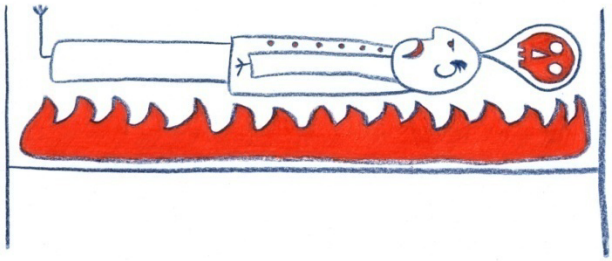
A potom si nalejou gruziňák a koumaj vo tom, koho prvního naprášej: jestli faráře, řiditele dívčí školy – anebo ňákýho poslance? A taky ovšem vo tom, koho tam podepíšou – ňákej chartista zas bude mít co vysvětlovat!

Tatíček a mamička

Byla to dlouhá noc – postel jako horká plotna a von se na ní furt převaloval jak azbestovej karbanátek. A podle toho teď taky vypadá: bledej, šedivej a nedopečenej.

„Tatíčku, ty jsi radostí nemoh dospat," povídá mu mamička u snídaně – a pak starostlivě dodá: „Jseš ňákej bledej, šedivej. Vypadáš jak nedopečenej."

„To víš, mamičko, dneska mam ten velkej den," zahuhlá tatíček, kerej je eště napůl v limbu.

Jenom pro upřesnění! Ty dva si říkaj „mamičko" a „tatíčku", i když žádný potomky nemaj; asi neměli čas si je udělat nebo nevěděli jak na to – kdo ví, těžko říct! Za svý děti ale považujou všecky vobčany krajskýho města a přilehlýho kraje.

A tatíček je na ty fakany přísnej a vychovává je pevnou otcovskou rukou v duchu biblický hlášky „Kdo šetří svou hůl, nemiluje svého syna", a nebo taky podle songu „...pověšte ho vejš, ať se houpá, pověšte ho vejš, ať má dost..." Je tatíček totiž krajskej prokurátor.

Mamička je pak na světě hlavně vod toho, aby mu byla v jeho bohulibý činnosti voporou – vobětovala by pro něj všecko! Chodí mamička například kvuli tomu, aby se neřeklo, do kostela, i když v Boha radči nevěří. V chrámu Milosrdnýho Srdce Ježíšova má dokonce funkci – dělá předsedkyni Svazu milosrdnejch samaritánek. A nejen, že se stará vo slušnou pověst rodiny! Taky tatíčkovi slůvkem nevyčetla, když vonehdá poslal její matku na dvacet let do krimu a fotříka do plynový komory. Dokonce nehnula ani brvou, když se po patnácti letech ukázalo, že její rodičové s tim mordem neměli nic společnýho. Stejně už byli voba po smrti, tak jakýpak s tim štráchy – je žena prokurátora, a tak musí bejt tvrdá!

A dneska mamička zase cejtí, tak jako už tolikrát, že tatíček potřebuje morální voporu – příde jí ňákej vyměklej.

„Uvařila jsem ti vajíčko natvrdo," řiká jakoby mimochodem.

„Hmmm," na to tatíček, kerej se ne a ne probrat.

„Vajíčko je symbol duše," pokračuje mamička. „Dneska možná jednu dušičku pošleš tam, kam patří."

„Hmmm," zase tatíček.

Mamička ho zpytavě pozoruje – jako straka zrcátko.

„Nó, von je možná nevinnej," zabručí po chvíli tatíček a tváří se znechuceně a mlátí vajíčkem natvrdo vo stůl.

„Nikdo neni nevinnej!" houkne mamička a vypadá při tom vopravdu přesvědčivě a podává mu sůl. „Mysli na svojí dobrou pověst!"

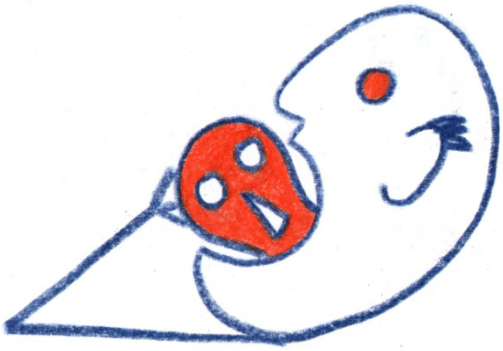

A tatíček tydle mamičky nálady zná a jsou mu vhod, nabíjí ho to jak baterka. A dneska to má obzvlášť zapotřebí! Je dost vycuclej, poněvač celou noc koumal, jak to navlíkne – ten chlápek, ten lump, hajzl vobžalovanej, jak to vypadá, tak to asi bohužel neproved! Tatíček už vidí tu vostudu, ty posměšný reportáže v novinách a v televizi: „Prokurátor Terminátor kontra vibrátor" a podobně – vibrátor je totiž hlavní důkaz vobhajoby a „Terminátor" se řiká v galérce tatíčkovi, poněvač potkat se s nim je smrtelně nebezpečný. Eště, že má mamičku – ta umí napumpovat šťávu do žil! Kdo ví, bez ní by to možná i vzdal! Škoda, že neni taky prokurátorka, ta by měla jinačí skóre – plynárnám by asi stoupnul vobrat.

„Chceš tu dušičku nakrájet?" vytrhne ho mamička z rozjímání.

„Né, díky!" řekne tatíček, kerej při vzpomínce na to, jakýho z něj maj bojara, pookřál. „Polknu jí vcelku." A šoupne si celý vejce do chlebárny.

A to je dobrý znamení a mamička to ví – tatíček už je zase ve svý kůži, už je to zas ten její prokurátor Terminátor.

No, a když dožvejká tu dušičku, hodí na sebe tatíček kvádro a vyrazí za svym spravedlivym poslánim. Mamička pak jde do kostela Milosrdnýho Srdce, pomodlit se k Všemohoucímu, v kerýho nevěří, aby to s tatíčkem dobře dopadlo. Cestou domu koupí ovšem eště u řezníka pěknej flák vepřovýho, poněvač doufá, že dneska večer bude důvod k oslavě. A potom už jen tak šněruje po kvartýru vod ničeho k ničemu a myslí na tatíčka.

Vodpoledne pak zvoní telefon a mamičce ten zvuk zní nadějně – jako umíráček. Je to holt voptimistka. Schválně ho nechá zvonit vo chvilku dýl, aby si to bim-bam víc vychutnala.

A na drátě je tatíček. „Ma-mič-ko?…“ řekne tázavě a rádoby ležérně.

Mamička ovšem ten tón důvěrně zná. Klaplo to! Pod tou dojemnou skromností se určitě ukrejvá vítězosláva! Dělá mamička ale eště chvíli natvrdlou, aby si tatíček svuj triumf náležitě užil.

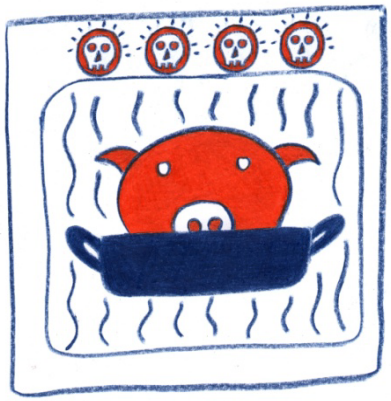
„Copak, tatíčku?“

Tatíček nechává dramatickou pauzu.

„Mam zatopit v troubě?“

Tatíček pomlaskává – další dobrý znamení.

Mamička taky nechává dramatickou pauzu.

„Soudce ten vibrátor nepřipustil jako důkaz,“ řekne po tý pauze tatíček a mamička jenom vzdychne: „Och“.

Následuje eště jedna dramatická pauza.

„Takže dneska máme k večeři co? Nóóó…“ napíná to dál tatíček a mamička slastně vyčkává.

„Nóóó – přeci dušený ….“ šponuje jí tatíček, co to dá – a pak rozpustile, klukovsky zachrochtá: „Chro! Chro!“

Tendle vosobitej tatíčkovo humor mamička miluje!

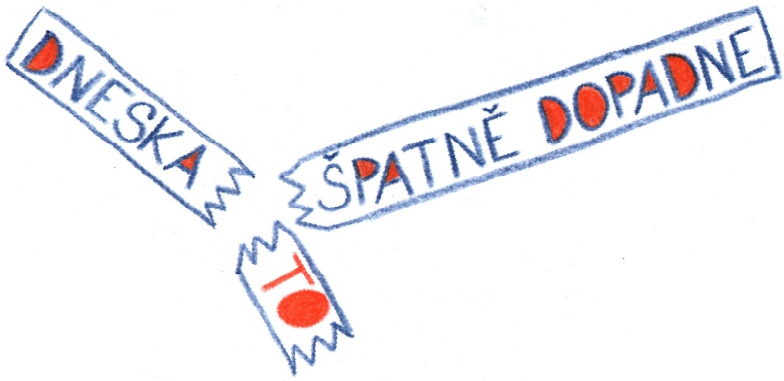
„Vopravdu?! Dostal plynovou komoru?!“ zajásá a nemůže uvěřit svejm ušim, radostí se zalyká. Je hrdá na tatíčka a má proč: poslat do plynový komory někoho, kdo to udělal, to by sved každej amatér, podusit ale někoho, kdo proved něco jinýho, anebo třeba vůbec nic, to už je kumšt! Je holt náš tatíček vopravdovej kabrňák!

„A koupíš cestou zákusky?“ vypraví ze sebe mamička, když se trochu vzpamatuje z toho radostnýho úleku.

„Jo, jak bych moh zapomenout?!“ hlásí tatíček. „Jako dycky?“

„No jasně,“ vodpoví mamička, „jako dycky – rakvičky a věnečky.“

Dneska to špatně dopadne

Dneska to špatně dopadne, říká si ráno pan Sýkora. Eště se ani pořádně neprobral a je mu to jasný. Pan Sýkora je totiž starej sejček, i když tak starej zas není. Votvírá voko – nejdřív jedno – potom druhý – pomalu – nechce ten den ani vidět! A při tom koumá, co by se tak asi mohlo podělat.

Moh bych uklouznout na ledu! napadne ho.

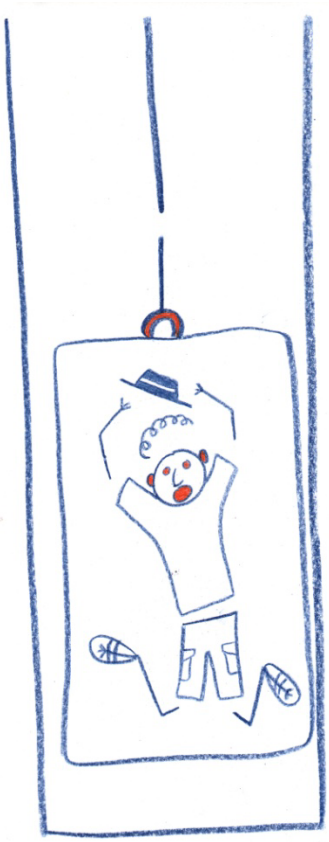
Ale to je asi kravina, dojde mu pak, jak se probírá – je přece červenec.

Moh by spadnout ze schodů – to je taky možný!

Dalo by se to ale řešit tak, že pojede výtahem.

No jo – ale ten výtah by se moh utrhnout!

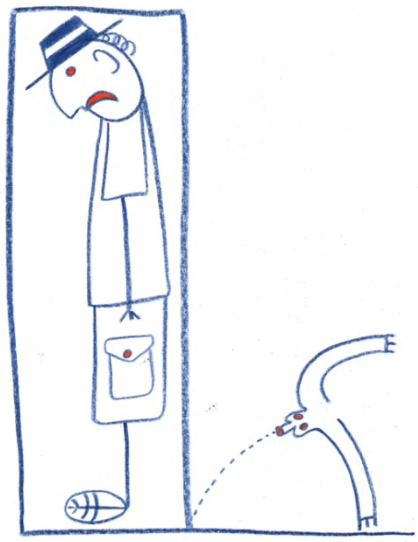
A to už si pan Sýkora, starej sejček, natahuje ponožky a koumá, co by se mohlo přihodit, kdyby se i s výtahem zřítil z prvního patra. Určitě by to bylo nemilý, ale mohlo by se stát i něco horšího – pan Sýkora cejtí v kostech, že to dneska špatně dopadne. Co by se tak eště mohlo stát? Pro inspiraci si pustí telku – tam vo průšvihy není nouze.

Krach americkejch úvěrovejch bank se ho ale bohužel netýká – není pan Sýkora dolarovej zazobanec. Vlna tsunami? To taky nebude vono. A ani ta zpráva vo hazardu a úpadku mravů není asi to pravý vořechový – na hazard pan Sýkora nemá lováky ani náturu, a co se týká toho úpadku mravů: ten starej sejček, i když není tak starej, tak si nevrznul, ani nepamatuje.

Pan Sýkora vypne telku, vohákne se, zamkne a cestou ke schodum koumá, co se asi dneska podělá – a taky jestli to jedno patro slaní výtahem, nebo to riskne po schodech.

A vtom z protějších dveří vychází sousedka, krasavice pěknice, se kterou se dycky chtěl vyspat. Nemá ta holka, nestyda, na sobě skoro nic – no jo, je červenec.

Zase kolem mě projde jako kolem pochcanýho patníku! myslí si pan Sýkora a zírá radči na schodiště a dveře vod výtahu.

A krasavice pěknice se blíží – blíž a už je vzápětí – jako polednice. A poněvač pan Sýkora dál zatvrzele civí na schody a na ty železný dveře, ta ještěrka si stoupne před něj a zahlásí: „Co tu, pane Sýkora, stojíte jak počůranej patník? Poďte, dáme si drink, mochito, potykáme si!“

Pan Sýkora na ní ovšem vejrá jak vyoraná myš a nakonec z něj vypadne: „Dneska by to špatně dopadlo.“

Krasavice pěknice se ale nenechá vodbejt, nedávno jí vopustil manžel, a pan Sýkora vypadá jako solidní člověk – mohla by to bejt dobrá partie!

„Ále, přeci mi nedáte košem...“ špulí pusinku a už ho vleče za rukáv do svýho útulnýho hnízdečka. No, a po třech mochitech se pak stane všecko to, co se dalo vočekávat. Dokonce třikrát!

Když potom pan Sýkora leze z rozbordelený postele a natahuje si fusekle, ujede mu: „Já věděl, že to dneska špatně dopadne.“

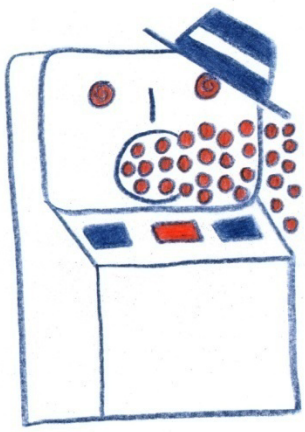
A krasavice pěknice cukruje: „Ale Sýkormile, přeci bys mi nedal košem...“ Říká mu Sýkormile, poněvač se pan Sýkora menuje Jarmil. V intimních chvilkách mu dokonce šeptala „Sýkorjarmile“.

Sýkorjarmil už ale nemá sil, zvopákne teda eště jednou: „Já věděl, že to dneska špatně dopadne,“ a vohákne se a vypadne.

Bez úrazu pak slaní výtahem z prvního patra a dokonce bez problémů projde dveřma a vyrazí na ulici. Tam ale začnou potíže: vítr mu vodfoukne slamák.

„Já věděl, že to dneska špatně dopadne,“ bručí si pod fousy pan Sýkora, starej sejček, i když neni starej a žádný fousy nemá. A slamák letí, letí až přes ulici, tam chvíli levituje a pak vletí do herny.

Tak tohle špatně dopadne – já to věděl! krčí nos pan Sýkora, až ho má zahnutej jak sejček. Nicméně, bez úrazu přejde pak vozovku – vono tu nic nejezdí, je to pěší zóna; a taky bez problémů vstoupí do herny – nejsou tu schody. No, a vevnitř pan Sýkora kouká, že jeho slamák přistál na bedně, u kerý dřepí týpek s blaženym výrazem.

„To je muj klobouk," povidá pan Sýkora tomu typovi a čeká, že to nedopadne dobře.

Týpkovi se ale rozsvítí ksicht a nadčeně povidá: „To je tvuj klobouk?! Přines mi štěstí! Dáš si něco?"

„Ne, ne, to by špatně dopadlo," brání se pan Sýkora.

Gembler ale udělá psí voči: „Puč mi ten klobouk. Koupim ti pivo!" a poněvač je červenec a pařák, nakonec mu to pivo vnutí.

No, a než pak pan Sýkora to pivko vyžuňkne, maník vobejde tři bedny, dá na ně slamák, a každá ta bedna mu zahraje dlouhou zvonkohru – džekpot! Je to jako „Voslíčku, votřes se!" – dukáty se sypou stejně jako v tý pohádce. Ta bajka se ovšem nezamlouvá majitelovi podniku, a tak začne pana Sýkoru a hlavně jeho slamák sunout k východu. Gemblera taky.

Když jsou potom venku na ulici, šťastnej výherce nabízí panu Sýkorovi za jeho kouzelnej klobouk pětikilo, pak litr, dva, tři... Pan Sýkora si ale řiká, že by to špatně dopadlo, a zdráhá se a svuj voblíbenej slamák střelit nechce. Gembler ho přesvědčí, až když mu za tu hučku dá polovinu výhry. Jsou to slušný prachy – za ty by střelil buřinku i pan Tau! Pan Sýkora nacpe pak ten bakšiš do všech kapes, kerý má na svejch kapsáčích, a sundá kouzelnej slamák.

A v tu chvíli zafouká vítr a slamák letí, letí – a pan Sýkora ví, že to špatně dopadne. A kouzelnej slamák zase zalevituje a potom přistane uprostřed ulice. Pan Sýkora pro něj teda běží – nerad by přišel vo prachy i vo klobouk!

Ale vono to špatně dopadne! Po pěší zóně si to totiž šine nalízlej frajer v černym bouráku – je to místní podnikatel a je zazobanej, takže si může dělat, co chce.

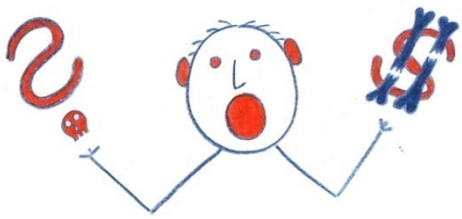
„Kurva!" vozve se. Potom brzdy. A pak „buch!" a pan Sýkora leží na kapotě a na přednim skle toho fára.

„A do prdele!" houkne podnikatel a vopravdu civí do řitního otvoru – panu Sýkorovi totiž při tom držkopádu sjely kraťasy i trenky.

A taky pan Sýkora řiká: „Do prdele! Do prdele!" Nic se mu ale nestalo, sleze teda z kapoty a pan podnikatel vyleze ze svý skvělý káry.

Nalízlej zavatěnej šofér je pak ovšem rád, že pan Sýkora chodí po svejch.

„Neni vám nic?! Že ne, že vám nic neni?!“ vyptává se ten vatař a tahá šrajtofli.

„Já věděl, že to dneska špatně dopadne!“ vodvětí pan Sýkora a natahuje si gatě.

Vatař teda tu šrajtofli vyprázdní a cpe to lupení panu Sýkorovi – je to tak roční plat slušně placenýho plebejce.

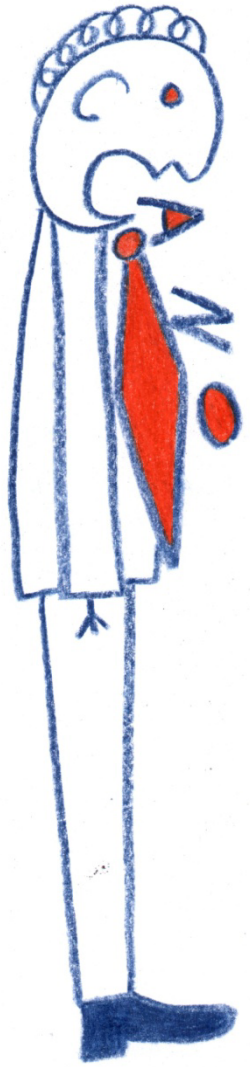
„Kdybyste cokoli potřeboval…“ říká. „Možná bych pro vás měl práci. Co povídám?! Práci?! Zaměstnání!“ Povzbudivě zvedne vobočí. „Chodil byste si, jak by se vám líbilo… Hodně peněz – málo muziky!“

No, zní to jako vopravdu zajímavá nabídka! Pan Sýkora je ale přeci jen trochu votřesenej, a tak jen zahuhlá: „Tak jo! Já věděl, že to dneska špatně dopadne!“ a nacpe si tu vatařovo vatu do přecpanejch kapsáčů.

Nalízlej zavatěnej šofér pak dá ještě panu Sýkorovi vizitku, potřese mu pravicí, poděkuje a vodfrčí k nejbližšímu nóbl hampejzu. Potřebuje ze sebe dostat štres, aby mu z toho podnikání a pobíhajících chodců nejeblo.

No, a když vatař vodfrčí, přiběhne gembler, zmocní se kouzelnýho slamáku, co se tu povaluje, a posadí si ho na hlavu. Potom šoupne panu Sýkorovi do ruky ještě kilo, zahlásí: „To je za ten kaskadérskej výkon!“ a peláší k nejbližší herně. Tak snad mu ten kouzelnej slamák přinese štěstí!

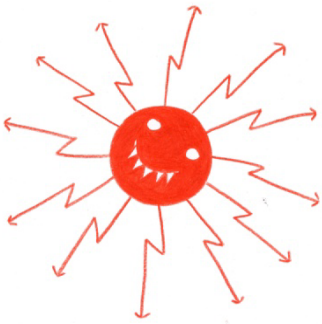

Pan Sýkora jde pak radči domu – ví, že to dneska špatně dopadne.

Celou tu jeho anabázi a šou sleduje ovšem z vokna krasavice pěknice. Je to von – muž mýho srdce! koumá ta žíně. Ten chlapík má vopravdu talent! V životě neviděla, aby někdo tak rychle vydělal tolik prachů. A ještě k tomu si sehnal i práci!

Když potom teda pan Sýkora dorazí ke dveřim do baráku, už tam na něj holka čeká a vyšplhá s nim pak výtahem do prvního patra a veme si ho do svý poúrazový péče. Ta léčba ale skončí tak, že s panem Sýkorou probouraj příčku mezi svejma kvartýrama a hned nato se koná svatba.

Já věděl, že to špatně dopadne.

Zejtra bude krásně

„Jéé! Zejtra bude zase krásně!“ zajásá Vendula a radostí vyskočí z křesla.

Jsou na dovolený a Frantovo lepčí polovička se tu šťastnou zprávu zrovna dověděla z rádia – rozumí totiž tý jejich hatmatilce.

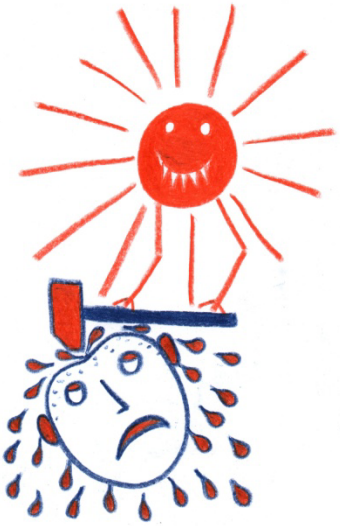
Franta ovšem v tom vedru sotva lape po dechu, a tak se hned nezmůže na vodpověď, snaží se teda aspoň usmívat – je to hodně křečovitý.

A Vendula má takovou radost, že to radči přehlídne – ale všeho do času! Ten její pitomec se furt tváří, jako by se mu tu nelíbilo – jak ňákej mučedník!

A Franta cejtí, jak mu po zádech i po břiše leje pot a ty potoky se slejvaj a tečou mu do trenek. Eště tejden to tu bude muset ňák přečkat – tři dny z tý úžasný dovolený už má naštěstí sebou! Takovej pařák! Peče se ve vlastní šťávě – a zejtra zas! Jak to ten tejden vydrží?!

„Nó,“ vypraví ze sebe nakonec, „to je dobře,“ a snaží se vo pozitivní tón. Moc se mu to ale nedaří – huhňá, zní to jak z hlubokýho sudu.

Vendulu ten nedostatek nadčení nakrkne.

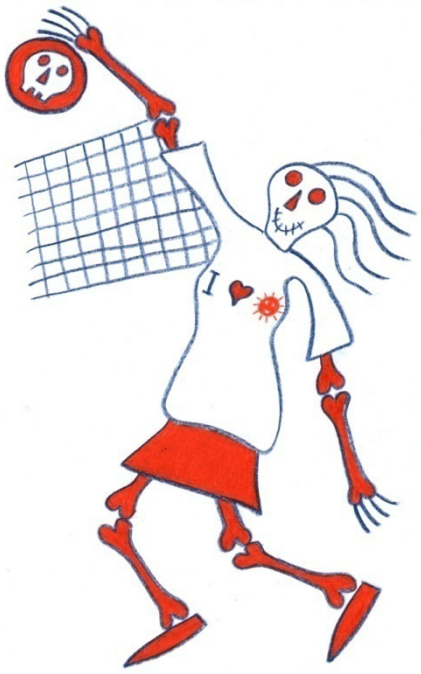
„Ty musíš mít furt ňáký extrabuřty! Furt se ti něco nezdá!“ houkne na Frantu a popadne plavky a ručník a vyrazí na pláž. Práskne dveřma.

Franta by pak rád vyrazil za ní a uchlácholil jí, ale na pláži byl už první den a celou tu hodinu měl pocit, že ho z toho vedra klepne pepka a že teče jako vosk, že se mu usmaží mozek. Zdrhnul tenkrát a vod tý doby je zalezlej v nejtemnějším koutě jejich bungalovu.

A takový plány měl! Chtěl tady na tom exotickym místě konečně po všech těch letech požádat Vendulu vo ruku, chtěl, aby to bylo romantický – taky vypláz za ten vejlet všechny svý úspory. Jó, fakt vejlet za všecky prachy! Franta je furt uplně koženej a připadá mu, že bojuje vo holej život – přistih se, jak počítá, kolik hodin, minut a vteřin zbejvá do vodletu. V takovym stavu se na ňáký žádání vo ruku opravdu necejtí.

A Vendula se zatim vopejká na žhavym písku, na žhavym slunci jak topinka.

Co ten Franta pořád má?! říká si a vrtá jí to hlavou. Furt je tam zalezlej jak potemník! Kdo ví, jestli nemá černý svědomí?! A je z toho smutná a začíná bejt naštvaná. Doufala totiž, že se na týdle skvělý, exotický dovolený eště víc sblížej a možná se pak i vemou – ale takhle – když je to takovej nekňuba, co s nim?! Chlap má bejt zábavnej! Dneska mu to teda vytmaví!

A Franta se mezitim vodvážil pohnout a kouknul z vokna. Hrůza! myslí si. Vzduch se tam tetelí jak horkej asfalt a Vendula se v tý peci smaží jako grilovaný kuře. Ta by se asi vopalovala i v Hirošimě, napadne ho a musí se uchechtnout, i když do smíchu mu rozhodně moc neni – vedro vrcholí, přestal foukat i ten slabej větřík. Franta si pak chvíli představuje, jak leží v tom pekle místo Venduly a dělá se mu mdlo – je von kluk hodně empatickej. To se mu ale vymstí! Vendula totiž najednou vyskočí a začne hrát plážovej volejbal. Todle s Frantou praští zpátky za závěs, do temnýho kouta.

No, a když potom příde Vendula z pláže, už má vymyšlený, co všecko Frantovi poví: Že nesmí bejt takovej srábek zalezlej v koutě, že to ženský nemaj rády, a aby byl zábavnější – že by si ho pak třeba i vzala. A taky má v tomdle směru překvápko: přihlásila Frantu a sebe na zejtra do turnaje v plážovym volejbalu – když vyhrajou, mohli by jít k oltáři. Takhle vtipně a duchaplně to má vykoumaný!

„Tak, Franto, takhle ne!“ začne Vendula hned mezi dveřma svuj nacvičenej monolog a významně se vodmlčí.

Franta nic.

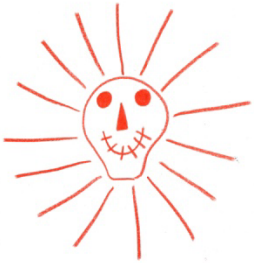
Je to možný, že by ho za ty léta neměla přečtenýho, že by to byl takovej salámista?!

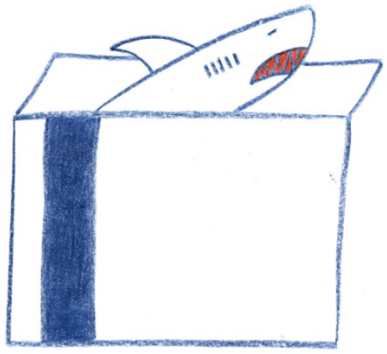
Zkusí to teda Vendula po dobrym. „Mam pro tebe překvapení!“ povidá a snaží se, aby to znělo dvojsmyslně.

Ani na todle Franta ale nereaguje – dál dřepí v tom svym křesle a tupě zírá.

To ovšem přivede Vendulu do varu, a tak zaječí – dost nesmyslně: „Takovej ňouma! A já nás přihlásila do turnaje v plážovym volejbalu – mohli jsme se vzít!“

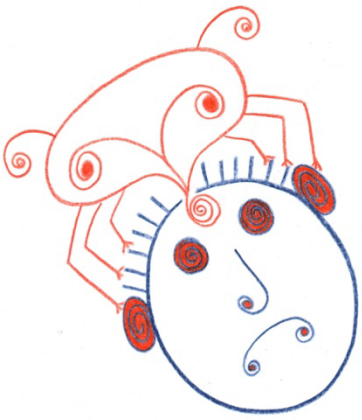
Ani tendle jek ale s Frantou nepohne – nepohne s nim totiž už vůbec nic.

Doporučenej dopis (příběh s dobrym koncem)

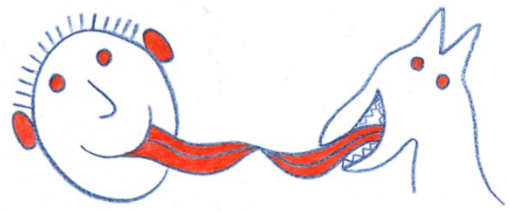
Utahanej jako kotě vrací se pan Bojar navečer z kanclu. Votevře schránku na dopisy a to, co z ní vytáhne, ho rázem probere z letargie: voznámení, že má na poště doporučenej dopis! Mafie posílá mrtvý ryby a úřady posílaj rekomanda, výsledek je stejnej: adresát dostane bojara, stejně jako pan Bojar.

Do hajzlu! Co to asi může bejt?! koumá. Je to vod policajtů?! Nebo z finančáku?! Anebo vod kerýho eště čerta?! A nejhorší je, že na poště právě zavíraj, takže se teď nedoví, vodkaď vítr fouká! Do pr-kenný vohrady! A pan Bojar nervózně pochoduje po baráku a přemejšlí, co to asi bude za průšvih. No, a napadaj ho vopravdu neobvyklý až fantasmagorický možnosti – určitě by z něj byl zdatnej spisovatel sajns-fikšn. Nakonec se usnese na tom, že to budou poldové – pan Bojar totiž přednedávnem přejel sousedovi psa a ujel. Určitě to ňáká svině práskla!

Todle zjištění mu ale klidu nepřidá – právě navopak! Soused je pořádnej nařezanec a vypadá jako gauner. Pan Bojar se mu radči vyhejbá, stejně jako všichni v ulici – ten hafan byl asi jeho jedinej kámoš. Taky mu soused gauner na zahradě zřídil hrob s mramorovou deskou a chodí tam teď rozjímat – vypadá to, že mívá v očích slzy. U takovýho násilnickýho typa je to dost nezvyklý – asi jako když bulí King-Kong. A až ten rabiják zjistí, kdo mu voddělal nejlepčího kámoše – co mu asi provede?!...

Tak todle jede panu Bojarovi hlavou a neni divu, že má čim dál větčího bojara. Původně se těšil, že dneska pude dřív spát – to má ale smůlu! Až do rána se převaluje v pelechu a vymejšlí čim dál temnější scénáře. V půl sedmý ráno se pak pan Bojar rozhodne, že napíše sousedovi rabijátovi vomluvnej e-mail: že je mu to líto a že nechtěl a že toho pejska taky míval rád... Přiznání je polehčující okolnost a stejně by se to profláklo, když to maj policajti. Pan Bojar teda naťuká vomluvnej dopis, vodešle a už frčí na poštu – za čvtrt hoďky votvíraj.

A doprčic! Už je tu nejmíň deset lidí! Pan Bojar nervózně přešlapuje na konci fronty, a když se konečně dostane na řadu, vyhrkne: „Mam tu rekomando!“

„Vobčanku!“ řekne votráveně pošťačka.

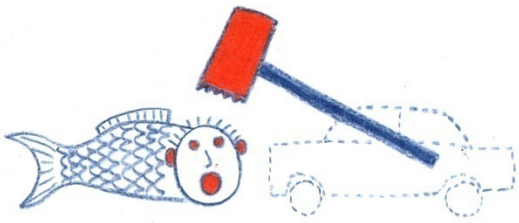

Pan Bojar se šacuje. A do hajzlu! Vobčanku nechal v autě!

„Promiňte,“ snaží se dostat ke kýženýmu dopisu, „ já jsem jí zapomněl v autě, a hrozně spěchám!“ – Marná snaha!

„Vobčanku!“ zvopakuje eště votrávenějc pošťačka. (A žádnej div, že je tak votrávená, měla totiž dneska krušnou noc – starej jí načapal se svym nejlepčim kámošem.)

Pan Bojar teda kluše ze dveří a s hrůzou sleduje, jak zase roste fronta u vokýnka. Na parkovišti se ale zhrozí eště víc: auto je fuč, rozrušenej pan Bojar v něm totiž nechal klíčky. Vo pana Bojara se pokouší mrtvice a poulí voči na prázdný místo po autě, vypadá jak vánoční kapr těsně před tim, než mu na hlavu dopadne palička.

Měl bych zavolat policajty! napadne ho pak. Mobil byl ale v autě a pěšky je to k policajtum daleko – a hlavně pan Bojar potřebuje vědět, co je to za dopis na tý poště!

Už mu z toho šibe! Bez vobčanky mu to ale nedaj! Do hajzlu! Kur vajíčka snáší!

Snad by mi aspoň mohli říct, vodkaď to rekomando pochází! svitne mu nakonec a peláší zpátky na poštu.

A tam už je fronta, jak za bolševiků na banány, pan Bojar se teda snaží předběhnout.

„Promiňte, potřebuju se jenom na něco zeptat,“ hlásí a cpe se k vokýnku.

A než ho pak stihnou sejmout nasraný spoluobčani, sestřelí ho pošťačka za vokýnkem.

„Běžte do fronty!“ houkne na něj jak na malýho kluka – už jí ten týpek začíná lízt na nervy!

Pan Bojar se teda poslušně jak malej kluk zařadí do fronty, a než příde na řadu, je jak na trní, zažívá vopravdický pekelný muka. Co mě čeká za jobovku?! říká si a vopravdu začíná vypadat jako Job postiženej vředama, sedící na hnoji. Když se konečně protrpí až ke přepážce, pošťačka si ho znechuceně změří a houkne:

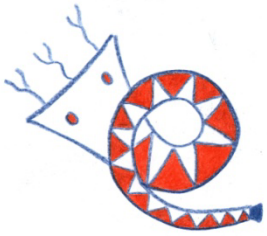
„Vobčanku!“

„Nemam, promiňte. Právě mi ukradli auto,“ snaží se jí pan Bojar vobměkčit.

Pošťačku ale nedojme. „Tady nejste na policii!“ sdělí mu zase dost nahlas.

A vo pana Bojara se pokoušej mdloby a možná je nablízku nervovýmu zhroucení.

„Prosim, prosim vás,“ škemrá plačtivě, „řekněte mi aspoň, vodkaď je ten dopis.“

A pošťačka už chce mít toho pitomce z krku. „Méno! Adresa!“ zatroubí jak pošťácká trouba – a pan Bojar jí teda s úlevou sdělí méno a adresu.

No, a nakrklá pošťačka pak chvíli ťuká do počítače a při tom jí napadne: udělám si z toho pitomečka prču! „To je z berňáku!“ zahlásí. „Asi tam máte ňákej škraloup!“

A pana Bojara polejvá studenej pot – berňák! To je eště horší, než s tim psem, to je na kriminál! Je to jasný – kápli mu na to! A to účetní tvrdil, že na tudle fintu nikdy nepřídou!

Pan Bojar se vypotácí z pošty, vypadá jak praštěnej palicí a míří rovnou na berňák – je to hnedka za rohem. Přiznání je polehčující okolnost, říká si v tý svý praštěný palici. Na finančnim úřadě zaklepe potom na dveře s nápisem „Oznámení a udání – pan Daník“, a když se ozve „Dále!“, vstoupí – ovšem se sklopenou hlavou a zkroušenym výrazem. Pak panu Daníkovi popravdě řekne, jak je to s tou fintou v těch daňovejch přiznáních, a pan Daník mu za to nabídne kafe – je to vod něj milý. To kafe bude ale drahý! Než ho pan Bojar dopije, pan Daník vypočítá, kolik zhruba dluží pan Bojar na daních.

„Je to asi tolik, kolik utržíte za váš dům a auto – ovšem taky vaše firma pude do konkurzu,“ voznámí pan Daník se sladkokyselym úsměvem.

„Nó, a proč jste mi aspoň neposlali ňákej dopis, že je to špatně?“ votáže se zvadle pan Bojar.

„Proč bysme vám posílali ňákej dopis? Dodneška jste byl vzornej plátce daně,“ diví se pan Daník.

„Vy jste mi nic neposlali – třeba teďka někdy?“ hlesne pan Bojar.

„Počkejte, podivám se,“ ochotně říká pan Daník a koukne do kompu. „Né, né! Už leta jsme vám nic neposílali. Jak řikám, dodneška jste byl uplně vzornej!“

A pan Bojar pak teda dosrkne to miliónový espresso, poděkuje, zastrčí do kapsy ten tučnej předběžnej účet vod pana Daníka a jako ve zlym snu škobrtá z berňáku. Je z něj teď vlastně uplnej žebrák! Jde teda domu, eště si trochu užít ten svuj barák, kerej už vlastně patří státu.

A jak se potom blíží ke svýmu bydlišti, slyší houkat hasiče a dvě hasičský auta ho málem přejedou. Nedaleko stoupá dým. Pan Bojar chytá špatný tušení a rozběhne se. Když doběhne na kraj svý ulice, může ale zvolnit – ten svuj barák, co už vlastně neni jeho, neuhasí. A neuhasí ho ani těch pět hasičskej sborů, kerý na něj vylily půl Vltavy. Místo baráku má teď pan Bojar na zahrádce rybník.

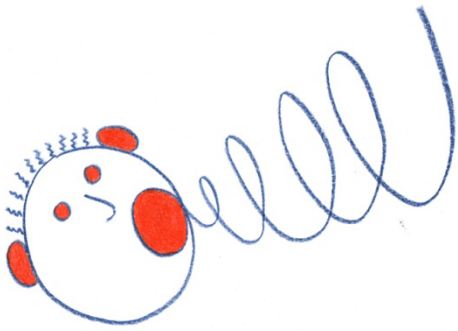

A je jasný, čí je to dílo! Soused gauner vyšel na balkón a strouhá mu mrkvičku: „kyš-kyš“. A taky mu strouhátkem ukazuje šmik pod krkem – zjevně mu ten podpálenej barák nestačí. Měl holt toho svýho pejska vopravdu rád!

Teď jsem na tom hůř než žebrák! zoufá si pan Bojar – neměl ten svuj hauz pojištěnej, a financum asi rybník místo baráku stačit nebude. A firma v čudu! Auto v čudu! Soused gauner ho chce voddělat!...

Kupodivu ho ale nejvíc trápí to, že neví, co je v tom dopise. Bez vobčanky ale nemá šanci – to je mu jasný! Vodpajdá teda až na dalekou policejní strážnici, a tam poldum vypoví všecky ty svý jobovky: že mu ukradli auto, že mu shořel barák, a taky že přejel psa a že má na poště doporučenej dopis, ale nemá vobčanku.

A poldové na něj koukaj dost podezíravě a jeden z nich už vytáčí číslo policejního psychiatra, naštěstí ale jinej polda potvrdí, že dneska vyhořel ňákej barák a taky, že ňáký výrostci ukradli fáro, kerý pak jen tak z legrace pustili ze skály. Prej chtěli vidět, jestli to bouchne, jestli to bude jako ve filmu. A bylo to prej uplně stejný – možná lepčí!

„No dobře, pane Bojar, přiďte zejtra,“ povidá nakonec náčelník. „Musíme to eště prověřit.“ Takhle zfleku mu prej papíry dát nemůžou.

Pan Bojar teda vyšumí z policejní stanice a koumá, kde bude nocovat. Domu nejde, to by musel bejt vodník, a taky mu tam hrozí smrt – s truchlícíma pejskařema neradno si zahrávat! Je to prekérní situace, a tak pan Bojar jde a jde a koumesí a najednou jde po lese a svalí se ze stráně – nic se mu ale při tom sešupu nestane, jenom se skutálí na malou zašitou mýtinu. A poněvač je léto, pan Bojar se tam napase borůvkama a ve stráni vobjeví jeskyni – tam přespí.

Ráno, sotva votevře oči, už se pan Bojar sápe nahoru, zpátky do civilizace. Musí vědět, co je to na tý poště za lejstro!

Nejdřív samozřejmě na policejní stanici! Poldové mu teď už bez problémů natisknou náhradní vobčanku a dokonce ho přátelsky upozorněj, že má kvádro samej bordel: tráva, listí, fleky vod borůvek... Pan Bojar se teda trochu vopráší, nechá jim tu kus lesa a už peláší na poštu.

Tam u vokýnka nikdo, a za vokýnkem ta samá ženská, co včera. Pan Bojar vytasí náhradní vobčanku.

„No vidíte, že to jde!“ zahlásí zvesela pošťačka. (Měla totiž dneska veselou noc: přistihla včera svýho starýho se svojí nejlepčí kamoškou, a pak se až do svítání všichni tři usmiřovali.) A veselá pošťačka zaloví ve škatuli a konečně šoupne panu Bojarovi vytoužený rekomando. Je to dopis vod notáře.

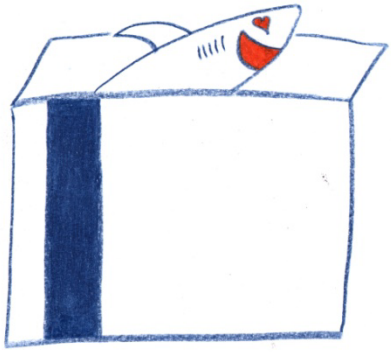
„Řikala jste, že je to z finančního úřadu,“ podotkne pan Bojar.

„Nó, to byl jen takovej fór,“ culí se pošťačka.

„Aha. Dobrej fór,“ zamumlá pan Bojar a šourá se z pošty.

No, a v tom dopise je pak voznámení, že dědil – príma! Snad to bude stačit na ty dluhy vod berňáku! Pan Bojar teda ten slavnej dopis strčí do podatelny na finančnim úřadě, a potom jde a jde, až jde po lese a svalí se ze stráně, nic se mu ale při tom nestane...

Takže – příběh s dobrym koncem! Pan Bojar teď bydlí v jeskyni – sem mu žádný rekomando nepříde.

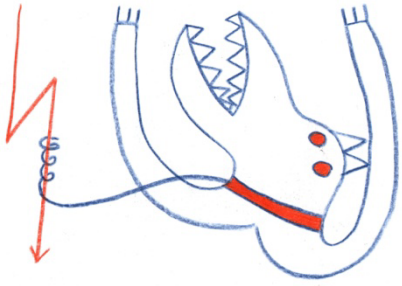

Zavilá psí pomsta

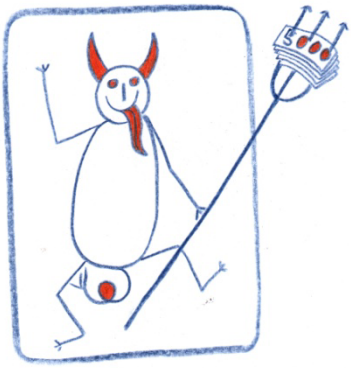
Menuju se Filip a mam za ušima... A proč se vlastně říká „má za ušima“? Já mívám za ušima akorát svědění, a proto se tam tak zběsile drbu – že by blecha?!

Tak teda znova: Menuju se Filip a mam filipa – to je lepčí! A blbce ze mě nikdo dělat nebude! Páníček už mě párkrát vzal jakože na procházku, a došli jsme akorát před putyku – tam mě dycky přikurtuje ke hromosvodu a jde za svejma kumpánama na pivo a na karty. A doma pak vykládá, na jakým jsme byli špacíru, a pánička mu to baští! Za to jsem mu přísahal krvavou psí pomstu! Jak jsem řikal, mý méno je Filip a mam za ušima filipa a né jenom blechy a svědění. Dneska to vodstartuju!

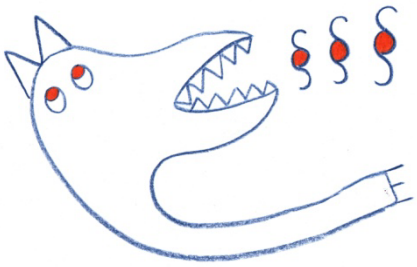

Vrátili jsme se z tý procházky ke hromosvodu a do putyky a už mezi dveřma páníček zas vykládá, kde všude jsme pobíhali, a pánička mu to zase žere. Ani jí netrkne to, že páníček je pod parou. A i kdyby jí to trklo, páníček má připravenou výmluvu: No, tak jsem si cestou dal ňáký pivko! Byla žízeň při tý štrapáci!

Pánička ale nic neřiká, a tak přistupuju k činu: jakoby rozverně šťouchnu čumákem do páníčka a tomu vypadnou z kapsy u kabátu karty. Pánička se netváří moc nadčeně, ví, kolik prachů už je stály tydle čertovo vobrázky – její mírnej úsměv zamrzá a voči tvrdnou. Prima – muj plán vychází! Znova teda jakoby rozverně šťouchnu čenichem do páníčka a tomu z druhý kapsy kabátu vypadne šrajtofle a votevře se – je hubená, nic v ní neni, páníčkovi dneska nepadal list. No, a pánička je ženská, a tak ví, že před tim venčenim byla ta peněženka naducaná, a taky přesně ví, kolik tam bylo – nebylo to málo! Když potom pánička tu šrajtofli zvedne a koukne do ní, přeci jen tam něco objeví: papírek s ciframa, kolik kerýmu kumpánovi páníček visí – neni to málo! Tvář páničky dostává ostře řezaný rysy, vypadá jak černobílá fotka starýho indiánskýho náčelníka.

A páníček zběsile škube vodítkem a určitě by mě na něm nejradči voběsil. To ale nemůže, poněvač by měl svědka a na tejrání zvířat jsou paragrafy – todle je mi známo, menuju se přeci Filip a mam za ušima filipa a né jenom blechy a svědění.

„Pusť to zvíře! Chceš ho voběsit?!“ houkne na mojí vobranu pánička a páníček mě teda chtě nechtě pustí. Zdrhám potom za páničkou, ustrašeně se klepu a dělám psí voči.

„To zvíře se tě bojí!“ vozve se přesně podle mýho scénáře, a to máslo, co má páníček na hlavě, se začíná škvířit a roztejkat. Páníček chytá barvu přetopenýho parního kotle, ale upustit páru si netroufne, má přeci jenom to máslo na hlavě – drží kušnu – teda pec.

Krčim se pak u páničky, dělám ublíženýho a pánička na mě dělá: „Ňo, ňo, ňo, Filípku...“ a na páníčka štěkne: „Kdo ví, co jsi Filipovi proved!“

Zakňučim teda, jako že jo, že mi něco proved, a páníčkovi začíná praskat ten přetopenej kotel a potřebuje se uklidnit – emigruje potom na hajzl, má tam ve splachovadle zašitou flašku rumu. Ten pitomec se zapomněl zamknout!

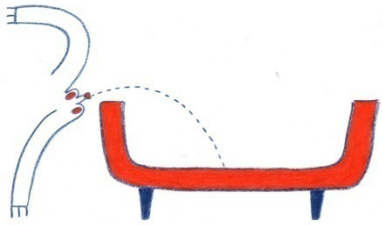
Když teda prdí do mísy a konejší zjitřený nervy tou rezavou gumou na mozek, skočim na kliku a pánička spatří páníčka v celý jeho nádheře: saje jak černá díra, flašku gumu má zaraženou až do krku; při tom samozřejmě sere a zrovna vypustil nejmíň půlku střev najednou – má to čmuch, jako když bouchne kafilérka.

Pánička si ucpe nos a hodně nahlas zahuhňá: „Dneska spíš na gauči!“ a zdrhá z dosahu tý chemický bomby, co teď zamořila Wé-Cé a široký daleký vokolí. Já cupitám za ní, nechtěl bych zůstat s páníčkem vo samotě! Plán ale vychází: páníček spí dneska na gauči.

Krčim se potom v ložnici u páničky pod postelí a ten páníček, co s nim pánička špitá do telefonu, zní jako milej kluk – že prej je pejskomil a taky sportovní typ.

Príma, klape to do posledního detailu, přesně tak, jak jsem naplánoval! Ráno pude ten vodepsanej páníček do rachoty, a tak pochčiju gauč. Pánička pak dopoledne zapne telku, že skoune ňákou exotickou, voňavou telenovelu, a když sedne na ten pochcanej gauč, začenichá, vyskočí a zařve:

„Fuj! Von se pochcal! A smrdí to jako psí chcanky! Tak to je to s nim zlý!“ A páníček má utrum! Pánička potom ten gauč vypulíruje a mezitim zavolá novýmu páníčkovi…

…Čekáme ho každou chvíli a jsem na něj zvědavej, čuchám ho tu už ňákou dobu v ložnim prádle, ale eště jsem ho neviděl. Doufám jen, že nehraje habaďůru a fakt je to milej kluk a pejskomil a sportovní typ! No, poznáme! Pudem na vycházku, zaběháme si, zasportujem…

A jestli hraje habaďůru, běda mu!

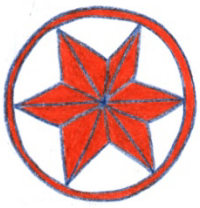

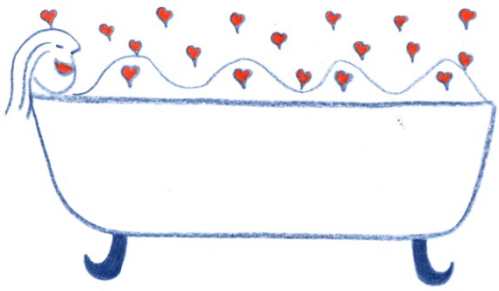
Dneska mu udělám pomyšlení!

To byla noc! Nádhera! Uplně jí zničil! Ani neslyšela, když šel ráno do práce – asi se ani nesprchoval.

Možná si na sobě schválně nechal mojí vůni! napadne jí a ta myšlenka jí vzruší. Jen aby si vo ní Pepa nemyslel něco špatnýho, když se s nim hnedka napoprvý vyspala. Ale co, líbilo se mu to! A nic špatnýho si určitě nemyslí, nechal jí přece samotnou v tom svym přepychovym kvartýru. A taky jí nechal na stole lístek a jak vidno, má asi Pepa básnický střevo – je tam napsáno: Počkej, milý kotě, přídu po robotě. Asi v šest – bude sex. Vohřej si picu. Ta „pica“ jí zní hodně dvojsmyslně. Dobře, počká!

A Dája si se zalíbenim prohlíží Pepovo bejvák, a eště s větčim zalíbenim si pak prohlíží sama sebe v zrcadle. Stojí tu uplně hanbatá, tak jak jí Pánbůh stvořil – a dal si na ní fakt záležet! No, a Dája koumá, že ten luxus všade vokolo a ta její luxusní figura spolu skvěle laděj. Dobře, počká kotě, po robotě asi v šest bude sex! Dneska udělá Pepovi pomyšlení a kdo ví, co se z toho vyklube!

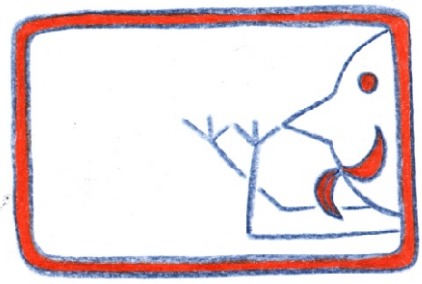
Napustí si vanu s růžovou pěnou a stejně tak růžový jsou pak její představy – už se vidí, jak jde s Pepou k oltáři. A při pedikúře je z ní už pani domu. Bude potřebovat služebnou, rozhodne se, takovej kvartýr přece sama nezvládne, i když nechodí do práce. A přece by z ní Pepa nedělal službu! To by si moh zkusit! Navíc při manikúře je už Dája v očekávání a v tomdle požehnanym stavu, jak každej chápe, nemůže smejčit a vařit – chce to služebnou a kuchařku! A až porodí Pepovi toho úžasnýho syna, musí nastoupit kojná, to je jasný – aby jí malej Pepa nezhuntoval to její luxusní poprsí! A bude to chtít i chůvu.

Když si holí broskvičku, přepadne jí ale lítost – dítě by jí přece mohlo poškodit takovej krásnej orgán: jen se na ní podívejte, na tu frndičku, to neni orgán, to je skoro lidská bytost! A Dája na chvíli zalituje, že se nevolí ňáká Miss mezi čárkama, ňáká Miss Vulva – ta její by určitě měla velký šance. Tak todle ne! Když bude chtít Pepa dítě, budou muset ňáký adoptovat! A vůbec – kde je?! Vona se tu šlechtí, může se přetrhnout, aby mu udělala pomyšlení... Jo, vlastně! Von je v práci! vzpomene si. Ale moh by bejt citlivější a přijít dneska dřív!

A Pepa zatim maká jako šroub, je to vobchodník a řeší jeden velkej leváckej kšeft. I při těch počtech a smlouvání se ale vobčas přistihne, že už by chtěl jít domu – Dája tam na něj určitě čeká! Tak todle se mu obvykle nestává! Že by se zamiloval?!

A Dája se začíná nudit. Televize je tu tak moderní, že jí nedokáže zapnout – to jí dost rozladí. A to samý se jí přihodí s muzikou: když se pokouší nahodit cosi, co vypadá aspoň trochu jako hi-fi věž, nenajde žádnej puntík, kerym by tu věc uvedla do chodu. No, možná je to dobře, třeba je to ždímačka nebo atomová bomba. Těžkej vopruz – tydle ufounský vynálezy! A proč tu Pepa nemá žádný časáky?! Jen samý knížky, kerý vypadaj dost tlustý. Do těch se dívat je zbytečný, to by bylo nad její síly – ňáký moudra... Už jí to tu začíná štvát!

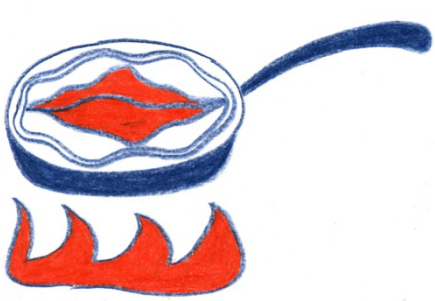

A Pepa konečně dotáh ten leváckej kšeft do zdárnýho konce a usoudil, že je asi zamilovanej. Bafá z doutníku a poprvý v životě vážně přemejšlí, že by...

„Nuda! Nuda! Nuda!“ říká naštvaně Dája svýmu druhýmu já v zrcadle. Už se těžce votravuje. Jestli to chce takhle Pepa provozovat každej den, jestli si myslí, že bude ňáká domácí puťka, co čeká na pána tvorstva, až se milostivě vrátí z cest!...No,už se vidí za pár let: stará, tlustá matróna, kerá voprašuje tendle skvělej bejvák, kerej už jí leze na nervy; už vidí Pepu, jak jí jen tak z povinnosti voprašuje...

A Pepa už se rozhod – tentokrát to veme vážně! Naskočil do svýho fára a už se řítí, doma u svý vyvolený bude, co by dup!

A Dája zatim po kratčim a delšim boji votevřela lednici a nastartovala sporák – vohřejvá si picu jen tak na pánvi. Nezdá se ale, že by na ní měla chuť, možná to dělá jen proto, aby zabila čas. Při tom dál špekuluje: Kdo ví, co tam v tý jejich práci vlastně dělaj?! Klidně by mě moh vodit za nos! A začíná jí to bejt jasný! No jo, určitě by jí zahejbal! A vona ho tak milovala! Dokonce dítě mu dala – i když adoptovaný – a von se jí takhle odvděčí! Darebák!

A cinkne zvonek a Pepa vodmyká – tváří se pyšně jak nadívanej krocan, to proto, že mu klapnul ten skvělej leváckej kšeft. Chystá se pochlubit – určitě bude následovat gratulace. Pak si Pepa představuje krátkou dramatickou pauzu a hned nato Dáje vyjeví svý city a požádá jí, jestli by to s nim nechtěla zkusit.

Jeho vypiplanej scénář příde ale bohužel vniveč – když vejde do dveří, vozve se řev:

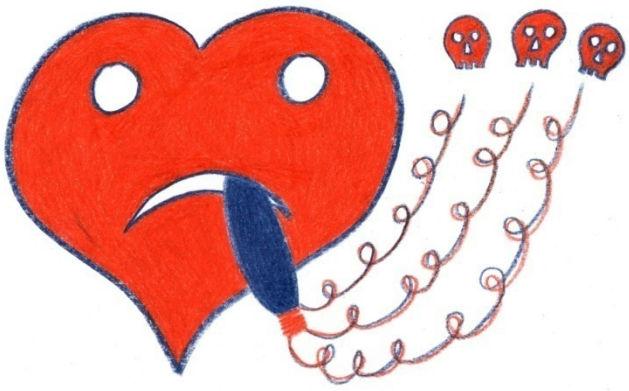
„Já tim dám, vohřej si picu! Přídu v šest – bude sex! Víš, kolik je?!“

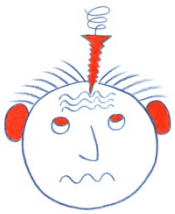
A hodiny vodbíjej šestou, ale Dáju už to nezajímá – sex nebude, už toho má dost! Nechce bejt domácí puťka a stará tlustá matróna! Mrští teda tu vohřátou nedvojsmyslnou picu po Pepovi, a to velice zdařile – pica se mu přilepí na ksicht jak horká mucholapka.

A má pak Dája kliku, že zdrhá, poněvač Pepa je nejen vobchodník, ale taky gangster, kerej na takový móresy neni zvědavej.

No, a vod tý doby po ní Pepa teda pase, ale jinak než by si představovala, a Dája se před nim ukrejvá v programu na vochranu svědků.

A taková láska to byla!

Bodlákovo trable

„Koukni na Bodláka, je dneska ňákej zaraženej," říká polohlasem výčepák Béďa Pájovi, jednomu ze štamgastů. A vopravdu: Bodlák, kerej jindy mele skoro bez přestání, sedí sám v koutě a nad něčim dumá, až mu to vraští čelo.

Co se mu asi přihodilo? koumá Pája. Že by zbouchnul ňákou Mařenku? I když to těžko, Bodlák je v těhle věcech vobratnej jako slon v porcelánu, a taky už neni nejmladčí. A Bodlák vytáhne kus papíru, vytasí tužku a začne si něco čmárat – zdálky to vypadá jak ňáká bedna, trochu jako rakev! Že by Bodlák vochořel?!

„Bodláku, dáme si paňáka?!" houkne Pája co nejbodřejc.

„Hmm," udělá Bodlák s truchlivym výrazem a přikejvne. Pak votočí ten papír a začne tam psát ňáký čísílka – že by počítal, na kolik příde funus?!

„Na, dej si!" podává mu Pája velkýho vochtla vodky. „Na kuráž! Třeba to nebude tak zlý!"

„Jó, tobě se to kecá!" řekne chmurně Bodlák a polknou toho paňáka.

Potom přichází Lojza, další štamgast, a Pája je docela rád, že může vobrátit svojí pozornost jinam – dívat se zblízka na cizí neštěstí bejvá nepříjemný.

„Bodlák má ňáký trable," pošeptá pak u výčepu Béďovi a Lojzovi. „Možná funus..."

Lojza zvedne vobočí. „Ty vole," hlesne – a nahlas povidá: „Bodláku, dáme si paňáka?"

„Hmm," udělá zas Bodlák zasmušile.

Asi je to vážný! proběhne Lojzovi hlavou a vobjedná kořalu. Béďa teda naleje dva velký vochtly vodky a po krátkym zamyšlení naleje eště další dva pro sebe a pro Páju.

„Tak na Bodláka!" zvolá potom a nahrnou ty vochtly do hlavy.

A když se votřepou, zkouší Lojza mámit: „Co je ti, Bodláku?“

„Ále…“ mávne Bodlák rezignovaně rukou a zvadle zírá do stolu anebo možná do nikam – je znát, že mu neni do řeči. Trapná chvíle ticha.

Pak rozrazí dveře Dandy, veselá kopa, ten by moh rozptýlit tu pohřební atmosféru! Ale i von se doví, že je to s Bodlákem ňáký špatný, že má ňáký velký trable a vobjedná teda paňáky, a tak se to votáčí eště, když příde Pepa, Ahmed a Milanis.

A až potom jim nalitej Bodlák votevře svý srdce a podělí se s nima vo svý trápení:

„Přii-ivezou ná-ám sklá-adací skří-íň…“ No, má už pořádnej uzel na jazyku, ale přeložený do lidský řeči je to takhle: „Přivezou nám skládací skříň! Všecky ty šrouby a matky a taky lišty a police, bočnice, dveře, spodky, vršky, panty a kdovíjaký eště všelijaký vyfikundace!“ A taky prej někde čet, že tam většinou něco chybí nebo přebejvá a aby toho nebylo málo, bejvaj tam prej i uplně jiný anebo uplně vadný plánky.

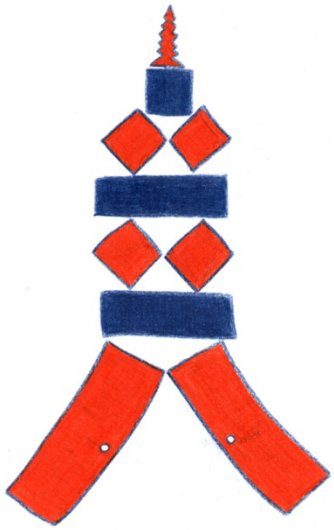

„Jó, ze skříně ti vyjde třeba Ajfelovka!“ podotkne Dandy a všichni se smějou – ovšem kromě Bodláka, ten má hlavu v pejru.

„Jó-ó, vá-ám se to che-echtá!“ brebtá zas tim zauzlenym jazykem, von že si ale musí vzít práci den volno anebo možná dva a teďko to počítal a bude to stát hromadu prachů.

Na to už akorát Dandy zahlásí: „Jdi se bodnout, Bodláku!“ a Bodlákovo kamarádi z mokrý čtvrti jsou pak na jednu stranu rádi, že se nic hroznýho neděje, a na druhou stranu jsou taky rádi, že se zbytečně takhle zmrskali.

Vona je ta radost ale přejde! Tu skříň totiž přivezou až za tejden a stavidla Bodlákovo výmluvnosti už se zase votevřely – všichni potom teda musej šest dní poslouchat Bodlákovo litanie vo šroubech a matkách, policích a lištách, vo zmetkovejch součástkách, a že si bude muset vzít v práci den anebo možná dva dny volno, a taky o vadnejch návodech. Bůh šest dní slovem tvořil svět, Bodlák šest dní slovem skládá a rozkládá skládací skříň. Všichni štamgasti už z toho maj hlavu jak almaru.

Nakonec, chvála Bohu, přeci jen nastane ten velkej slavnej den a Bodlákovi přivezou tu už tolikrát složenou a rozloženou skládačku. Tentokrát přichází Bodlák do putyky pochopitelně jako poslední a vypadá trochu strhaně, šibalsky se ale usmívá a za tim úsměvem je cejtit vítězosláva.

„Tak co, skladateli?“ votáže se Dandy.

Bodlák na to nic, akorát „čau“ – určitě si chce vychutnat ten pocit vítězství. Pak všem poručí tuplovanou vodku, a zatimco Béďa nalejvá ty vochtly, Bodlák vytasí cigáro a frajersky pokuřuje – tváří se při tom jako kovboj na divokym Západě nebo jako lehká děva tamtéž. Potom si všichni přiťuknou „Na skříně a na rakve!“, jak navrhnul Béďa, a narvou tam ty stakany jak ruský bohatýři. A když se pak z tý laskominy votřesou jak voslíček anebo jak drahý psi, Bodlák se konečně pochlubí.

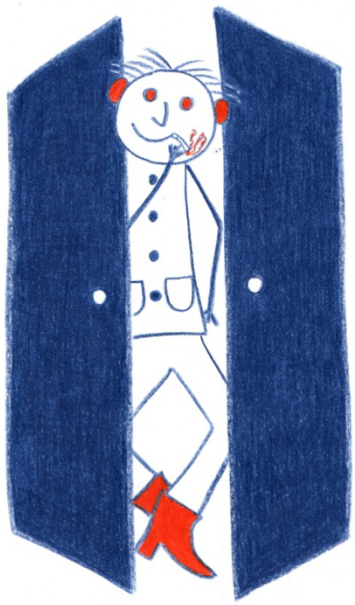

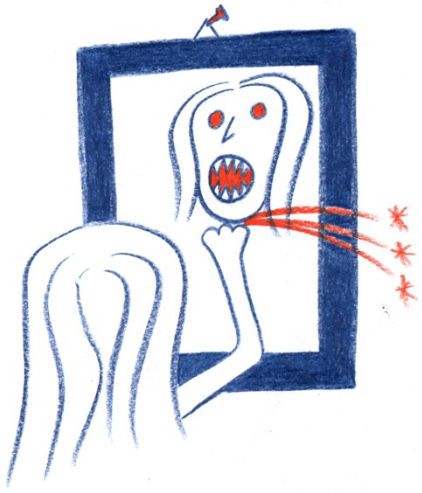
„Jó, byla to šichta, ale dokázal jsem to!“ zahlásí hrdě, potom si dá čouda, frajersky vyfoukne a dodá: „I fotr mě pochválil!“ a bouchne se pěstí do prsou.

„Jó, a co ti povidal?“ votáže se kdosi.

A Bodlák se blaženě usměje vod ucha k uchu, krátce potáhne z cigára a vodvětí:

„No, neměl jsem to asi slyšet, ale když jsem se v předsíni vobouval, fotr mámě vedle v kuchyni řikal: „Nóó, mámo, ten náš kluk neni tak blbej, jak vypadá!“

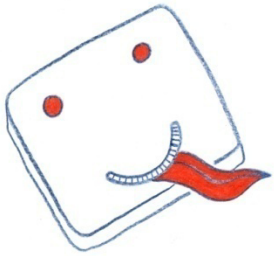
Naštvaná Růženka

Tak todle si vodskáče! Přišel pozdě na rande a taky zapomněl na její narozky! A ta hnusná věc, co jí proved potom! Fuj! Na to nechce ani pomyslet!

A Růženka se probouzí a zjišťuje, že to byl sen, že se jí to jenom zdálo. To ale nic nemění na tom, že je na Vencu pořádně nakrklá. Co když to byl věšteckej sen?! Za to se mu pomstí! Dneska mu to na tom rande pořádně vytmaví!

Růženka znechuceně vodhodí deku a jde do koupelny. Tam jí ale hnedka takhle po ránu vyděsí příšera, kerá na ní zírá ze zrcadla. Když se vzpamatuje z leknutí, do krve se s tou příšerou pohádá.

Potom si Růženka stoupne na váhu, tam by to mohlo dopadnout líp – tejden držela dietu. Váha se ale zachová stejně potměšile jako předtim zrcadlo – Růženka tejden skoro nežrala, a má dvě kila navíc! Ta váha si ze mě dělá prdel! Příde jí, že se jí ten krám posmívá, a vztekle dupne váze patou do úsměvu – tu máš! Váze se protočej kolečka.

A sotva pak spáchá těch pár ranních úkonů, už jde pozdě! Proč si to blbý rande dávali tak brzo?! Bohužel si ale vzpomene, že to byla vona, kdo to navrhnul. To jí ovšem nakrkne eště víc – za všechno může vona! Jako by ten bambula nemoh říct, že je to moc brzo! Todle mu taky přičte k dobru!

No, a než se potom vohákne, vyčiní eště svý minisukni a zpucuje halenku, že se smrskly, a proč se tak loudaj. Taky boty nepřídou zkrátka – proč se tak vrklaj?! Dostanou sprďáka!

A Venca zatim už hodinu přešlapuje v parku – když spatří Růženku, běží jí ovšem hned naproti a doširoka se usmívá.

Přetvařuje se! myslí si Růženka. Směje se jak měsíček na hnoji, a přitom je naštvanej, že jsem přišla pozdě – pokrytec!

A Venca k ní doběhne a hlásí: „Ahoj, Růženko, tobě to dneska obzvlášť sekne!“

A ještě k tomu si ze mě dělá srandu! řiká si naštvaná Růženka a vzpomene si na tu příšeru, co viděla v zrcadle.

A Venca v těch ironickejch kecech pokračuje, povidá: „Ty jsi zase zhubla! Za chvíli se mi ztratíš před vočima!“

Tak to už přestává všecko! Málokdo je nadčenej, když si z něj někdo utahuje! V Růžence se začíná vařit krev a sumíruje si v hlavě, za co Vencu setře – jasně, za to, že zapomněl na její narozky, to je vono! A už se nadejchla – teď mu to dá sežrat!

Venca jí ale sebere vítr z plachet, šáhne do šosu a vytasí malou krabičku z klenotnictví. „Všechno nejlepčí k narozkám!“ hlásí ten pan Dokonalej.

Růženka tim pádem nemůže upustit páru a nadejmá se jak papiňák, beze slova si veme tu škatulku a jde se ukrejt za křoví – to, aby jí nebouchly saze, aby se nemusela dívat na toho jelimana.

Jeliman tydle její projevy chápe ale po svym – má za to, že Růženka je tak dojatá, že nemá slov. Chvilku teda nechá Růženku na pokoji, aby se mohla pokochat tim prstýnkem, kerej jí koupil, a potom se taky vodplíží za křoví.

No, a jelikož tu pak nikde nikdo neni, provede jeliman Venca Růžence tu hnusnou věc, vo kerý se jí dneska zdálo. A Růženka je kupodivu svolná – jednak ta hnusná věc neni tak hnusná, hlavně jí ale Venca tim prstýnkem vnuknul nápad, jak se mu pomstí, jak ho ztrestá.

A bude to krutej trest, možná i doživotí – Venca totiž brzo potom tu příšeru, kerou viděla Růženka v zrcadle, pojme za manželku.

Vinckovo majstrštyk

Uff! A je to hotový! Počkat! Tady to ještě trochu falíruje! Poladíme! Poladíme! Tak, to je vono, teď je to, jak to má bejt! Trvalo dlouho, než se k tomu dokopal, ale je rád, že to dokázal. A výsledek fakt stojí za to! Hotový umělecký dílo!

Poklepe sám sebe po ramenu a nahlas pronese uznalym hlasem: „Bravo , Vincku! Todle se ti fakt povedlo!“ A teďka už jen stačí počkat – někdo se staví na návštěvu a von bude moct předvést svuj výtvor a pochlubit se. Už se na to třese!

Jako naschvál ale začlo chumelit. Doprčic! To se může stát jenom jemu! Takhle nikdo nepříde! A Vincek se asi hodinu užírá tou nespravedlností, a pak sněžení přestane a dokonce vysvitne slunce. No proto! Teď určitě někdo z kámošů nebo kámošek vyrazí na špacír a zajde k němu na návštěvku. Mohli by si udělat malou vernisáž – pivo a víno už se chladí!

Uběhne ale hodina, pak dvě a tři, a nikdo nejde. Vincek začíná bejt rozhozenej a potom nakrklej: Jindy sem lezou jeden přes druhýho, a dneska ani noha! Ignoranti! Von se snad dřel uplně zbytečně! A celej den zabitej! Furt akorát vyhlíží z voken! Kdyby šel aspoň někdo vokolo – dal by se s nim jako že jen tak do řeči, a při tom by ho jakoby mimochodem upozornil na svuj majstrštyk. Jako na potvoru ale je to tu dneska jak po vymření!

To je ten muj věčnej pech! žehrá Vincek na svuj trpkej vosud. Ten zákon schválnosti teda fakt funguje – hlavně na mě! Jednou by člověk někoho rád viděl, a von nikdo jako naschvál nepříde!

A jak hodiny ubíhaj a začíná se smrákat, smráká se taky Vinckovi na duši. Možná je to vod nich vode všech ňáká podvědomá schválnost, podvědomá poťouchlost! filozofuje s ponurym výrazem. A ještě k tomu začíná zase chumelit!

No, a Vincek se kysele ušklíbne a chystá se říct „do prdele“ nebo něco podobnýho, když vtom se na cestě vobjeví sousedka, stará bába Kyselá.

Aspoň někdo! zajásá v duchu Vincek. Ta by to mý dílo mohla ocenit! A už je venku ze dveří a hlásí: „Dobrej den, pani Kyselá!“

„Dobrej den,“ vodvětí stará bába Kyselá a dodá: „Co vy, nemáte co na práci, že si tu stavíte sněhuláky?“

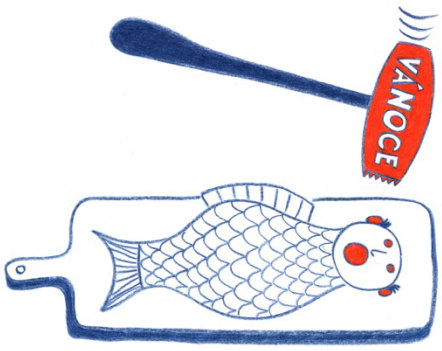
Tak takovej podraz Vincek nečekal, zrudne, zalapá po dechu a pak vyhrkne: „A co vy, jak to že nemáte čepici?!“

Vánoce pana Somra

Zvoní švýcarskej budík, je decentně ztlumenej a vyhrává melodii „Rolničky, rolničky…“ Pan Somr se probírá a je znechucenej – zase ty Vánoce! Už aby ten zpropadenej svátek zrušili! Už aby bylo zejtra! Pan Somr zjevně nemá Vánoce zrovna v oblibě, těší se na ně asi jako kapr v kádi.

Vedle něj pak leží silikonová blondýna, a je to jeho zákonitá manželka a menuje se Drahoslava, Drahuše – přilejhavý méno, už se mu pěkně prodražila. A ta holka se taky probírá a ještě než votevře voči, povidá:

„Drahoušku, dneska jsou Vánoce – to bude drahý.“ Pak si trochu stáhne deku a vystaví na odiv svý fungl nový kozičky – jsou fakt k nakousnutí!

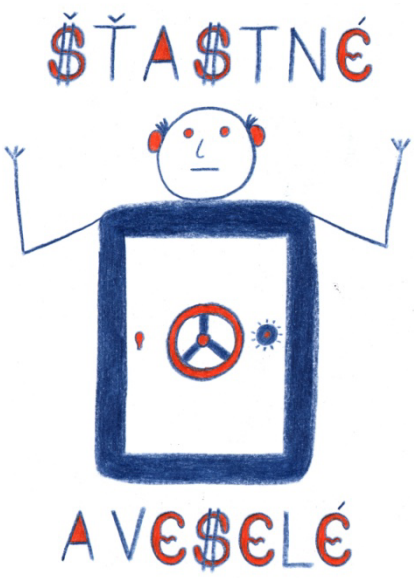
No jo, nedá se svítit! Pan Somr si zobne viagru, a než ten životabudič začne fachčit, běží do koupelny, votočí zlatym kohoutkem, vopláchne si podvozek na bidetu a psychicky se připraví na povinný ranní číslo – ta jeho stará je totiž vo hodně mladčí než von a dává mu zabrat.

A dneska vo Vánocích obzvlášť!

Když se pan Somr, zpocenej jak kůň, odvalí z Drahuše, klepe se jako drahej pes a šahá do nočního stolku pro prášky na vysokej tlak. Pár jich rozsype po zemi, ale jeden nakonec zdárně dopraví až do kušny.

Následuje sprcha. Pan Somr se meje co nejdýl a počítá, kolik času při tom uběhne z těch slavnejch Vánoc. Už aby bylo zejtra! No, a když proteče sprchou vody asi jak za hodinu v Niagáře, musí se pan Somr ještě svátečně voháknout – taky to zdržuje co nejvíc.

Pak je na řadě společná snídaně. I když je ale skoro poledne, dcerka ještě nevylezla z kutlochu. Pan Somr toho ovšem moc nelituje, ta holka má furt na uších sluchátka, kejvá hlavou a dívá se na něj jako na kus nábytku – asi jako na trezor. Při snídani pak Drahuše mrká, že by si ještě dala říct. Štěstí, že je tu Arnold, komorník, jinak by se na něj asi vrhla a znásilnila ho. Pan Somr uhejbá očima a projde mu to, číslo před polednem naštěstí neni povinný – to by ho zabilo!

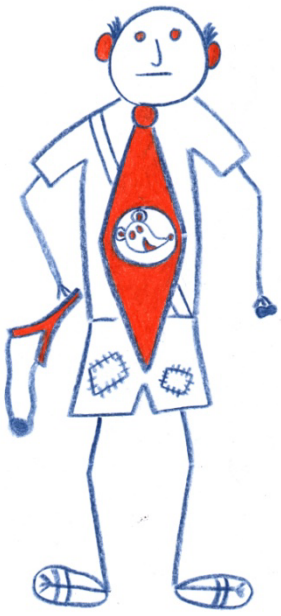
A konečně je pan Somr zašitej ve svý trucovně, ve svym domácim kanclu! Zazvoní na komorníka Arnolda, jestli vopatřil vánoční dárky – pan Somr schánění dárků fakt nesnáší! Komorník ovšem všecko zařídil, bude to jako každej rok: pro paní Drahuši ňáký ty briliantový šmuky a pro slečnu Drahuši taky jako dycky: kufřík z krokodýlí kůže nadívanej miliónem dolarů.

Teď musí pan Somr ještě spočítat, kolik tendle rok vyškvařil – další vopruz! Proč to musí dělat zrovna vo Vánocích?! No jo, dělá to tak dycky... Už aby bylo zejtra!

Navečer se pak rodina pošťourá ve štědrovečernim jeseterovi – dcerka už sestoupila z nebes. Potom pani Drahuše pod stromečkem rozbalí balíček, votevře krabičky, vytáhne šmuky a řekne: „Diamanty.“ Snaží se dělat překvapenou, moc jí to ale nejde, je znát, že jí ty furt stejný dárky nuděj – furt to samý!

Drahuše mladčí pak znuděně přepočítává vobsah kufříku: je tam zas milión dolarů nebo se taťka pochlapil a něco letos přihodil? Houby! Furt to samý – zase milión jako každej rok! A přitom dolar klesá!

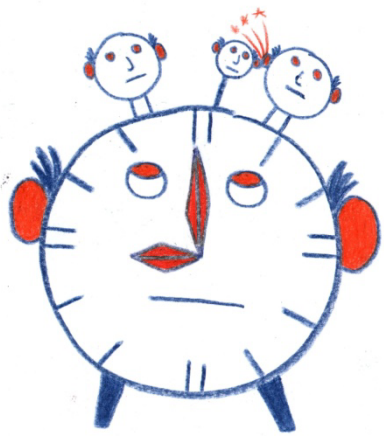
No, a ve finále potom dostane pan Somr vod Ježíška „hrozně legrační kravatu s Mikymauzem“, jak se vyjádří dcerka, a Drahuše starší doplní: „Vypadáš v ní vo deset mladčí!“

Jó, anebo možná vo padesát, pomyslí si pan Somr. Nahlas to ovšem neřiká, poděkuje, a pak co nejdřív zalže: „Ňák mi neni dobře – a musim to ještě dopočítat,“ a šourá se jak malomocnej do svýho kanclíku. Tam pustí počítač a naleje si pořádnýho vochtla – tak dvě deci slivovice. Potom tu dvakrát tuplovanou porci nadvakrát narve do hlavy. Už aby bylo zejtra! A naleje si dalšího tuplovanýho tupláka.

A jeho dvě Drahuše si zatim pustily v bedně ňákou vánoční telenovelu – paráda! –, pan Somr vklouzne zadníma dveřma do ložnice a v klidu se zmrtví. Doufá jenom, že je tak zmaštěnej, že ho Drahuše jen tak neprobudí na povinný večerní číslo.

A vyjde mu to!

Zvoní švýcarskej budík, je decentně ztlumenej a vyhrává melodii „Rolničky, rolničky…“ Pan Somr se probírá a je znechucenej – zase ty Vánoce! Už aby ten zpropadenej svátek zrušili! Už aby bylo zejtra!

Pak mu ale dochází, že todle už jednou zažil. Do prdele! To mu hrabe?!

A už procitá taky silikonová blondýna, kerá leží vedle něj, teda jeho zákonitá manželka Drahuše, co už se mu pěkně prodražila – ještě než votevře voči, povidá:

„Drahoušku, dneska jsou Vánoce – to bude drahý.“ Potom si trochu stáhne deku a vystaví na odiv svý fungl nový kozičky – jsou fakt k nakousnutí!

A pan Somr si mne voči, ale nezdá se mu to! Co to je?! Že by měl předtim tak živej sen?! Divný! Už aby bylo zejtra! Krucinál!

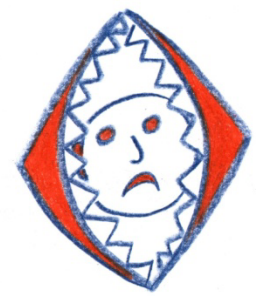
Nedá se ale svítit! Pan Somr si zobne viagru a běží do koupelny, vopláchne si podvozek na bidetu a psychicky se připraví na povinný ranní číslo – ta jeho mladá stará mu dává zabrat!

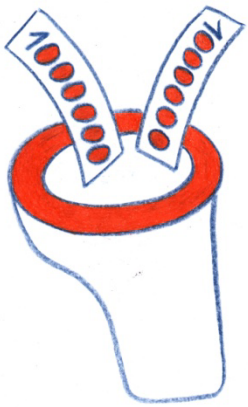
No, a dneska vo Vánocích obzvlášť!

Když se pan Somr, zpocenej jak dveře vod chlíva, odvalí z Drahuše, šáhá do nočního stolku pro prášky na vysokej tlak – klepe se ale jak sulc, a tak jich pár rozsype po zemi, než jeden zdárně dopraví do kušny. Všecko je uplně stejný jako v tom snu – nebo to bylo včera?!

A následuje stejná sprcha, stejný voblíkání, při snídani Drahuše zase mrká, že by si ještě dala říct… Pan Somr ovšem zas uhejbá vočima, poněvač druhý číslo by ho zabilo – dneska tuplem! Po jídle pak zdrhá do svýho kanclu a tam zazvoní na komorníka Arnolda, kerej mu řekne stejně jako včera – nebo ve snu –, že dárky pod stromeček jsou pochystaný: briliantový šmuky a kufřík s miliónem doláčů. Všecko je furt nemlich stejný!

Změna voproti včerejšku – anebo voproti snu – nastává ale, když pan Somr sečte škváru, kerou letos vyškvařil: chyběj čtyry melouny! Do hajzlu! Jak se to mohlo stát?! Šmuky pro Drahuši stály meloun a ten druhej míč je v kufříku – a kde jsou ty zbylý dva míče?! Do prdele! Že by ten včerejšek nebyl sen?! To je teda pernej Štědrej den! Už aby bylo zejtra!

Navečer pak dcerka sestoupí z nebes a rodina se pošťourá ve štědrovečernim jeseterovi. Následně Drahuše rozbalí balíček, votevře krabičky a vytáhne šmuky, řekne: „Diamanty," a snaží se dělat překvapenou. Je ale znát, že jí ty furt stejný dárky nuděj.

A pan Somr dejchá zhluboka: eště párkrát se takhle probudí a je z něj somrák, bezdomáč, a vona se tváří jako Kleopatra!

No, a další záhul dostávaj nervy pana Somra, když Drahuše mladčí znuzeně přepočítává vobsah kufříku. Dcerka napočítá do miliónu, řekne vlažně „dík" a dodá: „Ale dolar klesá..."

To už má pan Somr co dělat, aby ho neštrejchlo, a myslí na prášky na vysokej tlak a na tu slivovici, kerou má zašitou v šuplíku. Chvíli to ale eště vydrží, a vyfasuje tak vod Ježíška „hrozně legrační kravatu s Mikymauzem", jak zahlásí slečna Drahuše, a když Drahuše starší doplní: „Vypadáš v ní vo deset mladčí!", pan Somr poděkuje a povidá: „Ňák mi neni dobře," – a tentokrát moc nelže. Potom se vodšourá do svýho kanclíku a naleje si pořádnýho vochtla – tak dvě deci slivovice.

„Už aby bylo zejtra!" řekne si pak nahlas a ťukne si s flaškou. No, a následně se zase zmrská a vytuhne v ložnici. Doufá jenom, že je tak zmaštěnej, že ho Drahuše jen tak neprobudí na povinný večerní číslo.

A zase mu to vyjde!

Zvoní švýcarskej budík, je vosolenej na plný kule a vyřvává melodii „Rolničky, rolničky…“ Pan Somr se probírá a je znechucenej – zase ty Vánoce! Už aby ten zpropadenej svátek zrušili! Už aby bylo zejtra!

A když pan Somr votevře voči, zjistí, že leží pod mostem v papundeklový krabici. Vedle něj pak stojí ňákej somrák, kerýmu řve v ruce budík, a ten vagabund se pohupuje do rytmu. Ta kreatura mu dost připomíná komorníka Arnolda.

„Vstávejte, pane Somr!“ povidá ten vágus. „Jsou Vánoce, mam pro vás dárky! Našel jsem jednu bezva popelnici! Čum! Byl tam budík a srandovní kravata s Mikymauzem!“ A vytasí kravatu, kerou pan Somr už dvakrát dostal vod Ježíška.

Pan Somr nevěří svejm smyslum – co to je?! Další blbej sen?! Už aby bylo zejtra!

A ten somrák pokračuje: „Čumíš na mě, jako bys nepoznával kámoše Arnolda! Hele, kdybys chtěl, byl v tý popelnici taky ňákej masturbační materiál,“ a strká mu pod nos pornočasák – na vobálce je silikonová blondýna a slečna, kerá vypadá jako její dcerka.

Uff! Pan Somr zalapá po dechu a nápadně zbledne.

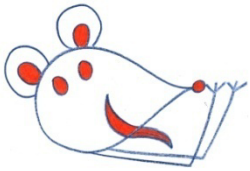
A somrák Arnold to merčí a říká: „Neni ti dobře, co?! To víš, to dělaj ty Vánoce!“

„Jo, už aby bylo zejtra!“ přitaká pan Somr a somrák Arnold vytasí z huberťáku flašku slivovice.

„Nebudeš mi to věřit,“ hlásí, „ale ta flaška byla taky v tý popelnici. Dokonce i vochtl!“ A na důkaz vytáhne broušenou sklenici a naleje panu Somrovi poctivý dvě deci.

No, a potom si přiťuknou – pan Somr sklenicí, somrák Arnold flaškou – a pan Somr pronese přípitek: „Už aby bylo zejtra!“

Tak ať mu to vyjde!

Jak Vojta Boháč k bohatství přišel

Vojta Boháč neni v balíku, ale ví a dycky věděl, že bude bohatej – považte už jen to přímení: Boháč! No, neví teda eště, kdy a jak zbohatne, tomu svýmu tušení věří ale víc než tomu, že Země je kulatá – dyť vona stejně kulatá neni.

A neni to tak dávno, co měl to zbohatnutí na dosah, našel totiž ložisko meteoritů a ty jsou, jak známo, drahý jako zlato. A navíc si je jistej, že ty meteority používali neandrtálci jako nástroje a to jejich cenu pochopitelně eště zvedá. Tajně tehdá ty drahokamy – většinou v noci – vodvážel k sobě na zahradu a tam je ukrejval pod různý haraburdí – to, aby někdo náhodou nezjistil, jakej má doma poklad.

Šel pak ale jednou po sídlišti – chtěl v tom panelákově navštívit kámošku, kerá si tu pořídila garzonku, a bohužel k ní nedošel. Všimnul si totiž, že tu ňáký dělňasové rozhazujou štěrk na nový dětský hřiště. Tenkrát zkoprněl – to kamení bylo uplně stejný jak ty meteority, kerejch má plnou zahradu! A když se potom voptal, řekli mu ty lopaťáci, že prej tendle matroš je teď nejlevnější a pod asfalt je jako stvořenej.

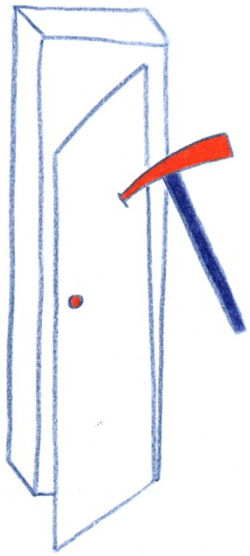
Pitomci! Až zjistěj kolik miliónů tu zalili asfaltem, bude už pozdě! Bohužel ale bude asi taky dost dlouho trvat, než se prokáže, že ty šutry, co z nich má doma kamenolom, jsou meteority. Hrom do toho! Vojta byl z toho tehdá hodně votrávenej a ani ke kámošce nedorazil a vona ho kvuli tomu poslala k vodě.

Řek bych, že většina lidí by asi po týdle smutný epizodě začla mít vo svym zbohatnutí pochybnosti – Vojta Boháč ale neni z tohodle těsta. Kdo si počká, ten se dočká! řek si tenkrát. Jednou ty volové všecky ty vzácný kameny zasviněj térem a von jedinej bude mít ty pěkný, čisťounký a vypulírovaný (každej z těch svejch meteoritů – a je jich několik tun – pečlivě totiž vopucoval vod hlíny a naleštil do vysokýho lesku).

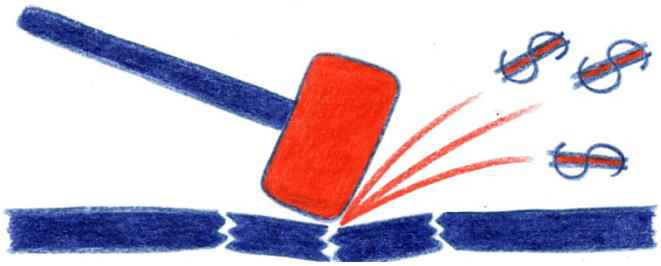

A Vojtovo neotřesitelná víra, že z něj bude bohatej Boháč, se ukazuje jako víra pravá! Dneska se mu totiž ve snu zjevil praděda Boháč, ten kerej postavil barák, co v něm Vojta bydlí. Vojta tu mimochodem bydlí sám – máma, táta, ségra, brácha, všichni emigrovali na Západ za lepčim; Vojta nechtěl, tušil, že jeho bohatství leží někde tady. A nemejlil se! Pradědeček totiž Vojtovi ve snu naznačil, že je tu ukrytej poklad. Neřek teda přesně kde, to nechal na něm, na jeho fištrónu, s tim si ale Vojta určitě snadno poradí! Stačí trochu pokoumat! Když našel meteority, kerý jsou starý milióny let, proč by nenašel poklad, kerej tak starej neni?!

Tak kde začnem?... Po zralý úvaze začne Vojta kopat v obejváku – tam by schoval poklad von a taky se tam může nejlíp napřáhnout krumpáčem. Jak trhá dubový prkna z podlahy, zjistí ale, že ten nábytek vokolo mu silně překáží – vykydá teda vobejvákovou stěnu, křesla, sedačku i stolek z vokna. Brzo si místo toho harampádí pořídí něco lepčího! Po krátkym zaváhání mrskne z vokna i televizi – už je to starej křáp! Potom už snadno vyškube tu prkennou podlahu – vidina pokladu ho žene vpřed a v žilách má víc adrenalinu než červenejch krvinek. Jako nic prorazí izolaci a kus betonový základový desky a kope jak fretka. Když je pak v tý jámě po krk, vyškrábe se horko těžko ven, a poněvač je furt napumpovanej, přitáhne vopravdu těžkou železnou palici a rozmlátí zbytek toho betonu. Následně začne pro změnu kopat u zdi místo veprostřed, má silnýho tušáka, že ten poklad bude tam – ta zeď je totiž na západ, a „západ“ a „poklad“ se rýmujou.

Bohužel ho ale protentokrát tušení zklame! Poctivě podkopal celou západní stěnu a – nic! Ruchá už sice vod nevidim do nevidim, vykope ale eště několik hlubokejch sond do podlahy bejvalýho vobejváku – a furt nic! Vodvalí se teda do pelechu a dá si chvíli dácha.

A tentokrát se mu pradědeček nezjeví – ani by neměl jak a kdy. Nejdřív je totiž Vojta uplně tuhej, a jen si trochu vodfrkne, už je zas na nohou a sápe se po krumpáči – sotva, že cestou kousne do rohlíku!

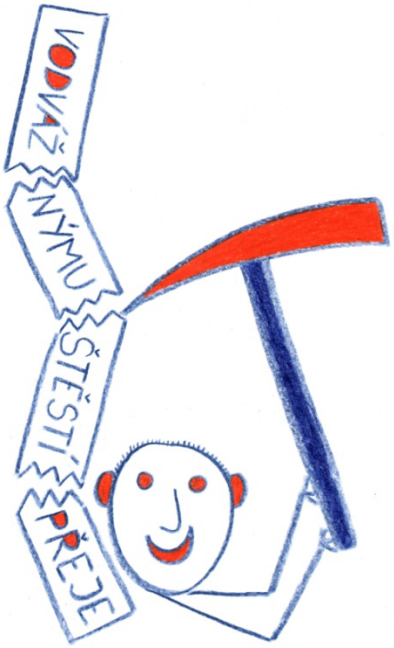

Ve vobejváku to asi nebude, už je to tam dost překopaný – a navíc se Vojtovi zdá, že tam trochu praskaj zdi. Pude na to z jiný strany! Nejdřív zepředu, potom zezadu! pomyslí si s lišáckym úsměvem a jde se mrknout na druhou stranu baráku. Kde začne? Ložnice i kuchyň vypadaj stejně slibně. A Vojta už je zkušenej mazák, a tak vodloží krumpáč a nejdřív vodstraní všecky překážky: manželskou postel po rodičích, skříně,noční stolky, kredenc, židle, stůl – všechno voknem ven! Nakonec vylítne i lednice – až to v ní venku zasyčí. Starej křáp! Koupí si všecko nový, pořádný – luxusní!

Potom Vojta krumpáčem vodborně odstraní prkna ve vobou těch cimrách a stejně profesionálně rozmlátí podlahu železnou palicí. Jde mu to dneska mnohem líp, poněvač už ví, jak si na tu práci zajít. A taky je mu jasný, že už neni moc míst, kde ten poklad může bejt – vobejvák si může vodškrtnout, kruh se uzavírá! No, a ta naděje ho pak pohání jak rychlej prášek a netrvá teda ani dvanáct hodin a bejvalá kuchyň i ložnice jsou slušně podsklepený. A navíc je to teď jedna cimra – příčka, co byla mezi nima, chrastla. Vojta byl zrovna ve výkopu a měl štěstí, že ta zeď chrastla na druhou stranu. Vodvážnýmu štěstí přeje! pomyslel si v tu chvíli a kutal dál.

Po dvanácti hodinách se ale zdá, že v bejvalý kuchyni a v bejvalý ložnici ten poklad asi nebude. Vojta je ovšem eště plnej sil, a tak rozseká na maděru koupelnu a hajzl a provede pár zkušebních výkopů. Začíná z něj už bejt vodborník v tomdle voboru, a připadá si jak zlatokop na Aljašce nebo jak archeolog, co vykopal Tutanchámona.

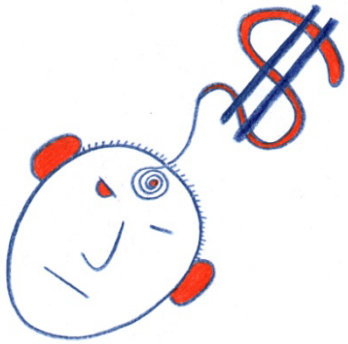
Ale žádnej Tutanchámon! Zase nic! Vojta vyleze z díry, kerá zbyla po hajzlu, a chvíli dumá. – A pak mu to docvakne! Že ho to nenapadlo dřív – když chrastla ta zeď! Jsou tady přeci tlustější zdi – tamto byla jen příčka! Poklad je sichr někde zazděnej!

A ten objev mu vlil novou šťávu do žil. Vojta teda nejdřív prorazí stěnu svýho pokoje a jde mu to jak po másle, už chytil ten správnej bourací grif. Předtim ale samozřejmě vyháže voknem všecko, co tu překáží – to znamená všecko kromě postele. A už je na druhý straně! Dal palicí takovou ránu, že málem chrastnul do toho kráteru, kerej teď zeje v bejvalym vobejváku. Tadle sonda je pak pochopitelně veprostřed a je zkušební – když je zeď načatá, loupe jí Vojta palicí jak perník.

„Jak Je-ní-ček per-ní-ček!“ heká do rytmu palice. Tady to ale taky neni, tadle zeď byla lichá, pusto prázdno, poklad veškerej žádnej – teda žádnej!

Kde to je?! Někde to bejt musí! koumá Vojta a přemejšlí vo zdi do chodby. A jak je rozjetej, určitě by tu zeď bez problémů rozšmelcoval na makadam – nemá to ale zapotřebí! Poklesne totiž střecha a to mu ušetří spousta práce – půlka tý zdi se rozvalí sama. A střecha pak už dál nepadá, a tak Vojta prozkoumá rozvaliny, ale žádnej poklad tam bohužel nenajde.

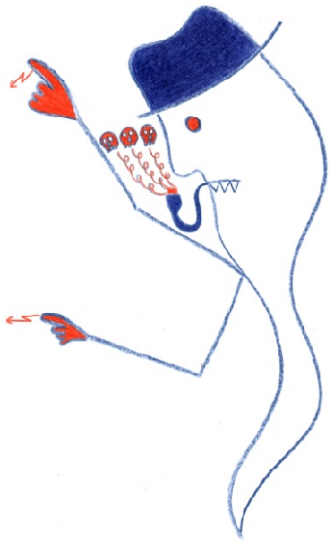

No jo, no, ještě nepřišel ten pravej čas! Ale moc možností už nezbejvá! A tak se s tim teda vypořádá až zejtra. „Práce kvapná – málo platná!“ řekne si nahlas lidovou moudrost, schroustá suchej rohlík a natáhne se do pelechu.

Ale i když si dneska celkem máknul, ňák nemůže usnout, je přetaženej a hlava mu jede: Zejtra určitě najdu poklad! Možná už bude v tý napůl zbořený zdi. A co když tam nebude? Tak bude v ňáký jiný zdi! vodpovídá sám sobě. Možná, že ten poklad praděda zazdil hnedka na začátku, takže musí bejt v ňáký obvodový zdi! Jó, a v kerý? posmívá se mu ten hlas pochybovač. A Vojta ho zas musí vodbejt: Mam dost silný tušení, kde by ten poklad moh bejt. Možná bude v tý zdi za záchodem – „záchod“ a „poklad“, to se taky trochu rýmuje.

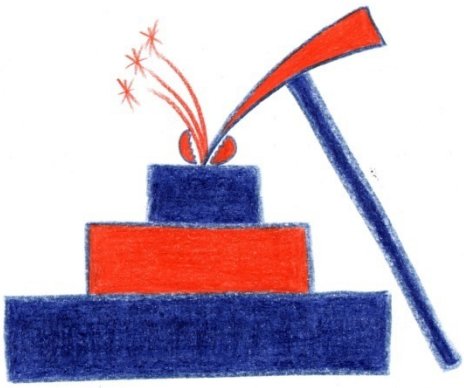
No, a následně pak Vojta koumesí vo tom, co všecko si za ten poklad koupí, a jaký bude dělat velký projekty a taky milosrdný skutky – a dává mu to zabrat. Usne teda až po těžký námaze, a to jen lehce.

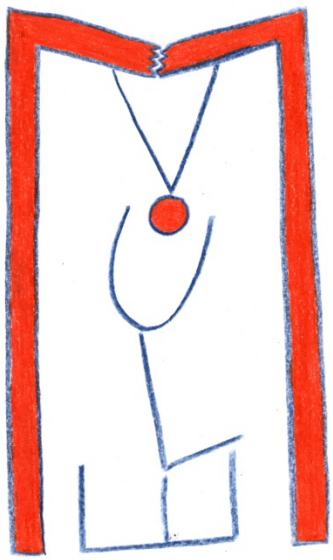
A znova se jeho víra, že z něj bude boháč, zazobanej pracháč, vyplatí! Jak je totiž přetaženej z toho koumání vo tom pokladu, tak je extrémně citlivej a pradědeček má teda šanci se mu zjevit. Dělá na něj něco jako „ty-ty-ty“, ale Vojta ví, že to nemyslí vážně, že je to znamení. Dává Vojta teda pořádnej pozor, kam to „ty-ty-ty“ směřuje, a praděda ukazuje na něj, na jeho postel. Je to jasný! Poklad je tady v koutě pod postelí! Celou dobu si ležel na štěstí, jak ta žába na prameni!

A Vojta vyskočí z postele jako čertík z krabičky. Dneska, bude to dneska! Bude z něj bohatej Boháč! A už háže postel z vokna, aby měl volný pole působnosti. No, a v tomdle pokojíku, jako v jedinym, jsou parkety – bejval to dětskej pokoj. Vyškubat je krumpáčem je teda pro Vojtu hračka – po těch dubovejch prknech předtim... Pak následuje klasika: železná palice na beton a krumpáč a lopata. Pod bejvalou postelí ale nic neni! Praděda, filuta, asi nechtěl, aby to Vojta měl tak snadný – na to mu Vojta neskočí! Rozkopat tendle pokoj je pro něj po tom tréninku uplná ňamka, jednohubka. Ale – kdo by to byl řek, že kočka žere špek, že je pomalej šnek?! Ani tady nic neni!

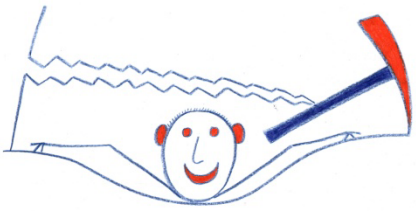
„Hmm, tak tady nic neni,“ říká si Vojta nahlas ve výkopu pod bejvalym dětskym pokojem. Neklesá ale na mysli, chraňbůh, neni to jeho styl, ani by ho to nenapadlo; jen si chvilku vybavuje pradědu – co mu to v tom snu ukazoval? Ty-ty-ty! Připadalo mu, že pradědeček ukazuje na něj a na postel...

– Ale blbost! docvakne mu nakonec. Von ukazoval ven – že mam kopat tady, hnedka za tou zdí! A už je venku z výkopu, už je venku ze dveří – futra držej silou vůle, střecha na ně těžce dolejhá.

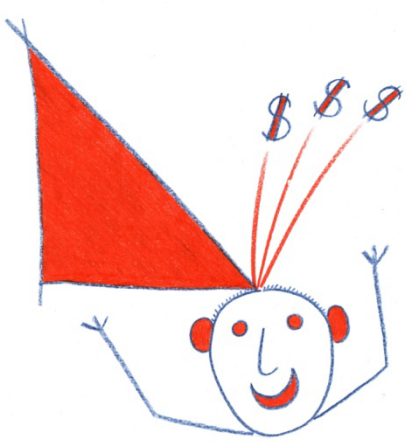
Tak tady je to! říká si Vojta, když vodkope horní vrstvu – vypadá to nadějně, je znát, že už tu někdo kopal. Tentokrát už Vojtu tušení nezklame! Tentokrát pradědu správně pochopil! Jde najisto! Bude bohatej!

A netrvá pak dlouho a Vojta je po krk v jámě. Kutá, kutá, a po ňáký době, kdy je to furt, kde nic tu nic, vyšplhá ven z tý ďoury, že si trochu vodfrkne. Stejně má čim dál silnější tušení, že eště jednou dvakrát kopne a najde ten poklad a splní se to, co věděl už dávno: bude v balíku, v ranci, ve vatě – jak chcete! Bude vopravdicky bohatej Boháč!

A tušení má správný – že vylez z tý ďoury. Ale bohatej Boháč eště chvíli nebude.

Sotva totiž vylez, zhroutily se zdi a střecha dosedla na zem jak špičatej kopeček zmrzliny. Vojta má teď místo baráku velkej stan a taky ho ta střecha cestou praštila do hlavy – ale jenom trochu.

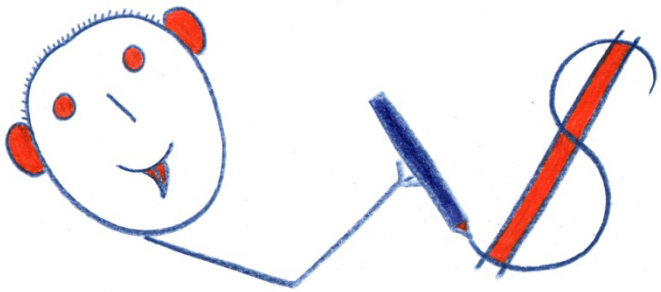
No, a Vojta je potom samozřejmě rád, že nepřišel vo kejhák, a navíc je trochu praštěnej tou střechou, a tak zajásá: „Tak jsem konečně našel ten poklad! Život – to jen ten pravej poklad!“ A tady se zarazí a povidá sám sobě: „Mam skvělej nápad! Napíšu scénář a natočim film – bude se to menovat ‚Život je poklad‘.“

A zdá se pak, že je tou střechou praštěnej asi tak akorát, poněvač hnedka ví, jak na to: Bude to vo ukrytym pokladu a vo duchách, dá se do toho ňáká filozofie a hodně porna, a hlavně tam musej bejt neandrtálci a meteority – těch má přece doma zásobu!

Nó, tak takhle si to rejža sumíruje a mně to příde skvělý! Tleskám! To je vono! Jen tak dál!

A Vojta křepčí, div se radostí nezvojtí, jásá a juchá: „To bude určitě filmovej šlágr! Trhák! Juchů! Juchů! Na tom vydělám prachů! Já to dycky věděl, že budu bohatej!“ A už hledá v bordelu kolem toho svýho týpý tužku a papír.

Jó, kéž bych mu tak moh s tim trhákem píchnout! Taky bych na tom něco trhnul!

Dárek

Pan Pech si nemůže pomoct – celej život je hrozně nedočkavej, až nervní. Už jako dítě prožíval třeba vo Štědrym dnu vopravdický pekelný muka, a jak se nemoh dočkat večera, většinou vod nervů chytnul horečku a Vánoce promarodil.

A dneska je to podobný – taky taková důležitá událost! Pan Pech slavnostně prostřel stůl, zapálil svíčky a čeká – začíná se potit, krátí se mu dech. Co nevidět někdo příde! Nebo mu zavolaj? A co z toho asi bude horší? Neosobní hlas v telefonu, nebo přímá konfrontace?... Náročnější by asi bylo, kdyby přišli... A napětí se stupňuje – pan Pech si musí povolit kravatu a natočí si sklenici vody, aby to s nim nepraštilo. Pak se proběhne po bytě a dělá při tom různý prostocviky, aby se trochu uvolnil. Moc mu to ale nepomáhá, akorát mu to zvedá tlak a má čim dál větčí nervy. Kerej zvonek zazní dřív? Ten u dveří nebo ten v telefonu?

A pan Pech už ten stres nemůže vydržet, potřebuje si nalejt něco vostřejšího!

Rozklepanou rukou votevře šuplík a vytasí flašku vizoura. Do prkvančic! Nejde to votevřít! Pan Pech kroutí plechovym špuntem kolem dokola a nakonec si veme na pomoc kudlu. Následně ovšem dojde k menčímu úrazu! Když rozrušenej pan Pech řeže tu neposlušnou zátku, fikne se do prostředníku, do fakováku. Rychle teda hledá náplast a krev mu při tom kape na fungl nový bílý semišky. Budu se asi muset přezout! běží mu hlavou a vobrací šuplíky – nemůže tu náplast najít!

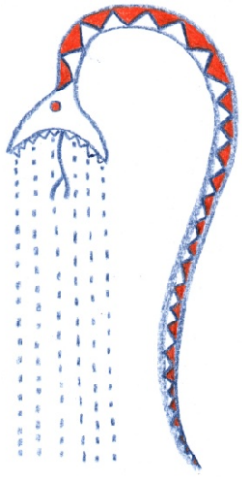
To vobracení šuplíků se mu ale vymstí – z věšáku totiž upadne ten největčí kuchyňák a připíchne mu nohu i se semiškou k podlaze. Tak teď už ty boty bude vopravdu muset vyměnit! Nejdřív se ovšem musí vyprostit! Pan Pech vyškubne ten kuchyňák, zařve a sundá semišku. Neni to ale tak hrozný, jak se mohlo zdát – jenom se trochu říznul do fakováku, tentokrát na noze. Má vlastně docela kliku, když se to tak veme! Nakonec najde i náplast a zaflastruje si ty šmikance. Místo semišek si ovšem naťáh pantofle, ale snad to nikdo nebude moc řešit – kdyby teda náhodou přišli osobně.

A jako bolestný si pan Pech nalejvá pořádnýho vochtla, hrkne ho tam, ale ten štres přetrvává – panu Pechovi těkaj voči ode dveří k telefonu. Nic se ale neděje, žádný cink-cink ani jinej zvuk – to ticho je až děsivý!

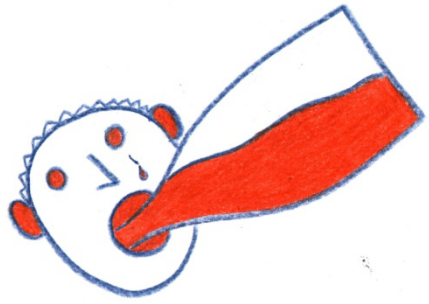

Pan Pech si teda naleje dalšího panďuláka a uhrančivě při tom zírá na telefon, pak tam ten stakan hodí a snaží se pro změnu uhranout zvonek u dveří. Ta jeho magie ale nefunguje, a tak vyžuňkne eště jednoho toho krvavýho vizoura a potom už začíná bejt docela namazanej. Vodkráčí teda do koupelny a sprchuje si tam hlavu ledovou vodou – doufá, že při tom nepřeslechne to důležitý zvonění.

A teď něco cinklo, něco zazvonilo! (Byl to zvon z kostela.) Pan Pech se vyděsí, škubne sebou a nasměruje si sprchu do rozkroku. Pak ovšem sebou škubne eště víc, a jelikož je tu mokro a ty pantofle jsou klouzací, rozplácne se po koupelně jak dlouhej tak širokej a bystrozrakej dohromady. A zase má štěstí! Umyvadlo, kerý urazil, mu sice dopadne těsně vedle hlavy, ale skoro vůbec mu neublíží. No, trochu pořezanej na ksichtě je, ale na šití to nebude. Eště, že má tu náplast! A pan Pech se zberchá nejdřív na všecky čtyry, pak na vobě dvě a zas mu ty pantofle trochu ujedou, von to ale vybalancuje a zase se nic tak hroznýho nestane – no, trochu to teda vodsere hajzlmísa, trochu se ulomila, vypadá to ale, že moc neteče.

Pan Pech potom už bez dalších patálií vyvázne z koupelny a je jasný, že se potřebuje hodit do klidu, dodat si trochu kuráže. Dá si teda pár vydatnejch loků rovnou z flašky, zaflastruje si ksicht a pak si už jako člověk naleje pořádně vrchovatýho vochtla. Lokne si a koumá: Třeba nepřídou! Třeba nikdo nezavolá! Ale co je horší? Když přídou nebo zavolaj, anebo když ani nezavolaj ani nepřídou?!... Nejlepčí by asi bylo, kdyby se nic nedělo! usnese se nakonec a ta představa mu vlije trochu naděje, uleví se mu – třeba se nebude dít vůbec nic! A v tu chvíli zazvoní zvonek!

A je to tady! Zvonek! Ten u dveří! Pan Pech sebou trhne a chrstne si vizoura do ksichtu. A zase má kliku: v těch střepech vod umyvadla byly ňáký fakt vošklivý a hodně nechutný breberky a vizour mu ten ksicht dezinfikuje. Pan Pech ovšem vo těchdle blahodárnejch záležitostech nemá ánung, a tak slzí z vočí i na duši. Bude to ale muset nějak zvládnout – už jsou tady!

A zase zvonek! Pan Pech si votře vobličej, vysmrká se a vodevzdaně kráčí ke dveřim – vypadá jak boží umučení. Za dveřma ale spatří jakousi uniformu! Tak to se něco stalo! To bude ňáká jobovka! bleskne mu hlavou a jdou na něj mdloby. Zase to ale dobře dopadne – ten pošťák je naštěstí duchapřítomnej, a tak pana Pecha zachytí a usadí ho na štokrle.

„Přines jsem vám balík!“ povidá pak ten maník dost nahlas a usmívá se na pana Pecha jak na malý dítě nebo jak na mentálně postiženýho.

„Balík...“ hlesne pan Pech – to ho nenapadlo, že by mohli poslat balík! Jako ve snách podepíše potom pošťákovi doručenku, klepou se mu ale při tom pastelky, a tak to lejstro protrhne – no, spíš ho roztrhne vejpůl – a zlomí propisku. Pošťák z toho neni zrovna nadčenej, ale votáže se: „Je vám něco?“

„Ne, to je normální,“ vodvětí pan Pech a pošťák udělá „aha!“ a řekne: „Tak nashle!“

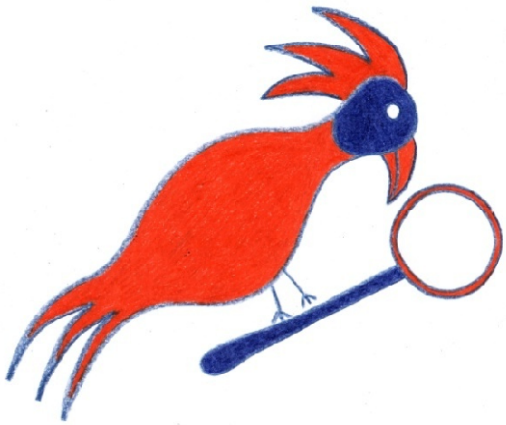
„Nashle,“ řekne pan Pech a zavře dveře. Pak se vodšourá do vobejváku, sedne ke svátečnímu stolu a naleje si paňáka. Chvíli zírá na ten balíček, a když se posilní kořalou, začne ho rozbalovat. A nahoře je dopis: „Přejeme ti hodně štěstí a zdraví! Víme, že bejváš nervózní, a tak jsme ti poslali dárek poštou.“ Pod tim líbesbrífem je potom krabice s průhlednym víkem a to, co je vevnitř, vypadá jako ňáká prapodivná skládačka. Co to je?! No, vzadu na tý krabici je asi ňáký vysvětlení, ale jen čínsky nebo japonsky – tydle řeči pan Pech ovšem moc neovládá, a tak si láme hlavu: Co to je? Kýho výra? Co to může bejt? A vobrací tu škatuli sem tam, kolem dokola.

No, a jak tak koumesí, vypije při tom eště dva pořádně nalitý vochtly a nakonec se natáhne pod ten svátečně prostřenej stůl a chrápe – zaflastrovanej fakovák mu trčí k vobloze.

A v první fázi spánku sebou pan Pech dost cuká – to se mu zdá, že z tý skládačky sestrojil zubní vrtačku. Potom se ale zklidní a jenom funí jak sentinel – to sní vo tom, že z vrtačky sestavil parní stroj. No, a ve finále se pak podaří panu Pechovi sestrojit rogalo a plachtí jak netopejr, letí někam kdovíkam.

A na stole nad nim leží nerozbalenej dárek a taky už se roztejkaj svíčky a začíná hořet ubrus. Tak snad bude mít pan Pech zase štěstí – jako dneska už tolikrát – a přistane a probudí se včas.

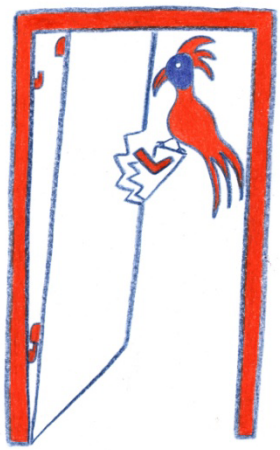

Detektívka

Franta si to šine domu z háku, a tak je trochu utahanej, ale jinak v pohodě.

No jó no, špekuluje cestou jen tak do kroku, tak jsem zas trochu utahanej – ale jinak v pohodě! Pak ovšem vohrne nos: Nóó, tý pohody je možná až moc! Furt to samý! Furt to samý! Chtělo by to vobčas ňákou změnu! Eště že dneska dávaj v bedně tu detektívku – aspoň ňáký vzrůšo!

Když ale dorazí dom, čeká ho jiná detektívka: má vypáčený dveře a zmizela televize a rádio s přehrávačem. Pořídil si ty cajky nedávno a bylo to to jediný, co se tu dalo ukrást – když se teda nepočítá papoušek Paša.

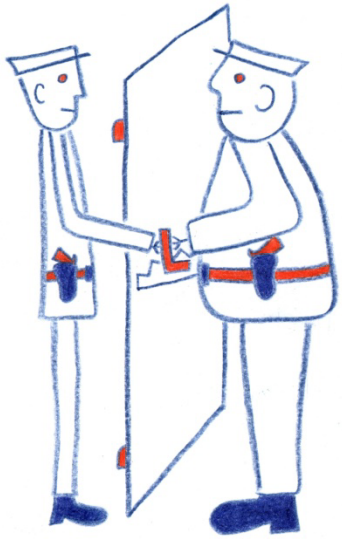
Franta zavolá na policii a pak dumá: Tak z tý detektívky dneska asi nic nebude – jedině, že by ty pátrači byli tak rychlý jako jejich televizní kolegové. A vlastně proč by ne?! Když se to tak veme, nic na tom neni: stačí prozkoumat stopy a shromáždit důkazy – a je samozřejmě potřeba si všímat i zdánlivě nedůležitejch detailů, nejmenčích maličkostí. No, a z drobnejch střípků se potom sestaví mozaika, spojej se všecky nitky a je to.

A už cinknul zvonek, už někdo zabušil do těch vypáčenejch dveří! V předsíni pak stojej dva poldové, tenkej a tlustej – vypadaj jak Laurel a Hardy, ale sranda s nima asi nebude, tvářej se dost komisně.

„Vy jste pan poškozenej?“ voptá se jeden z nich, a když Franta kejvne a řekne „jo“, poldové se představěj.

„Já jsem praporčík Syrový!“ zahlásí Laurel.

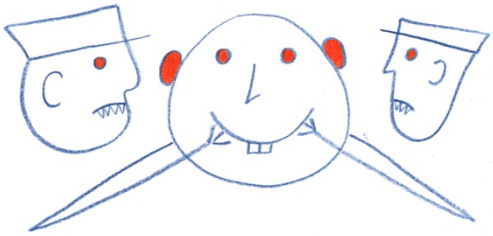
„Já praporčík Sychravý!“ zahlásí Hardy.

A Franta se i přes vážnost situace uchichtne a povidá: „Vy teď fasujete parťáky podle abecedy?“

Na to praporčík Syrový s kamennou tváří vodvětí: „Přesně tak, pane Sysel! Je to nový nařízení! Fasujem tak i případy! A nevim, co je na tom k smíchu!“

Pan Sysel má ale co dělat, aby smíchy nevyprsknul, a tim si zadělává na malér – praporčíci Syrový a Sychravý maj těhle posměváčků už plný zuby.

„Co to máte za dveře, člověče?!“ houkne praporčík Syrový a z Franty Sysla vypadne akorát: „Co?!“

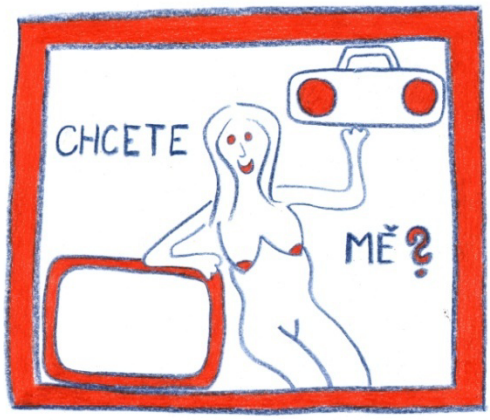
A praporčík Sychravý pokračuje ve zkoumání stop: „A ten zámek, člověče! To si přímo říká vo to, aby si tu někdo něco pučil!“

„Cože?“ nevěří svejm ušim Franta Sysel a je z těch policejních metod dost vyjevenej.

Následuje votázka: „Kdeže jste měl tu údajnou televizi a to údajný rádio s přehrávačem?“

Na to už Franta neřekne nic a zavede poldy do svý garzonky, tam ukáže na stolek u vokna a ty dva pokračujou ve shromažďování důkazů.

„Člověče, vy svý jediný cenný věci vystavujete ve vokně jak ve výloze! To je pro zloděje jak rudej hadr pro bejka!“ hlásí praporčík Syrový.

A praporčík Sychravý doplní: „Jak ty holky v Amstrdamu! Ani záclony tu nejsou!“

A Franta Sysel je mírná povaha, teď už se ale musí vozvat: „Já jsem ale přece poškozenej! Já jsem nic neproved!“

„Ále, vy jste nic neproved?!“ zvedne vobočí praporčík Syrový. „A máte tu televizi a rádio přihlášený? Platíte telekomunikační poplatky?“

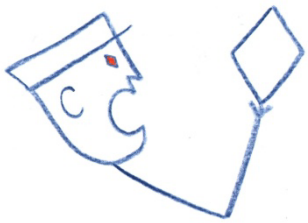
A Franta Sysel zkrotne, kouká do země a

mumlá: „Nó, víte, já jsem eště neměl čas... Rozved jsem se a pak jsem se stěhoval...“

„Jó, jó, to známe, každej brečí, vymlouvá se!“ utne ho praporčík Sychravý. „A měl jste vůbec ňáký rádio a televizi? Máte na to papíry?“

„Jo, jo, jasně!“ horlivě přikyvuje Franta Sysel a už se šťourá v šuplíku. Má ale v tom šupleti pořádnej bordel a taky je nervózní, a tak žádný papíry nenajde – zato mu ovšem vodcaď vypadne fotka jeho čtyrletý dcery. A je to fotka z pláže a dcerka je tam bohužel vyfocená tak, jak jí pánbůh stvořil.

„Ále, že by dětská pornografie!“ zvedne ten vobrázek ze země praporčík Syrový a voba poldové probodnou Frantu pronikavym pohledem, pohledem, kerýmu neunikne ani nejmenčí maličkost.

„Úúú!“ zaúpí Franta Sysel. „To je moje dcerka!“

„Tak to by moh říct každej!“ houkne praporčík Syrový.

„Úúú! Rozved jsem se!“ úpí dál Franta Sysel.

„Tak to by moh říct skoro každej!“ houkne praporčík Sychravý a voba poldové se uchechtnou tomu černýmu fóru. Franta Sysel ne.

„No dobrá, prověříme to,“ řekne pak praporčík Syrový a voptá se: „Netušíte, kdo to moh bejt?“

Franta Sysel ale jen kroutí hlavou – je zmatenej a vykolejenej jak u křížovýho výslechu.

„Tak zatim vyslechnem toho papouška,“ zahlásí teda praporčík Sychravý, kerýmu se už poved jeden fór, a voba poldové se zase uchechtnou.

„Jak se menuje?“ votáže se praporčík Syrový a ukazuje na papoucha.

„Paša,“ hlesne Franta Sysel a začíná tušit katastrofu. Jednak se ten papoušek menuje Paša ne proto, že by mluvil turecky, ale proto, že je pašovanej; hlavně ale Franta Sysel doufá a modlí se, ať papoušek Paša neřekne ňáký z těch tří slov, kerý ho naučil.

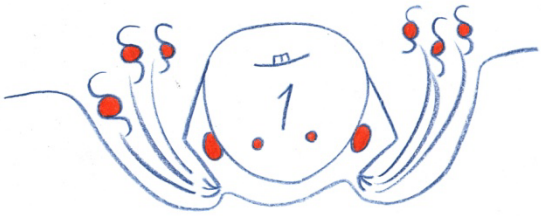

Má ale smůlu! Praporčík Syrový je na výslechy školenej, a tak z něj ty tři slova snadno vypáčí; zakráká na Pašu: „Pepíku! Pašáku!“

A Pašák hnedka všecko práskne. „Neser mě! Kreténe!“ vodvětí a praporčíci Syrový a Sychravý zrudnou a zařvou jednim hlasem: „To je urážka úřední vosoby!“

„No, já za to ne-můžu,“ koktá Franta Sysel nepřesvědčivě. „Ten papoušek vodněkaď přilít a už to uměl.“

„Jó, tendle určitě vodněkaď přilít!“ ukazuje na rouhavýho ptáka praporčík Sychravý. „Čirou náhodou vo tom něco vim: tendle pták přiletěl z Amazonie a je přísně chráněnej – nesmí se vyvážet!“

Franta Sysel by se nejradči zahrabal pod zem.

„Tak to vysyp, Sysle!“ zasyčí praporčík Syrový. „Začíná to bejt na kriminál: neplatíš telekomunikační poplatky, dětský porno, pašování vohroženejch druhů, znevažování policistů ve službě... Neni to s tim rádiem a televizí ňáká finta?! Třeba pojišťovací podvod!“

A praporčík Sychravý už vytáh klepeta, cinká s nima a hlásí: „Brzy jazyk ozývat se z Ruzyně?“ Asi dneska snídal vtipnou kaši.

No, a až teď, v nouzi nejvyšší, se Frantovi Syslovi rozsvítí a vyhrkne: „Včera se tu potloukal takovej podezřelej typ, znám ho, chodil jsem s nim do školy a už tenkrát krad.“

„A jak se menuje?!“ votáže se dost nahlas praporčík Syrový.

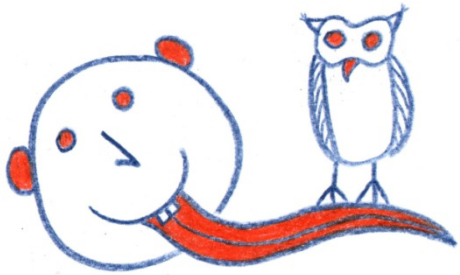
„Když já se to bojim říct,“ mumlá Franta Sysel.

„A proč se bojíte? Je to ňákej surovec?“ votáže se praporčík Sychravý.

„Né, já se bojim, že se budu smát,“ mumlá zas Franta Sysel.

„No, vám by nemělo bejt do smíchu!“ podotkne praporčík Syrový a praporčík Sychravý zase zacinká klepetama.

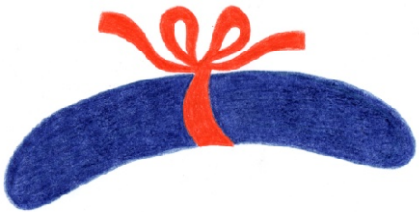
Franta Sysel teda rychle řekne: „Menuje se Sýček,“ a kousne se do jazyka.

Poldové ale zvážněj a po chvíli prohlásí praporčík Syrový: „Jo, to by moh bejt von!“ a praporčík Sychravý přitaká a zastrčí klepeta – mozaika je poskládaná, nitky jsou spojený. Praporčíci Syrový a Sychravý nechaj pak teda už pana Sysla bejt, akorát když jsou na vodchodu, ujistěj ho, že si eště proklepnou, jak je to s tim dětskym pornem a s tim jeho ptákem.

Nechaj to ale plavat! Franta Sysel má totiž u nich voko, že je naved na správnou stopu. I když se teda nakonec ukázalo, že tu vloupačku nespáchal recidivista pan Sýček, ale jeho nevlastní syn, ňákej Sýkora – taky pěknej ptáček!

Překvápko

Milena vodjela na tejden do lázní. Když vodjížděla a nasedala do taxíku, sdělil jí tajemně:

„Až přijedeš, bude tě čekat fakt vopravdu velký překvapení.“ A zdálo se mu při tom, že zahlídnul jiskru zájmu v jejích jinak netečnejch očích – už to totiž mezi nima ňákou dobu kdovíjak neklape.

„Copak to bude, Lojzo?“ votázala se, a von vodvětil: „To je přece tajný! Jinak by to nebylo překvapení!“ a Milena nastoupila do taxíku a von za ní zabouch dveře.

Nó, a když teď teda vodjela, dá se prozradit, co vobnáší to překvápko: Lojza hodlá komplet vylepčit koupelnu a Wé-Cé. Tydle místa jsou pro ženský hodně důležitý a hlavně ve vaně trávěj spousta času. Už to probrali s klukama v hospodě – tam se zařídí všecko – a neměl by to prej bejt kdovíjakej problém.

A probíraj to v tý putyce koneckonců právě znova, pivo při tom teče proudem a taky paňákama se nešetří. Nakonec dohoda zní: zejtra Lojza pude normálně do práce a dva kluci, kámoši, to u něj doma zatim rozbořej – vosekaj kachlíky, amputujou vanu… Prostě všecko, co je potřeba – vo to se Lojza starat nemusí! Fajn!

Lojzovi je pak druhej den dost blbě a má co dělat, aby se vykopal z pelechu a vyrazil do rachoty. Klíč nechá pod rohožkou, jak se dohodli, a šourá se vodkroutit svejch devět hodin s přestávkou – dneska to bude obzvlášť krušný! No co, ňák to kousne, hlavně aby probíhala taky akce na druhý frontě, teda v koupelně.

A je tomu tak! Na kámoše bourače je spoleh! Přišli sice vo něco pozdějc, ale za zálohu, kerou jim Lojza dal, si koupili ňáký pitivo, srovnali hladinu a teď už rozbíjej koupelnu napadrť. Vypadá to tam jak při voblejhání Stalingradu nebo při bombardování Drážďan.

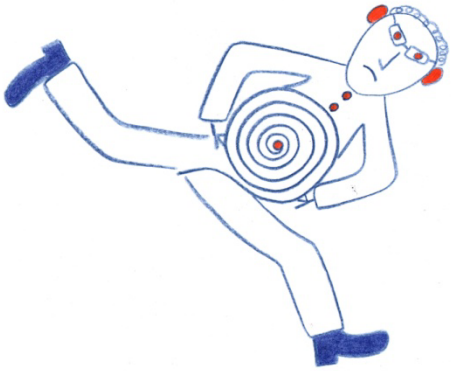
Když Lojza dorazí domu z fachy, kámoši už jsou fuč a v bejvalý koupelně je hromada rozmlácenejch kachlíků, na kerý trůní prošlápnutá vana. A klukum se podařilo rozsekat i hajzlmísu! Ta taky leží na tý hromadě a vypadá jak hodně nebezpečný puzzle. Lojza má dost nesourodý pocity – někde mezi nadčenim a hrůzou –, nakonec si naleje paňáka a svalí se do křesla. No jo, musim to vydržet! řiká si a snaží se k tý destrukci zaujmout filozofickej postoj. Moc mu to nejde, když ale toho vochtla nažene do hlavy, trochu se to zlepčí.

No, a vtom – do hajzlu! Jde na něj nucení, potřebuje srát! Do vodpadový roury, co zbyla po hajzlíku, se ale asi netrefí, neni trénovanej jako jsou v Turecku a taky je ta ďoura dost blbě umístěná – až uplně v koutě. Nezbejvá teda nic jinýho, než běžet naproti do hospody. No co, stejně musej s klukama doladit další kroky tý perestrojky. Matně si vzpomíná, že dneska by měl přijít vobkladač – nebo zedník?... No, to je fuk, někdo tam bude! Jsou to přece fachmani a je to jejich džob.

A v putyce už dřepákujou jeho dva kámoši bourači a jsou slušně nalízlý.

„Názdáár, Lojzóó!“ huláká jeden z nich.

„Co tomu řikáášš?!“ huláká druhej.

„Moment,“ prohodí Lojza, když běží kolem nich směrem Wé-Cé; je vohnutej a zkroucenej – už ho to vohejbá, už ho to kroutí! Má štěstí, že na hajzlu neni vobsazíno!

Ááá! To je úleva! Lojza vykročí z hajzlíku jako novej člověk, je nejmíň vo dvě kila lehčí. Přestává to vidět tak dramaticky – Milena přece přijede až za šest dní, takže v klidu... Kluci tudle vyprávěli, že se taková koupelna dá v pohodě sfouknout za tři dny. No, musí se prej teda trochu máknout.

„No nazdáár, Lojzó!“ probere ho z úvah první kámoš bourač.

„Sedni si!“ huláká druhej. „Co tomu řikáášš?!“

Lojza si teda přisedne, vynutí úsměv a řekne: „Pěkná práce.“

„Že jo, viď! Pěkně jsme to tam rozsekali!“ plácne ho do zad první bourač.

„Z toho koukaj prémie!“ plácne ho do zad druhej a dodá: „To, cos nám dal, byla stejně jenom záloha, že jo!“

Tak to je pravda, to musí Lojza uznat, vytasí teda šrajtofli a vyplatí svý kámoše. Pak samozřejmě daj eště ňáký to pivko a taky paňáka na voslavu, že to všecko takhle pěkně klape – je třeba se neustále odměňovat! Lojza ovšem platí a kluci ho za to klepou po ramenou a dávaj si záležet, aby se jim prášilo z montérek – ať Lojza vidí, že to neni jenom tak, žrát furt prach!

No, a po druhym pivu a druhym velkym rumu se pak Lojza osmělí: „A co ten rozbitej hajzl?“

„Nó, to byla trochu nehoda, ale von už byl stejně starej,“ vopráší si první bourač čepici a Lojza má co dělat, aby nekejchnul.

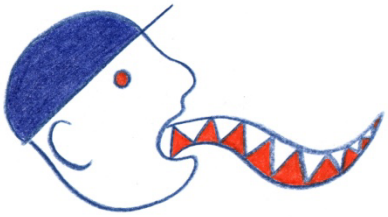

„A stejně jsi řikal, že se to tam všecko musí vyměnit!“ vopráší druhej bourač čepici a Lojza kejchne.

„No vidíš, je to pravda!“ bodře se usměje první bourač a druhej luskne na vrchního: „Máte eště pivo?“

No, a na konci toho sedánku Lojza už asi popátý řekne „já ještě musim něco zařídit“ a konečně vstane ze židle – už se trochu kymácí.

„Týý vole, málem bych zapomněl!“ chytne ho první kámoš bourač za klopu. „Ten bordel ti musí vodnýst někdo jinej! Chvíli než jsi přišel, jsme sehnali jinej kšeft – lepčí!“ (Samozřejmě kecá, pravda je taková, že podruhý už se mu do práce nechce, neni na to zvyklej. Lojza je ale kámoš, a tak mu to takhle natvrdku říct nemůže.)

A Lojza udělá „aha“ a teprve zvolna a zpovzdálí mu dotejká vobsah toho, co právě slyšel. „Uff!“ vodfoukne si nakonec, ale kluci už mu na to nic neřeknou – vstali a potácej se ke dveřim.

„Nazdáár, Lojzóó!“

„Nazdáár!“ zahulákaj a jsou pryč.

Do hajzlu! Lojza si asi zejtra bude muset vzít dovolenou! Hmm, dneska se v práci moc nevyznamenal, šéf nebude nadčenej... Tak aspoň vodpoledne by ho moh pustit – ta koupelna vypadá jak Hirošima.

A to neni všecko, zapomněl se vlastně zeptat, jestli teď má shánět zedníka nebo vobkladače... Nebo snad instalatéra?... Jo, už si vzpomíná: vobkladače a zedníka v jednom! Jeden takovej tu včera dřepákoval. A ten týpek zrovna přišel – krása! To je náhodička! Lojza ho zná jen tak trochu od vidění, včera ale ten maník mluvil jako vodborník na slovo vzatej.

„Dobrej den! Vzpomínáte, jak jsme včera mluvili vo tý koupelně?“ votáže se Lojza.

„Dobrej,“ povidá maník. „Jasně, vzpomínám!“ a potřesou si pravicí. Pak si vobjednaj pivko a zedník vobkladač řekne: „Nebudem si vykat!“ a vobjedná rum.

„Já jsem Lojza!“

„Já jsem Bohouš!“ A šup tam s nim.

Potom Bohouš praví: „Nevidim problém, všecko bude v pohodě! Koupelna bude růžová, vymazlená! A dáme si eště jednoho do druhý nohy!“ A tentokrát vobjedná rum Lojza. No, a následně si daj eště do třetí nohy, a pak Bohouš zvedne profesorsky ukazovák a povidá:

„Takhle bysme toho moc neudělali! Řikal jsi, že bydlíš naproti, tak to tam skouknem!“ Moudrá to řeč!

Hmm, zodpovědnej chlapík! pomyslí si Lojza a řekne: „Hmm, tak jo!“ Potom zacáluje lupen a vypotácej se z putyky.

„Máš tady pěknej bordel!“ zahlásí Bohouš, když spatří bejvalou koupelnu. „To si někdo mákne, než to vodtahá! Pátý patro bez výtahu!“

A Lojza si myslí: Ten někdo budu asi já, a nahlas říká: „No, snad to nebude tak hrozný.“

Na to Bohouš udělá „cche!“ a prohlásí: „Práce pro negry!“

Hmm, škoda že tu žádný negři nejsou! pomyslí si Lojza a voptá se: „Tak co, jak to vidíš, Bohouši?“

A Bohouš se vodborně rozhlídne po tom zbořeništi, plivne na hromadu rozmlácenejch kachlíků a povidá: „Kerý prase ti to tady takhle zřídilo? Vypadá to tu jak po náletu!“

„Nó, to byli kámoši,“ zahuhlá Lojza a je mu, kdoví proč, trochu stydno.

„No, pěkný kámoši! Takovej chlív!“ vodplivne si Bohouš eště jednou. „Pěkně ti to zprasili!“

A Lojza začíná vadnout jak pohřební věnec a Bohouš ho nešetří: „Tady, tady a támhle, tady všude se to musí nahodit, musí to zaschnout, kurva, to nebude jen tak! Tfuj!“ vodplivne si potřetí, až se z tý hromady bordelu zapráší.

A v Lojzovi začíná bejt malá dušička, i když má nejmíň dvojku v krvi – a Bohouš to na něm vidí, a poněvač to neni žádnej nelida, přestane ho tejrat.

„Ale jo, to zvládnem!“ poplácá Lojzu po zádech a Lojza si voddechne, jako by si koupil plnomocný vodpustky.

No, a pak spolu vykoumaj co a jak – hlavně ovšem, jaký budou nejlepčí vobkládačky a jakou je potřeba pořídit dlažbu. Milena má svý voblíbený koupelny zakroužkovaný červeně v katalogu – to je dobře –, stejně ale chvilku trvá, než se tim proberou. Ztrestaj teda při tom ňáký to pívo a půl flašky slivovice a nakonec si Bohouš řekne vo zálohu, aby moh koupit materiál, a ovšem zajede i pro ty kachle – co by pro novýho kámoše Lojzu neudělal! Daj posledního vochtla – cink! Ať se dílo podaří! – a Lojza pak vysází na stůl prašule, aby Bohouš hnedka po ránu moh pořídit všecko, co je potřeba. Je to celkem slušná votep lupení, ale co – kdo maže, ten jede!

„Jó, a musíš eště sehnat instalatéra!“ houkne Bohouš, když už je mezi dveřma, a poměrně rychle cupitá ze schodů.

Kurva, instalatér! Kde ho seženu?! pomyslí si Lojza. Jasně! V hospodě! vodpoví si. No jo, a jak se vypořádá s tou Hirošimou, co má v koupelně? Jo, jo,vlastně, už si vzpomíná: rozhod se, že zejtra požádá šéfa, aby mu dal vodpoledne volno. Eště vobjednat kontajnér...

No, a Lojza padne do pelechu, a když zazvoní budík, neni vůbec nadčenej – spíš uplně navopak. Vodloží teda buzení. A zas. A zas. A už jde pozdě! Cestou do háku se v autobuse kroutí jak žížala a je to snad poprvý, co se těší do práce – to napětí ve střevech je fakt nesnesitelný! V chodbičce u hajzlíků potká pak Lojza šéfa. A ta chodbička je ouzká a nedá se dělat, že tu člověk neni, a stejně tak je nemožný potlačit vlny v trávicim traktu.

„Moment!“ řekne šéf a stopuje Lojzu jak taxík.

„Moment!“ zafuní Lojza a supí na Wé-Cé jak parní lokomotiva.

To sraní si ovšem moc neužije, je mu jasný, že venku na něj čeká šéf, kerej se netváří zrovna příjemně. Lojza to teda aspoň protahuje, co to dá – třeba šéf vyměkne a pude něco dělat. A vyjde mu to! Když vykoukne z Wé-Cé, chodbička je prázdná.

Paráda! raduje se Lojza a pádí do kanclu. Musí eště vobjednat ten kontajnér. A trvá mu pak nejmíň deset minut, než jeden schrastí. To by člověk neřek, jaký jsou s tim ciráty! řiká si a naštvaně praští sluchátkem.

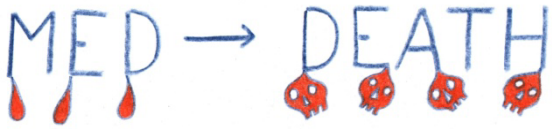
A v tu chvíli se zjeví šéf – jako správnej šéf se totiž umí zjevit v tý nejhorší chvíli.

Uff, eště že nepřišel vo chvilku dřív! pomyslí si Lojza, ale mejlí se – šéf celou dobu pokuřoval za pootevřenejma dveřma, a než Lojza sjednal ten kontajnér, vybafal dvě žvára. A třetí si právě zapaluje a má v ksichtě takovej ironickej výraz. Lojza ten výraz zná – tendle ksicht je u šéfa nebezpečnější, než když ho má nasranej; takhle se ksichtí, když chce někoho vykopnout.

„Slyšel jsem, že vám přivezou kontajner,“ prohodí šéf jakoby mimochodem.

„Hmm,“ kejvne Lojza.

„Tak to budete asi potřebovat volno,“ povidá šéf sladkym, medovym hlasem. Když mluví takhle medově, je uplně nejnebezpečnější.

Teoreticky by teď Lojza moh požádat o volno, ví ale, že by to byla chyba. „Né, né!“ zakroutí hlavou.

„Ale ano,“ potáhne šéf z danhilky. „Potřebujete si zařídit svý věci, abyste si je nezařizoval v pracovní době a za mý peníze. Máte volno až do konce tejdne.“

„Ale – to – ne...“ koktá Lojza.

„Ale ano,“ vyvede ho šéf z omylu a zas potáhne z danhilky. „Zkusíme to těch pár dní bez vás, a když to pude, máte volno až do konce života. Tak nashle! Nebo možná sbohem!“

A Lojza si pak teda sbalí svejch pět švestek a taky tu ňáký švestky nechá, aby na něj nezapomněli, a vodfrčí k domovu. Doma si vyndá z mrazáku slivovici a kecne si na hromadu suti v bejvalý koupelně – ten bordel tady vokolo nejlíp vodpovídá jeho psychickýmu rozpoložení. Nevzdává to ale, má přece eště pět dní – dokonce pět a půl! Musí zmáknout aspoň tu koupelnu, když je to s tou prací nahnutý! Zapálí si cigáro, lokne si z flašky.

Kde je Bohouš? Už by tu moh bejt! napadne ho pak a zavolá mu.

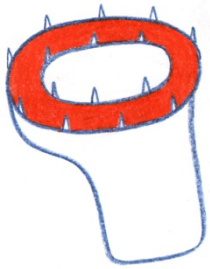
Volaný účastník není dostupný! voznámí mu jakási pani milym ale rozhodnym hlasem.

Aha, to von eště nakupuje, je v ňáký hale, kde neni signál, řekne si Lojza a zase si dá loka. A potom medituje na tý hoře bordelu, popíjí a pokuřuje a vobčas znova cinkne Bohoušovi – dycky se mu ovšem vohlásí ta milá ale rozhodná pani. Lojza začíná mít neblahý tušení, začíná v něm hlodat červík pochybnosti. Už se těší na vodpoledne – přivezou ten kontajnér a von bude makat a nebude mít čas na černý myšlenky.

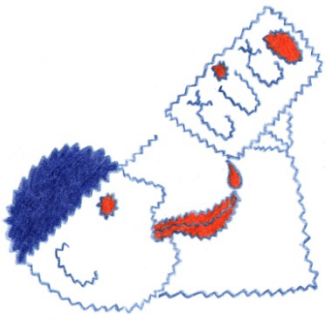

Ale! – Vodpoledne už je dávno a Lojza už skoro vypil svý domácí zásoby, a kontajnér nikde. To by se z toho jeden, s prominutim, teda posral! A fakt, že jo – nakonec na něj zase příde nucení. Do tý roury, kerá na něj zívá v koutě bejvalýho Wé-Cé, do tý se ale asi nevydělá – bude muset do putyky. No co, z hospody ten kontajnér uvidí a navíc se tam domluvěj další práce, další voperace. Hlavně už by se ale asi mělo přichvátnout – pokavaď se teda to překvápko má stihnout!

A v putyce je dneska až podezřele vymeteno – no jo, je eště před koncem pracovní doby. Lojza si teda poměrně v klidu uleví – když se teda nepočítá, že je jak trní – a pak si sedne k voknu, aby viděl na ulici, a vobjedná si pivo. Za chvíli se tu určitě začnou slejzat lopaty, dělníci a vůbec pracovníci ze všech možnejch voborů – je tadle hospoda dost lidová. No, a vyčkává teda potom Lojza na svym strategickym stanovišti u vokna, nic se ale neděje – žádnej kontajnér nevezou, a když zavolá Bohoušovi, pani mu voznámí, že je nedostupnej. Nakonec mu dojdou baterky.

A je to divnej den – tohle úterý! Ani kámoši bourači tu nejsou, a ty tu jinak dřepěj skoro furt! (Týpci se totiž včera zbořili a projeli skoro všechny prachy, kerý dostali za svý bohulibý dílo. Když se probrali, byli rádi, že našli po kapsách pár drobáků na tři krabice vína ve slevě. Léčej si teď kocovinu na zaplivaný ubytovně a doufaj, že se staví ňákej kámoš a přinese eště něco k pití – něco by to eště chtělo!)

A Lojza se drbe na hlavě a rozhlíží se po lokále. Támdle dvá, kerý sem moc nepatřej – asi kancelářský, něco jako já – no, možná bejvávalo... Vedle u stolu pak jeden zoufalec, kerej by nejspíš nevyšláp ani ty schody. No co, ten bordel Lojza vodnosí sám, musí ale eště schrastit toho instalatéra, jak říkal Bohouš. No jo, Bohouš, kde je?! A Lojza radči zažene chmury velkym rumem a potom sedí a sedí a zírá a zírá z vokna, až si připadá jak ten Buddha. Nic se ale nestane – žádný auto s kontajnérem se neobjeví a stejně tak se dneska do putyky nedostaví nikdo, kdo by aspoň vzdáleně připomínal instalatéra (hraje se totiž ňáký důležitý derby a všechny takový existence jsou v hospodě, kde maj televizi – vo tom Lojza ovšem nemá ánung). No, a nedostaví se samozřejmě ani Bohouš – do prkenný vohrady! Lojza teda eště párkrát zažene černý myšlenky rumem a potřetí v řadě se tak slušně namázne, ale nezařídí vůbec nic.

Počkat! Něco přeci jenom! Když Lojza platí, voptá se vrchního, jestli nezná ňákýho instalatéra – a v jeho hlase je slyšet nalejhavá prosba a má co dělat, aby potlačil slzy. No, a vrchní pak sice zavrtí hlavou a řekne „neznám“, ale ten chromajzl, co by asi ani nevyšláp schody, ten se nad Lojzou slituje: načmárá na účtenku telefonní číslo.

„To je insta-latér,“ škytne ten maník. „Kup mi pivo!“ A Lojza mu ho koupí, kupuje si totiž naději – za jedno pivo to neni drahý!

Druhej den Lojza vstane s těžkou hlavou a s břichem na vodě, hnedka ale zavolá na patřičný místa, kdeže má ten kontajnér.

„Ale my jsme vám ho přistavili!“ zní vodpověď. „Asi ho právě vodvážej!“

„Jak to?! Žádnej tu nevidim!“ říká Lojza a podivá se z vokna. A do prdele! Nakládaj tam prázdnej kontajnér, ale je to vo ulici dál!

„Koukám z vokna a vodvážej tam kontajnér! Ale je to vo ulici dál!“ houkne Lojza zoufale do sluchátka.

„No, to víte, chlapi se asi spletli. Ale prej se vám nedalo dovolat, měl jste vypnutej mobil,“ vodvětí pani, co je na drátě.

„Tak ať ho daj sem!“ snaží se Lojza zachránit situaci – v tý kocovině to pro něj neni lehký.

„Promiňte, to nejde,“ voznámí mu pani. „Už musej ject jinam. Účet vám pošleme. Nashledanou!“

„Počkejte! Počkejte!“ žadoní Lojza.

„Copak?!“ voptá se pani.

„A kdy mi můžete přivízt ňákej jinej kontajnér? Prosim, co nejdřív!“ škemrá Lojza.

„Moment!“ řekne pani a po chvíli voznámí: „Co v pondělí? Vyhovuje vám to?“

„Né!“ zasténá Lojza. „Prosim, prosim! Dneska nebo zejtra!“

„Tak to ne, to určitě nepude – u nás ani jinde! Vozvěte se, až si to rozmyslíte!“ řekne pani a zavěsí.

„Uff!“ vodfoukne si Lojza a běží do lednice pro lahváče – naštěstí si včera v hospodě pořídil ňáký vyprošťováky. Prvního lahvoně polkne nadvakrát, vodšpuntuje druhýho a zapálí si cigáro. Pak chvíli pokouří, doplní nikotin a zavolá Bohoušovi – a copak se asi stane?! Milá pani mu zase rozhodně voznámí, že volaný účastník atakdál...

To ovšem Lojzovi na náladě zrovna nepřidá, a tak vytasí poslední flašku slivovice, železnou zásobu – teď přišel její čas! Potom si zanotuje: „Vola- vola- volaný úča-píča-účastník!“, a aby zahnal chmury, zaplašil černý myšlenky, dá si poctivýho loka rovnou z flašky. Nevypadá to s tim překvápkem zrovna dobře – spíš právě navopak! A Lojza si eště jednou lokne tý slívy a votevře si dalšího lahváče. Musim bejt pozitivní a vytrvalej! sugeruje si. Mahátmá Gándhí, malej mužíček, vosvobodil Indii vod mocný britský říše – proč bych já nemoh vylepčit koupelnu! A zbejvá přece eště skoro celejch pět dní! Snad by se dalo eště něco podniknout!

Během těhle pozitivních úvah Lojza ovšem pokuřuje, a když hledá zapalovač ve včerejších gatích, najde účtenku s číslem – ó, Bože – instalatéra! Rozechvělou rukou vytáčí pak to posvátný číslo – je tam hodně sedmiček, to bude dobrý znamení!

Nikdo to ale nebere! Neva! Tydle fachmani maj hodně práce, zavolám za chvíli!

Zatim cinknu Bohoušovi! Ovšem u Bohouše v telefonu furt bydlí ta neprůstřelná sekretářka: vola-ný píča-stník není atd. Lojza neni podezíravej, ale začíná mít pochybnosti vo Bohoušovo charakteru.

Zkusim znova toho instalatéra! řekne si po paňáku slivovice – teď už jako slušnej člověk nepopíjí z flašky. A když vytočí to šťastný sedmičkový číslo – světe, div se! – mistr instalatér to zvedne.

„Nó, co je?“ vohlásí se.

A Lojza pak koumá, jak na to, aby si to nepokazil. Co má říct?! Je to závažná situace! Kdo ví, možná je v sázce i jeho manželství!

„No tak, co je?!“ vozve se z telefonu a Lojza se probere z úvah.

„Nó, víte, já bych potřeboval...“ začíná nesměle.

„No, co byste potřeboval?“ postrkuje ho instalatér.

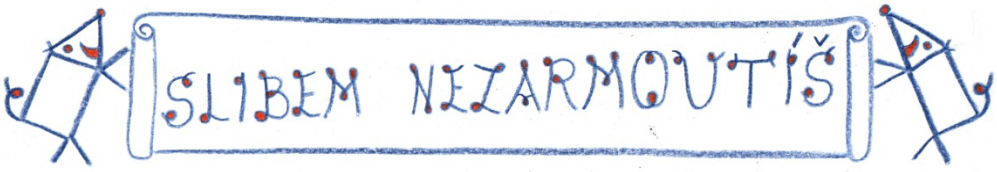
„No, já bych potřeboval připravit ko-koupelnu, teda rozbitou koupelnu, aby se dala vop-vopravit...“ koktá Lojza.

„Cóóó?!“ táhle se votáže instalatér.

„Nóóó...“ protahuje Lojza a čeká, že ho něco napadne. A vono jo! Napadne ho spásná myšlenka: „A nemoh byste se na to přijít podívat?“

„Tak jo, kde to je?“ kupodivu vodvětí instalatér a Lojza se cejtí, jako by ho vykoupili z votroctví, jako by překazil konec světa; nadiktuje adresu – do hodiny prej jsou tam. Díky Bohu! Když Lojza zavěsí, děkovně vobrátí voči k nebesum a rozhořívá se v něm jiskřička naděje – asi tak na úroveň hřbitovní svíčky.

A instalatér si zatim vobjednává další pivo a poučuje svýho mladýho učedníka: „Ať si ten maník trochu počká! Víc si nás pak vážej!“ Potom si dá mocnýho loka a pokračuje ve výuce. „Slibem nezarmoutíš!“ prohlásí.

„Dneska ti to předvedu!“ a vobjedná si panďuláka. A následně pak ty fachmani vypijou eště čtyry a půl a půl piva – to jest: mistr čtyry a učedník dvě malý – a vyrazej za Lojzou.

No, a když se vysápou do toho pátýho patra, povidá mistr instalatér učedníkovi: „Sleduj! Místo za hodinu, jdem za tři a půl, a stejně bude šťastnej jak blecha!“ Potom zazvoní.

A je to tak, jak mistr pravil! Lojza votevře a hnedka zapomene na utrpení, kerý zažíval poslední dvě hoďky, a div se neklaní.

„To jste vy, to jste vy! Dobrej den!“ švitoří jak stará šlapka. „Nezouvejte se! Poďte dál! Dáte si něco?“

„Je to k vám schodů jak na babylónskou věž!“ vodvětí mistr instalatér. „Máte tu něco k pití?“

„Ale samozřejmě, ovšem,“ hlásí Lojza tónem číšníka v Hiltonu – úklona – a už peláší vedle do kuchyně k lednici. „Co to bude, pánové? Pivečko? Mam tu trochu slivovice...“ hlaholí tamvodtaď.

„Tak začnem tou slivovicí! Je domácí?!“ houkne mistr instalatér.

„Cože?“ přeslech Lojza votázku.

Mistr instalatér teda šťouchne do učedníka a povidá mu: „Běž tam a zeptej se ho, jestli je ta slivka domácí. Když tak, ať nám naleje dva vochtly – a ty si taky smíš dát malýho!“ Na to učedník zastříhá ušima, řekne „jo“, zuje se a pospíchá za Lojzou. Za chvíli se pak ty dva vynořej ve dveřích do předsíně, Lojza nese dva vochtly – jeden pro mistra – a učedník má malej kalíšek.

Cink! Cink! Cink! ťuknou si – a šup tam s nim!

„Tak, a kde máte tu pacientku?“ voptá se potom mistr instalatér a Lojza vytřeští voči a neví, vo čem je řeč.

Mistr instalatér mu teda napoví: „No, tu rozbitou koupelnu, co potřebuje připravit, aby šla vopravit.“

„Aha!“ vomluvně se usměje Lojza a plácne se do čela. „Ta pacientka leží tady!“ a běží ke dveřim do tý nemocný koupelny. No, a když je votevře, mistr instalatér poznamená:

„Jó, tohle je spíš nebožka!“ a plivne na vostatky – teda na hromadu suti.

Hmm, to bude asi ňákej fachmanskej rituál! napadne Lojzu mimoděk a nahlas povidá: „Myslíte, že se dá eště vzkřísit?! Do pěti dnů, vlastně do čtyr! Co říkáte? Prosim!“

„Hmmm…“ pokejve hlavou mistr instalatér a vypadá to, jako by řikal, že jo, že to pude. Haleluja! Lojza dostává záchvat naděje a instalatér mu v tu chvíli připadá jako Bůh Všemohoucí, kerej křísí mrtvý.

A mistr se votáže: „Kdo vám to tady tak zprasil?!“

A Lojza zase zahuhlá: „Nó, mý kámoši…“ a zase se cejtí provinile a rychle začíná padat z nebes.

Mistru instalatérovi to ovšem neunikne a rychle ho chlácholí: „Jó, to pude! Všechno jde, když se chce!“ A zase je z něj Všemohoucí Bůh, kerej Lojzu křísí z mrtvejch – Lojzovi se zase uleví.

„Ta slivovice neni špatná!“ vozve se z Božích úst.

„Jistě! Jistě! Mistře!“ slyší Lojza sám sebe a popadne vochtly a pádí do kuchyně k lednici.

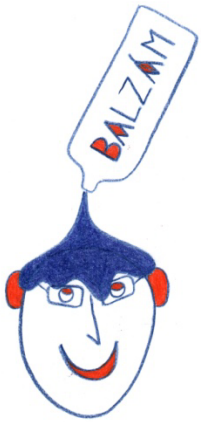
No, a následně pak ty tři dosrknou tu flašku, potykaj si a daj eště několik piv – přesně řečeno: všecky, kerý má Lojza v lednici. Mistr instalatér ovšem mezitim Lojzu konejší, že se to dá zvládnout, a ať si nedělá hlavu – je von mistr instalatér totiž zdatnej psycholog amatér a vidí, že Lojza nutně potřebuje morální podporu. No, a když už potom neni co pít, neni už vo čem mluvit – mistr instalatér se teda namáhavě zvedne z křesla a řekne:

„No, už neni co pít! A taky už neni vo čem mluvit! Vyrazíme!“ A učedník pak napotřetí hodí řemen vod brašny přes rameno a instalatéři vyrážej za vodpočinkem.

Cestou ale eště mistr doktor instalatér nahlídne do chorý místnosti, teda do rozbitý koupelny, co potřebuje připravit, aby šla vopravit, vodborně plivne do suti a prohlásí:

„Jó, jó, to pude!“

Pro Lojzu je to balzám na duši a má co dělat, aby nevzdychal slastí.

„Chtělo by to ale ňákou zálohu,“ probere ho mistr ze sladkejch snů.

„Jo, jo, samozřejmě! Kolik?“

„Tak pět tisíc. Pro začátek. Na materiál.“

„Jo, tady to je!“ strká Lojza mistrovi tu vatu. No, začíná se mu to překvápko, ta koupelna prodražovat, ale zase si kupuje naději a snad i Mileninu přízeň – za pět táců je to zadarmo!

„Díky! Tak fajn! Začnem hnedka, až budeme mít čas,“ poplácá ho po ramenu mistr instalatér.

„A kdy to bude?“ hlesne Lojza.

„Nó, máme toho hodně, ale slibuju ti, že pro tebe udělám, co budu moct,“ hlásí přesvědčivě mistr – a mezi dveřma pak eště dodá: „A chtělo by to nejdřív zedníka, než příde vobkladač! A taky elektrikáře!“

A Lojza se k němu vrhne a chytne ho za rukáv: „Zedníka! Neznáš ňákýho?! Jeden si vzal zálohu, a teď mi nebere telefon! A neznáš ňákýho elektrikáře?!“

A mistr instalatér je zdatnej psycholog, jak už bylo řečeno, a vidí, že je Lojza na tom bledě, že potřebuje dát pod nohy – a taky ví, co potřebuje slyšet!

„Jó, jó,“ vodvětí, „ňáký zedníky a elektrikáře znám, až někoho vodchytim, vozvu se. Zavoláme si! Tak čau!“ A už cupitá ze schodů.

Moment! To cupitání Lojzovi něco připomíná – jó, jasně, Bohouše! Uff! Musí mu ještě zavolat! A Lojza zavolá Bohoušovi a milá a neúprosná pani mu řekne, že je Bohouš nedostupnej; Lojza teda zhltne sekanou s rohlíkem a vytuhne u televize.

A mistr instalatér si mezitim v putyce naproti vobjednal poslední pivko na cestu a povidá učedníkovi:

„Viděls, jak pookřál! Jak řikám: slibem nezarmoutíš!“ Pak se napije zhluboka jak velbloud, kerej dlouho nepotkal oázu, a položí ruku učedníkovi na rameno: „I když, po pravdě řečeno, za čtyry dny to ten typ nestihne, ani kdyby byl Bůh Všemohoucí, i kdyby se posral. A mně už se tendle tejden stejně makat nechce! Zedníka by chtěl! Che-che! A elektrikáře! Che-che-che! Tak na zdraví!“ A učedník dosrkne malý pivko a mistr velký. Mladej se potom potácí na kutě a mistr si vobjedná ještě jedno – vopravdu fakt poslední!

A Lojzu ráno probudí výkřik: „Proč jsi to udělal?!“ Když se zorientuje, zjistí ale, že to jen vykřikla ňáká krasavice v televizi na ňákýho snědýho hezouna. Je tam jakási telenovela.

„Uff!“ mne si Lojza voči – a ta krasavice mezitim spočinula v náručí toho krasavce a říká: „Ale myslel jsi to dobře! Dělal jsi, co jsi moh! Já tě stejně miluju!“

Hmm, to jsem zvědavej, jestli to s Milenou dopadne podobně, pomyslí si Lojza a vypíná telku. A jelikož mu pak neni zrovna nejlíp, natáhne si pantofle a kráčí přímou cestou k lednici. Votevře jí a – do hajzlu! – dyť my jsme to všecko vychlastali! Neni to teda pěknej začátek dne. Lojza přešlapuje po kvartýru a koumá: Co budu dělat? Co budu dělat?... a pak zavolá Bohoušovi – nic lepčího ho takhle po ránu nenapadne. Milá přísná pani ve sluchátku mu ovšem zas řekne, že je Bohouš nezvěstnej. Už ho ta pani začíná srát! Vo Bohoušovi ani nemluvě! Lojza zavěsí a přemejšlí vo tom, že trest smrti neni vlastně tak špatnej vynález. Potom se vobuje, a poněvač spal napůl voblečenej, veme si akorát bundu a chystá se do putyky. Jiná možnost koneckonců neni, Lojza má kocoura, kerej je mourovatej spíš jako tygr, a doma je všecko vypitý – tady mu pšenka nekvete, ani se tu nevysere!

Navíc jedině v tý putyce může potkat někoho, kdo ho zachrání z tý jeho situace, kerá už začíná bejt – přiznejme si to – prekérní! Je asi tak co?... Jo, je čtvrtek a moc se to nepohnulo – teda kromě pondělka. Jo, ta destrukce se vopravdu zdařila! ušklíbne se Lojza, zabouchne dveře a vyráží.

V putyce naproti si pak dá pivo a tlačenku, to ho pěkně prožene a Lojza si potom trůní na míse a napadá ho, že i když je vlastně v hajzlu, hlavně že trůní na hajzlu, a příde mu to vtipný – dvojnásobná úleva!

Sotva ale spláchne a vyleze z hajzlíku, zase mu dojde, v jaký těžký situaci se to nachází. Milena je tu za tři dny, a vytvořit za tu dobu z toho zbořeniště koupelnu, nebude asi v lidskejch silách – Lojza pomalu přestává věřit na zázraky.

Jó, nevidim problém! Koupelna bude růžová, vymazlená! vzpomene si na Bohouše a votevře se mu kudla v kapse. Nemůže ale nic moc dělat a začíná si připadat jako pitomý vozubený kolečko v pitomym soukolí – anebo možná jak hovado vedený na porážku. Jako by rozpoutal něco, co se nedá zastavit, něco, co nedokáže ukočírovat – vleče ho to jak rozjetej vlak. Fuj! Musí si dát paňáka!

A když se Lojza posilní, cinkne nejdřív Bohoušovi a pak mistrovi instalatérovi. Místo Bohouše se ovšem klasicky vozve pani, kerá mile avšak rozhodně voznámí, že Bohouš je nedostupnej, a z mistrovo telefonu se vozve to samý, akorát v bleděmodrym – řiká to ňákej chlápek.

Lojza pak teda sedí u vokna, aby měl přehled, a aby moh vodchytit každýho, kdo vypadá aspoň trochu jako zedník, vobkladač, elektrikář... – prostě jako někdo, kdo by mu moh aspoň trochu pomoct aspoň trochu vylepčit tu zříceninu, co má doma místo koupelny. Nikoho takovýho se ale nedočká! Dneska je totiž důležitej hokejovej zápas a všichni takovýdle týpci na něj hleděj v hospodě, kerá má pořádnou televizi s pořádnou úhlopříčkou. To Lojza ovšem zas neví, a tak sedí u toho vokna a doufá, že se stane něco, co ho spasí před katastrofou. A mezitim samozřejmě volá Bohoušovi a mistru instalatérovi, a dovídá se furt to samý – akorát v růžovym a bleděmodrym vydání. Volá, dokavaď mu neklekne baterka. Je to marnost nad marnost! Lojza se teda zase zmrská a zase nic nezařídí – těžko říct, jestli je to jen jeho vinou...

V pátek dopoledne Lojza zase prozvoní svojí starou dobrou známou, sekretářku vod Bohouše, pak cinkne mládencovi, kerej dělá mluvčího mistru instalatérovi, a doví se zas to samý: že účastníci-píčastníci jsou nedostupný; následně vodkráčí do hospody vysrat se a nadlábnout a srovnat hladinu. Nejradči by se vysral na všecko! Ale nejde to – musí přece udělat, co bude moct, jak ten krasavec v tom filmu! Vytelefonuje teda aspoň telefon zase až do dna – dokavaď neklekne baterka, poslouchá, jak jsou ty dva jeho favoriti nedostupný. Sedí při tom ovšem zase u vokna, na místě, kde má přehled, ale je mu to zas prdlajs platný – vo práci nechce nikdo ani slyšet. Pátek je zjevně den, kdy se nikomu tahat moc nechce, a už pouhý pomyšlení na práci bolí. A ještě k tomu prej jejich favoriti včera i v úterý vyhráli, takže je co oslavovat!

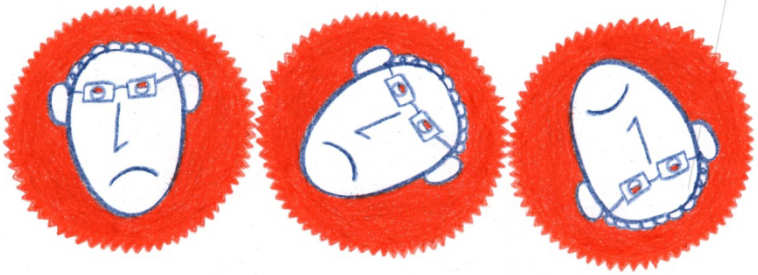
Lojza ale přesto osloví pár typů, kerý by snad, možná mohli bejt k tomu… – Ale ne, není tomu tak! Práce prej jim smrdí celej tejden a dneska obzvlášť! No, co má Lojza dělat?! Dá si teda pár piv a ňákýho paňáka a uleví se mu, začíná propadat apatii. Blaženej to stav!

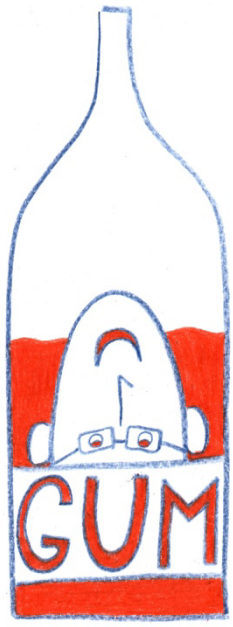
Ovšem – když se probudí druhej den, teda v sobotu, nepříde mu to až tak blažený. Šedivá mourovatá morální kocovina! Lojza už ani nežhaví telefon, aby někoho scháněl, rovnou se vobuje, natáhne si bundu a vyráží do putyky.

A tam už je veselo! Polovina vosazenstva se zjevně spánkem neobtěžovala. Jsou bujarý – co by ne?! Žijem jenom jednou!

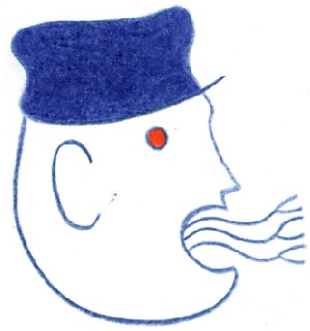
Lojzovi ale do skoku moc neni, cejtí, že se blíží pohroma – jako zvíře před tsunami, jako když začíná dejmat Vesuv! Co může ale dělat?! Je jenom pitomý kolečko v pitomym soukolí a vleče ho ňákej těžkej, naloženej, nákladní vlak – proti tomu člověk

nic nezmůže! A Lojza si dá pivo a rum, a když se trochu srovná, cinkne svejm favoritum, teda Bohoušovi a mistru instalatérovi. Zjistí ovšem zas to samý v růžovym a bleděmodrym vydání: vola vola-ný úča-píčastník není atakdál. Lojza si teda zase vobjedná pivo a hlavně rum-gum, aby si vygumoval hlavu, aby zaplašil chmury a černý myšlenky. A celkem se mu to daří, začíná dosahovat toho blaženýho apatickýho stavu.

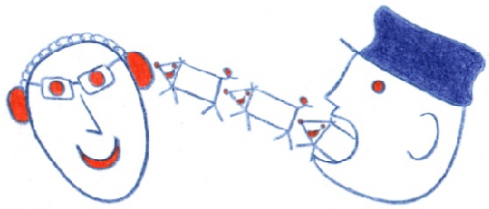

No, a navečer se pak stane něco překvapivýho, něco, co Lojza fakt už nečekal: sám vod sebe zavolá Bohouš! Přeci jenom to neni takovej levák! Voznámí, že je na montáži a že to bylo ze dne na den, a taky že mu ukradli telefon. Banda jedna zlodějská! (Samozřejmě lže, jako když tiskne, jako když bolševik mluví pravdu. Potřeboval ty prachy vod Lojzy, aby vytopil ty nejžhavější dluhy, a něco nastrkal do bedny – toho ale nebylo moc, to se zase sluší říct na jeho vobranu! A v jeho prospěch hovoří taky to, že nakoupil vobklady a dlaždice. Ovšem v jeho neprospěch hovoří to, že se ty kachlíky asi nebudou Lojzovi líbit, a Mileně už určitě vůbec ne. To je ale v závorce, a tudíž tajný, a Bohouš to samozřejmě Lojzovi vyprávět nebude – to by musel bejt padlej na hlavu!)

„...A dobrá zpráva!“ hlásí Bohouš do telefonu. „Mam pro tebe ty dlaždice a vobklady, Lojzo! Zejtra ti to tam hodim! Jsou moc pěkný, budou se ti líbit! A byly levný!“

A Lojza je z toho tak dojatej, že mu málem zapomene poděkovat. Přeci jenom eště maj někerý lidi čest v těle! I když jí teda moc neni. Ale aspoň něco!

„Tak díky! Tak zejtra!“ A Lojza zavěsí, a aby oslavil ten dílčí úspěch, vobjedná si další kořalu a taky pivo, aby tu kořalu měl čim zapít, aby se nepoblil. A voba dva ty moky tam pak zdárně nasouká a následně se mu uleví a dopadne to jako včera a předevčírem a předtim a eště hůř – na všecky čtyry!

Když se Lojza zas probudí voháklej, vobutej, v křesle, je zapnutá televize a jako z udělání zrovna vopakujou tu telenovelu, co dávali vonehdá.

„Proč jsi to udělal?!“ srdceryvně zvolá zas ta vyzáblá blondýna. To Lojzu uvrhne do tvrdý reality – dneska je neděle, dneska přijede Milena! Podivá se pak teda eště, jak ta holka skočí na krk tomu hezounovi a řekne: „Ale myslel jsi to dobře! Dělal jsi, co jsi moh! Já tě stejně miluju!“, potom vypne bednu a strčí hlavu pod svetr jako pštros – moc to ale nepomáhá! Kolik je hodin?! Ty vole, ty krávo, to už je vodpoledne?! To byl teda flám! Milena je tu co nevidět!

Zazvoní zvonek.

„Ty brďo! Už je tady!“ vyděsí se Lojza a masíruje si zvalchovanej ksicht. Zmáčkne mluvítko domácího telefonu: „Haló?!“

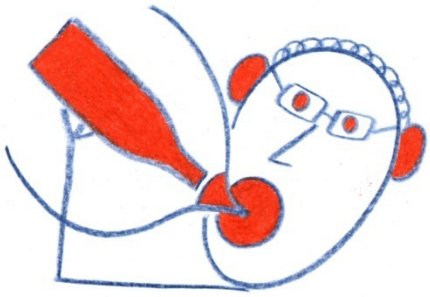
„Čau, tady Bohouš!“ vozve se. „Máš to tady dole před barákem – ty kachle! Sorry, už musim běžet, mam toho dneska hodně! Jo, a asi ti něco budu dlužit, ale to si vodmakám! Tak zatim!“ A je fuč.

A Lojza mačká puntík na kecání, jako by ho moh přivolat zpátky. „Počkej! Počkej!“ volá jak vůl – je to přece marný a blbý! Nakonec mu to dojde a nechá toho. Milena je tu, co by dup – musí se dát aspoň trochu do latě!

„Je tu něco k pití?“ zeptá se sám sebe a běží do lednice. Jeden mizernej lahváč! Ale zaplať pánbůh za něj! Vodšpuntuje ho, nasadí na ret a saje jako kojenec.

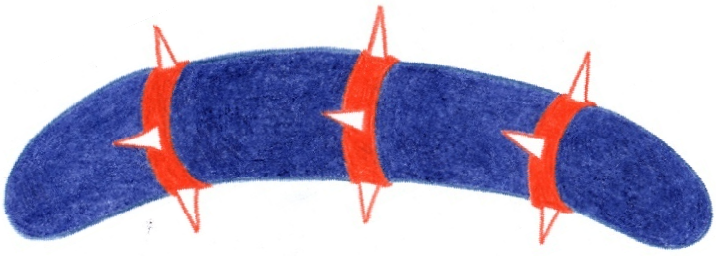
„Ááá! Ňam!“ udělá, ale hnedka nato mu příde do hlavy: Co budu dělat?! Tu koupelnu už asi nevyladim! A nahrne tam zbytek toho jedinýho lahváče. Co teď? Má jít zas do putyky? To ne, Milena je tu každou chvíli a byla by naštvaná, kdyby dřepěl v putyce! A taky by mohla dostat šok... Udělá si kafe – dobrej nápad! Snad ho to trochu vzpruží!

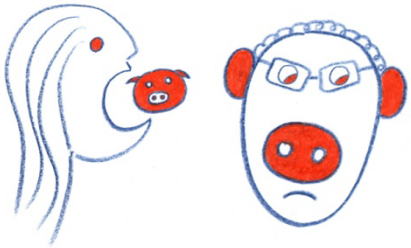
Cesta do pekla je ovšem, jak známo, dlážděná dobrými úmysly a dobrejma nápadama: Lojza vysrká kafe, dá si žváro a příde na něj sraní. A je to silný nucení, se kterym se nedá vůbec nic dělat – s timdle katarem by daleko nedoběh! Čeká ho teda to, co už ňákou dobu tušil: bude se muset trefit do tý vodpadní roury, co zbyla po hajzlíku! Lojza se podivá z vokna, jestli nejde Milena, a když zjistí, že vzduch je čistej, zdrhá na Wé-Cé – teda na bejvalý Wé-Cé.

No, a do roury se pak sice hnedka takhle napoprvý netrefí, zato ale z něj vypadne ukrutnej cep – dalo by se s nim mlátit obilí, a kdyby se okoval, byla by to nebezpečná zbraň. Je to až kupodivu, že něco takovýho Lojza zplodil! Kdyby nic, tak tohle se mu fakt povedlo! Lojza teda hledá lopatku nebo něco podobnýho, aby toho úhoře, co z něj vyplaval, pustil do řeky – teda do kanálu – a vtom se ozve zvonek. A do prdele! Do hajzlu! Co teď?! A Lojza vybíhá z bejvalýho Wé-Cé a bejvalý koupelny a doufá, že mu eště zbejvá ňákej čas, aby....

Ale mejlí se! Milena už si vodemkla a vchází do předsíně – pověsí si sáčko na věšák a povidá:

„Ahoj! Někdo předělává koupelnu, ňákej buran! Viděla jsem dole kachlíky – fakt ohavný, možná tak do márnice! Něco takovýho bych nedala ani do prasečího chlívku!“

A Lojza polkne, zamumlá „ahoj“ a uhejbá vočima.

A Milena pokračuje: „Tak se pochlub, miláčku, slibovals mi ňáký překvápko!“

„Miláčku“ mu už dlouho neřekla, a asi jí to dlouho nevydrží. Lojza kloní hlavu a klopí uši.

„Tak co je to za překvapení?“ vyzvídá Milena. „Tebe povýšili?“

„Nó, to zrovna né...“ zabručí Lojza neurčitě a nejradči by se neviděl.

A Milena začíná bejt netrpělivá: „Tak co je to za překvápko? Nenapínej mě!“

Lojza ale mlčí jako zařezanej.

„Tak si to nech!“ prohlásí teda Milena. „Potřebuju na záchod!“ A hrne se tim směrem.

Lojza jí ovšem rychle zastoupí cestu a koktá: „Nó-o, to je právě vono, to přek-vápko.“

„Neřikej!“ zvolá Milena. „Ty jsi taky předělal koupelnu, že jo!“

Na to Lojza jen truchlivě potřese hlavou a Milena zašvitoří:

„Schválně jsem ti tu nechala ten katalog, ale nevěřila jsem, že by ses do toho pustil. Já to tušila, miláčku! Tak už mě tam přece pusť!“

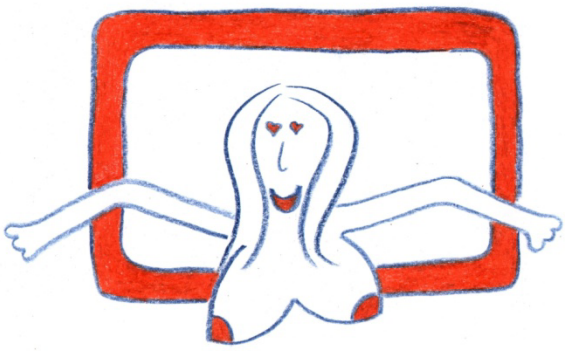
A potom následuje krátká přetahovaná, nakonec to ale Lojza vzdá, a odevzdá se do vůle osudu.

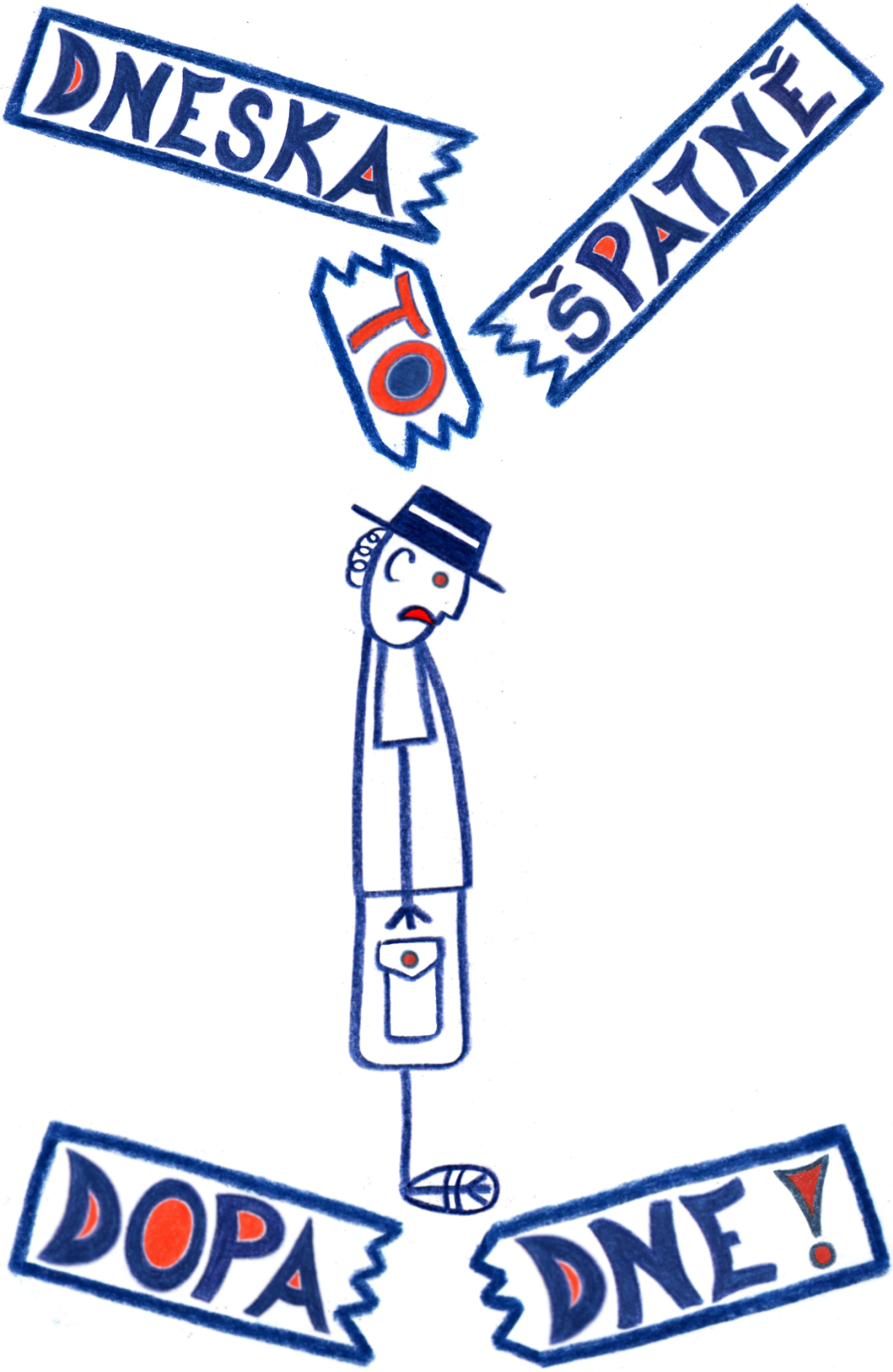
No, a Milena pak votevře dveře a spatří rozbombardovanou koupelnu bez Wé-Cé a je vopravdu překvapená! Hromada suti, prošlápnutá vana, rozflákanej hajzl a jako třešnička na dortu: hovno jako bič! Fakt vopravdický překvápko!

„Proč jsi to udělal?!“ zaječí Milena, když se vynadívá na to zátiší, a tříkne dveřma.

A Lojza si vzpomene na tu blondýnu z telenovely. – No, a kdo ví? Třeba se mu Milena taky po chvíli vrhne kolem krku a řekne: „Ale já tě stejně miluju!“

Dyť Lojza přece dělal, co moh, a myslel to dobře.

DNESKA
TO
ŠPATNĚ
DOPA
DNE!

OBSAH → OBRÁCH

Rekord pana Rychlýho..... 7

Estébáci v důchodu..... 11

Tatíček a mamička..... 14

Dneska to špatně dopadne..... 17

Zejtra bude krásně..... 21

Doporučenej dopis..... 23

Zavilá psí pomsta..... 28

Dneska mu udělám pomyšlení!..... 31

Bodlákovo trable..... 34

Naštvaná Růženka..... 37

Vinckovo majstrštyk..... 39

Vánoce pana Somra..... 40

Jak Vojta Boháč k bohatství přišel..... 45

Dárek 51

Detektívka..... 54

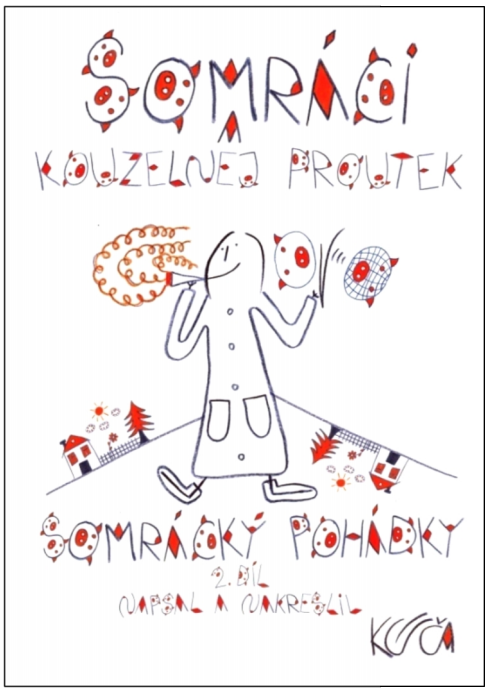
Překvápko..... 58

(jaro 2017-leden 2018)
Grafická úprava: Bedřich Pingitzer ml.
Obrázky vybarvila: Jitka „Červená pastelka“
Knižní vazba: Jiřina Halmlová

Zatím vyšlo:

Připravuje se:
Rozhovory pro magory

Děkuji laskavým sponzorům, kterými jsou:

pan Martin „Máťa“ Kučera
Deradez

paní Marcela „Micka“ Zvolská
jezdecký klub Micky Struhařov

paní Zdeňka „Skippy“ Tvrdíková
hostel Skippy

Mamka

paní Jaroslava „Jarunka“ Dominová
ateliér Hezky Česky

pan Karel Kořán
restaurace Travellers‘

pan Jan Sečka

pan Václav Krejčí

pan Petr „Tůmič“ Tůma

paní Gábina „Perníkářka“ Miglová

Ibich

